

U ZNAKU KRIŽA

LIST MILOSRDNIH SESTARA SV. KRIŽA - God. XLVI., br. 169./2, 2025.

Frama Đakovo

Svjedočanstvo trenutka obećanja

„Hvaljen budi, Gospodine moj...” – riječi koje su odzvanjale u našim srcima dok smo polagali svoja framaška obećanja. U jednostavnosti, skromnosti i radosti, stajali smo pred tobom, Gospodine, želeći ti ponovno reći: „Evo nas!” Naši koraci možda su tihi, ali su odlučni. Naši glasovi možda nisu najglasniji, ali odzvanjaju vjerom. Naša obećanja nisu samo riječi, to je svakodnevna odluka za tebe, za mir, za bližnjega. U

ovom danu prepoznavamo ljepotu svega što si stvorio, baš kao što je sv. Franjo pjevao: „Hvaljen budi, Gospodine moj, po bratu Suncu, koje danom sja, i ti nam njime svijetliš. Ono je lijepo i sjajne svjetlosti puno; tvoga je, Svevišnji, ono odraza.” Zajedno u Frami, zajedno u vjeri, zajedno u služenju. Jer Frama nije samo ono što radimo, Frama je ono što jesmo.

Izvor: Instagram

U ZNAKU KRIŽA
God. XLVI., 169./2.

Izdavač

Hrvatska provincija
Milosrdnih sestara svetoga Križa
Kralja Tomislava 22
HR-31400 Đakovo

Tel. 00385 031/801-200

Tel/Faks 00385 031/811-141

El. pošta: info@sestre-sv-kriza.hr
www.sestre-sv-kriza.hr

Uređuje

Uredničko vijeće

Autorica naslovnice

s. Mariangela Markotić

Glavna i odgovorna urednica

s. Nada Martinković
uznakukriza@gmail.com

Lektura

s. Marija Stela Filipović

Korektura

s. Augustina Dominković

Glasilo izlazi tri puta godišnje
dopuštanjem Provincijalata
Milosrdnih sestara svetoga Križa

Grafička priprema

Marinko Hardi, Đakovo

Tisak

„Tiskara” Budrovci

Frama Đakovo: Svjedočanstvo trenutka obećanja -----	2
s. Nada Martinković: Križevo u Godini jubileja -----	5
s. Teuta Augustini: Presveto Trojstvo u 21. stoljeću -----	5
s. Marija Brizar: Riječ Prov. poglavarice -----	6

POGLEDOM VJERE

o. Stjepan Vidak, OCD: Apostolat -----	7
--	---

MISIJSKE PORUKE

Martina Kuveždanin: Razgovor s povodom – s. Ignacija Ribinski -----	9
--	---

NASTOJIMO BITI TU

s. Franciska Ulrika Sajdl: Velika kateheza u Sikirevcima -----	11
s. Kristina Lovreković: Pohod Župi sv. Vida u Brdovcu -----	11
s. Gita Klobučar: Duhovna obnova u Đurđenovcu -----	12
s. Kristina Lovreković: Vikend u Krapini ispunjen vjerom i zajedništvom -----	12
s. Marija Karla Ivanović: Janjevo – mjesto prenoćišta na hodočašću za Jeruzalem -----	13
Maja Pavelić: Duhovna obnova Frame Sikirevci -----	13
s. Marijela Nikolić: Duhovna obnova na Sušaku o „poniznosti djeteta“ -----	14
s. Gabrijela Tea Damjanović: Oratorij za djecu u Podravskim Podgajcima -----	14
s. Marija Stela Filipović: Državno natjecanje u poznavanju hrvatskoga jezika -----	15
s. Zoja Komani: Dječji ljetni kamp u Đakovici -----	15
Viktorija Lijović: Žena je dragocjenija od bisera -----	16
s. Marijela Nikolić: Korizmena duhovna obnova na Sušaku -----	16
s. Ivana Budrovac: Susret „Mladi prema Asizu” i Jubilej mladih u Rimu 2025. godine -----	17
s. Antonia Barišić-Jaman: Odgovor Bogu -----	18
s. Samuela Župarić: Temelj naše vjere i svake nade jest Krist Gospodin -----	18
s. Gita Klobučar: „Ja sam Tvoja” -----	19
s. Teodozija Memqaj: Galilejsko ili Mrtvo more? -----	19
s. Hana Nikollaj: Ljetni kamp u Pešteru -----	19
s. M. Kristijana Kolić: Raspljevana Zlatna harfa u Valpovu -----	20

s. Rastislava Ralbovsky: Seminar posta, molitve i šutnje u Đakovu -----	20
s. Ana Cvitanušić: Zlatna harfa Vukovarskoga dekanata -----	21
Marija Belošević: Humanitarni koncert „Svetomu križu” -----	22
s. Meri Gotovac: Susret udovica s nadbiskupijskim povjerenikom za pastoral braka i obitelji -----	22
s. Marta Kovačić: Oratorij za djecu i mlade u Veliškovcima -----	23
s. Marija Stela Filipović: Proslava u Tomislavgradu -----	23
s. Marija Stela Filipović: Hodočašće u Mariju Bistricu i u Ludbreg -----	24
s. Nada Martinković: Udruga Betlehem u Đakovu -----	24
s. Viktorija Šimić: Radionica i molitva u Starim Jankovcima -----	25
Marija Belošević: Oproštaj sa studenticama na Vrhovcu -----	25

NASLJEDOVANJEM OBOGAĆENI

s. Nada Martinković: Rubinski i dijamantni jubilej u samostanu u Đakovu -----	26
s. Nada Martinković: Zlatni jubilej -----	27
s. Nada Martinković: Doživotni zavjeti -----	28
s. Nada Martinković: Obnova zavjeta -----	29
s. Nada Martinković: Ulazak u kandidaturu -----	29
s. Deodata Kočonda: Generacijski susret u okviru trajne formacije -----	30
Lucija Ofenbeher i Anamarija Miličić: Susret roditelja kandidatica -----	31
s. Jelica Đuzel: Dodjela potvrđnica odgojiteljicama u vjeri Kateheze Dobroga Pastira -----	32
s. Ivana Budrovac: Juniorski susret u Portu -----	32
s. M. Tabita Kovačević, novakinja Družbe sestara Služavki Maloga Isusa: O Sakramentu ispovijedi -----	33
s. Rastislava Ralbovsky: Terapijska radionica sv. Josipa i Vjera i svjetlo u Međugorju -----	33
Rea Čović: Frama Đakovo u Međugorju -----	34
Petra Živić: Obećanja Frame Sikirevci -----	35
s. Nada Martinković: Uskrs s djelatnicima samostana -----	35
Rea Čović: Obećanja Frame Đakovo -----	36
s. Rastislava Ralbovsky: Deveti Dan obitelji u Đakovu -----	37
Tihomila Viljetić: Zajednice „Vjera i svjetlo” na 11. hodočašću djece s poteškoćama i osoba s invaliditetom -----	38
Željko Vurm: Dan otvorenih vata u Centru „Amadea” Đakovo -----	39
s. Matea Čelik: Hod Franjevačke mladeži 2025. -----	39
Iva Grubišić: Framaski hod od Gunje do Asiza -----	40

IKA: Braća i sestra Hoblaj proslavili trostruki jubilej -----	41	s. Marija Klara Klarić: Bog te ljubi -----	55
		s. Nada Martinković: Duhovsko bdijenje u Đakovu -----	56
		s. Nada Martinković: Lavica, borac i zaljubljenica u Krista ----	57
		s. Marija Stela Filipović : Proslava Jubileja 200. obljetnice rođenja bl. majke M. Terezije Scherer u Osijeku -----	58
		s. Deodata Kočonda: Hodočašće vjernika iz Valpova -----	59
POVEZANOST U DRUŽBI			
s. Immaculate Birwanya: Majka Marija Terezija kao uzorna učiteljica -----	42		
Sestra Nirmala Varghese: Blažena Marija Terezija Scherer - Moja velika zagovornica -----	43		
PORUKA			
Iz pisane ostavštine o. Franje Vlašića, OFM Iz pisama sestri (nest) -----	44		
Sestre iz Novaka Bizovačkih: Blagoslov kapele sv. Franje Asiškoga u Novakima Bizovačkim -----	46		
POVIJESNO BLAGO			
HKR: O sestrama koje su život dale -----	47		
Izvještaj majke M. Amadeje o posjetima bl. majke M. Terezije Đakovu i o osnutku Provincije te o prvim godinama rada ----	48		
POPUT MAJKE AMADEJE			
s. Amadea Birovljević: Vjera nadbiskupa Stepinca u pismima majci M. Amadeji Pavlović -----	51		
Udruga „Amadea”: Objavljena knjiga „Hodočašća s Udrugom ‘Amadea’” -----	52		
JUBILEJ MAJKE TEREZIJE			
s. Nada Martinković: Središnja proslava Jubileja 200. obljetnice rođenja bl. majke M. Terezije Scherer -----	53		
s. Nada Martinković: Franjevačka duhovnost u životu bl. majke M. Terezije Scherer -----	55		
		VRIJEME SLAVLJA	
		s. Mariangela Žigrić: Sveti Franjo - pjesnik stvorova -----	60
		s. M. Margita Gašparovsky: Imamo Papu -----	62
		s. Nada Martinković: Naslovna svetkovina samostanske crkve Presv. Srca Isusova -----	63
		RECEPTI SESTRE ULRIKE	
		o. Benedikt Baur (1877.-1963.), OSB: Još uvijek nedostatci -----	64
		PRESELJENI U VJEČNOST	
		s. Nada Martinković: Sestra NIVIJA (Mirjana-Marija) BATRAC vlč. Bruno Diklić: Pismo sućuti -----	66
		s. Nada Martinković: Sestra RANKA (Katica) ULIJAN -----	67
		s. Nada Martinković: Sestra DAMIRA (Terezija) BIŠKUP -----	68
		s. Damira Biškup: Na današnji dan (16. travnja 1936.) -----	70
		s. Damira Biškup: Hrabrim braniteljima -----	70
		s. Nada Martinković: Sestra TEREZA (Rozalija) SLUNJSKI -----	71
		Katolička tiskovna agencija: Umro je papa Franjo -----	72
		U vječnost su se preselili -----	72
		Cvjetnica 2025. godine - Fotokolaž -----	73

Blago duši koju se Gospodin udostojao pohoditi križem i bolima;
to je znak osobite ljubavi Gospodinove, jer joj daje prilike
da stupa njegovim stopama!

bl. majka M. Terezija Scherer

Križevo u Godini jubileja

U središtu Jubileja, u središtu svakoga našeg slavlja, slavlje je Kristova križa i uskrsnuća. U početku svakoga dana, u uzdizanju molite Jutarnjih hvala i posvete rada, u svakoj pori našega života, sjećamo se i nosimo biljeg ove stvarnosti: Isus je ostavio neizbrisiv trag ljubavi u svojoj mucij za nas.

Sjaj križa modernomu svijetu ruglo je i predmet ismijavanja. A kakvu ulogu imamo svi mi koji se „hvalimo križem i uskrsnućem Gospodina našega Isusa Krista“? Naša uloga upisana je u svakom našem pogledu, u svakom uzdahu, molitvi, predanju i prihvaćanju Božjih darova. Kako se to ostvaruje u mjestima i okvirima nama darovanoga svijeta i života, o svemu tome možete čitati i u ovom broju našega Glasila. Hvala svim autorima na svakoj riječi, slici i nastojanju oko širenja radosne vijesti.

s. Nada

Naučimo se
križ ljubiti!

bl. majka M. Terezija Scherer

s. Teuta Augustini

Presveto Trojstvo u 21. stoljeću

Nitko danas, u 21. stoljeću, ne vidi Boga svojim očima. Zašto ga onda spominjemo? Nije potrebno ni izmišljati ga, ako nam ne treba. Zašto ga svi zovemo Bogom, i komu ili čemu se obraćamo? Bojimo li ga se ili mu se podvrgavamo kako bismo mogli preživjeti u ovom životu, a da nam se ne pokvare planovi za blagostanje i dugovječnost?

Mi smo središte svemira i odlučujemo sami za sebe. Daleko smo dogurali. Otkrivamo, predviđamo, stvaramo. Uskoro ćemo graditi vile na drugim planetima. Bit će uvijek ljudi, jer imamo laboratorije i genetske banke. Život postaje sve duži i duži. Imamo spoznaje, snage, hrane, tehnologiju, oružje. Volimo život, ali ne znamo tko ga je izmislio i zašto moramo nestati s planeta Zemlje. Možda moramo postulirati vječnost da bismo dobili nagradu? Što mi ljudi zapravo tražimo? Biti okrenuti prema vlastitom licu? Osloboditi se boli? Živjeti slobodni jedni od drugih? Uživati na moru i planini, a da pritom ne moramo jesti i ići na posao? Samo, tko će se pobrinuti da uvijek bude svježega zraka i sunca, čiste vode bez prestanka?

Zar se ne bojimo da će nas Svemir jednoga dana izdati? Da će se okrenuti protiv nas i samljati nas u neočekivanim katastrofama, da će nam još neotkrivene moći sutra učiniti život užasnim? Tko nas može gorim iznenaditi: Bog ili priroda, ili znanost, ili UI? Komu čovjek može vjerovati, u koga se pouzdati? Kako se možemo zaštititi? Gdje je uporište naše vjere?

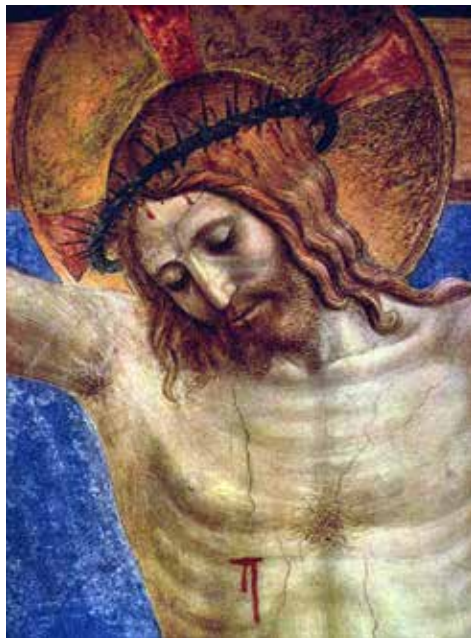
Je li čovjekova svijest da postoji jedan Bog, koji ga je stvorio i voli ga imenom i prezimenom, samo laž i utopija? Otkuda nam ime Bog? Tko ujedinjuje najljepše i najplemenitije moći i čežnje čovječanstva? Tko nas zajednički poučava da je Bog Ljubav?

Kako je moguće da Boga, koji se očima ne vidi, svi kršćani diljem svijeta prepoznaju kao jednoga Boga u Tri božanske Osobe i nazivaju ga: Otac, Sin i Duh Sveti?

Mi, koji nismo jedinstveni u liturgiji, obredima, sakramentima, crkvenomu vodstvu i učiteljstvu, mi koji se ne poznajemo međusobno, koji ne želimo biti indoktrinirani. Koji nismo svi znanstvenici, liječnici, političari, umjetnici, sportaši, filozofi, profesori, niti smo čitali iste knjige, niti su nas odgajali isti roditelji, niti živimo na istim kontinentima.

Zar nije najveće čudo ljudske povijesti i egzistencije vjerovati, uzdati se i ljubiti istoga Trojedinog Boga koji i danas živi i kraljuje gore na Nebu i među nama ljudima u Crkvi?

Laxenburg, 15. ožujka 2025.

„Ave Crux, spes unica”

Drage sestre,

ove godine slavimo svetkovinu Uzvišenja sv. Križa u ozračju jubilejske godine majke Marije Terezije Scherer: 200 godina od njezina rođenja. Svojim životom i djelovanjem te vrijednostima koje je usadivala u srca prvih sestara dala je nezaobilazan i trajan pečat Družbi sve do naših dana. Oduševljavala je i poticala prve generacije sestara da u konkretnim okolnostima svojega poslanja i života u zajednici slijede milosrdnoga i raspetoga Gospodina. To je mogla činiti jer je i sama išla tim istim putem.

Što je majci Mariji Tereziji značio križ? Kakav je odnos imala prema njemu i prema Raspetom?

Majka Marija Terezija na poseban način bila je zahvaćena ljubavlju raspetoga Isusa koji se za nas predao do kraja. Križ je za nju bio izvor neslućene snage, poticaj za stalni rast i poziv na svetost. U tajnu križa uvijek je iznova uranjala molitvom te je u svojim pismima poticala sestre da čine isto tako. Pobožnost prema križu nije odvajala od njezine primjene na svakodnevno nošenje križa. Zato je u križu doista nalazila „spas i život, zaštitu od neprijatelja, nutarnju snagu”. Prožeta ovim duhom, obraćala se pojedinim sestrama govoreći: „Moramo biti odvažne i jake. Zašto se zovemo Sestre sv. Križa? Razmatrajte to često!”

„Uzmite novom hrabrošću na ramena križ i slijedite u dragovoljnoj poslušnosti Isusa koji nosi križ.”

Križ je za majku Mariju Tereziju i znak pobjede, i znak uskrsne nade. U tom uvjerenju postavila je nad glavnim ulazom u Kuću maticu natpis: „Ave Crux, spes unica”.

Neka nam majka Marija Terezija bude učiteljicom i zagovornicom u nasljedovanju raspetoga Gospodina. U to ime, drage sestre, čestitam vam našu svetkovinu Uzvišenja sv. Križa.

Vaša

s. Marija Bržar

o. Stjepan Vidak, OCD

Ovo je već deseto razmatranje koje objavljujemo u našem Glasilu, a koje je o. Stjepan Vidak, OCD, održao sestrama u duhovnim vježbama u Zagrebu, na Vrhovcu, od 5. do 11. ožujka 2022. godine, u kojoj smo obilježili 35. godišnjicu proglašenja s. Ulrike Nisch blaženom. Zahvaljujemo o. Stjepanu za darovana razmatranja.

Apostolat

„Ovo je vrijeme hrabrosti! Hrabrosti da se nesigurni koraci učvrste, da se ponovno osjeća zadovoljstvo u trošenju za evanđelje, da se ponovno stekne povjerenje u snagu koju poslanje sa sobom nosi. Ovo je vrijeme hrabrosti, premda biti hrabar ne znači imati zajamčen uspjeh. Od nas se traži hrabrost za borbu, ne nužno za pobjedu; za naviještanje, ne nužno i za obraćenje. Od nas se traži hrabrost da budemo alternativa svijetu, a da pritom ne postanemo svadljivi ili narsrtljivi. Od nas se traži hrabrost da se otvorimo svima, a da pritom nikad ne umanjimo apsolutnost i jedinstvenost Krista, jedinoga Spasitelja. Od nas se traži hrabrost da se odupremo nevjeri, a da ne postanemo bahati. Od nas se traži i hrabrost carinika iz evanđelja koji se, ponizan, nije usuđivao ni oči podignuti prema nebu, nego se udario u prsa govoreći: 'Bože, smiluj se meni grješniku.' Ovo je vrijeme hrabrosti. Danas se traži hrabrost!" (papa Franjo, Želim ti osmijeh)

Konstitucije 5. poglavlje, Čl. 58. – „Plodan apostolat crpi svoju snagu iz žive povezanosti s Bogom. Ona nas osposobljava za vjerno služenje - i u neuspjehu kao i u povremenoj preopterećenosti. U sabranosti i molitvi pročišćava se uvijek ponovno naše djelovanje od sebičnih motiva, ispunja se Duhom Božjim i upravlja prema vječnim vrjednotama. Pravi uspjeh često je nevidljiv. Vjerujemo da Krist po nama nastavlja svoje otkupiteljsko djelo i onda kad nam izgleda drugačije.”

Papa sv. Pavao VI. u *Evangelica testificatio* 9. spominje da je poglavita dužnost apostolata Bogu posvećenih osoba „da svima s kojima ih Bog susreće navješćuju Božju riječ i privode ih k vjeri”. To znači da gdje god djeluješ, s kim god se susrećeš, što god radiš, u svakoj situaciji i prilici cilj je privoditi ljude k vjeri. Znamo kako su tijekom povijesti mnoge družbe nastajale da bi se brinule za napuštenu djecu, za siromašne, radi omogućavanja školovanja, skrbi za bolesne itd. Socijalna skrb društva nije bila razvijena pa je dolazila do izražaja socijalna dimenzija Crkve (karitas). Danas to više nije tako. Osobito su redovnice utopljene u masu teta u vrtićima, medicinskih sestara po bolnicama, učitelja u školama... Gledajući izvana, gledajući ono što rade – samo su *jedna od* i razlikuju se samo po odijelu koje nose. U čemu je onda razlika ili bi trebala biti razlika?

Čl. 59. – „Naš apostolat sastoji se prije svega u svjedočanstvu koje dajemo svojim posvećenim životom. Svaka sestra koja ozbiljno i ustrajnim predanjem nastoji živjeti svoj poziv, sudjeluje u poslanju Crkve, to jest u naviještanju Radosne vijesti.”

Gdje god radila i što god radila, kod redovnice bitan je način rada, ono KAKO. Različiti su izvori motivacije iz kojih radi

jedan laik, civil ili jedna redovnica. Laik može doista voljeti svoj posao (i treba ga voljeti), raditi dobro, ali Bogu posvećena osoba ima izvor svojega djelovanja samo u Bogu. Jer je Bogu posvećena osoba. Mora biti vidljivo tko je na djelu, tko je pokretač služenja u bilo kojoj struci. Preko našega djelovanja mora biti vidljivo da donosimo Boga, da Krist podučava, blagoslivlja djecu, liječi bolesne, hrani gladne.

Drage sestre, koliko je za apostolat potreban kontemplativan pogled! Vidjeti u svakom potrebniku Krista! I u onom nezahvalnom prosjaku ili siromahu, u neukrotivoj i neposlušnoj djeci, u nezainteresiranim školarcima ili u stalnoprotestirajućim bolesnicima... A nad nama lebde Isusove riječi: „Što učiniste jednomu od ove moje najmanje braće, meni učiniste.” Biti stalno strpljiv, ljubazan, nasmiješen, nježan, a opet čvrst u djelovanju, u zahtjevima, ne klonuti... U svemu tome zaboraviti sebe, umrijeti sebi. Je li to moguće? Moguće je jer nam to pokazuju mnogi, a među njima i naša s. Ulrika.

Čemu služi naše djelovanje? Samo da nešto zaradimo i time pridonosimo potrebama naših zajednica, provincija, Crkve?

Čl. 60. – „Krist je predao svoj život za nas ljude. Slijedeći njega kao Milosrdne sestre svetoga Križa svojim ćemo služenjem, molitvom i trpljenjem dopunjavati njegovo otkupiteljsko djelo. Naš je zadatak i naša radost sudjelovati u tome snagom Duha Svetoga.”

Ovo je razlog našega djelovanja: dopunjavati otkupiteljsko djelo našega Spasitelja i Otkupitelja, Isusa. Molitvom, trpljenjem i služenjem. Krist po nama nastavlja svoje otkupiteljsko djelo. Ono je u potpunosti dovršeno u njemu i po njemu, u njegovu pashalnom misteriju, ali ono se očituje uvijek iznova preko Crkve, koja je mistično tijelo Kristovo, novim naraštajima i tako do svršetka svijeta. Isus je s nama u sve dane do svršetka svijeta, po Svetom Duhu, na razne načine. Ali, materijalno, vidljivo prisutan je po svojim učenicima, po kršćanima, a osobito bi trebao biti vidljiv po nama, Bogu posvećenim osobama. Mi smo pozvani da sa svetim Pavlom možemo reći: „Živim, ali ne više ja, nego u meni živi Krist.” Tako se očituje ljubav prema Crkvi.

Čim smo odgovorili na Isusov poziv i rekli „hoću” ili „evo me” na jedan poseban način dobili smo novi identitet. Nismo prestali biti Ivica, Marica, Stjepan, Renata..., ali nismo više samo to. Čim sam ušao u jednu redovničku zajednicu, mene se identificira s njom i s Crkvom. Po mom ponašanju i djelovanju, po slici koju ostavljam pred drugima, drugi će dobivati sliku o mojoj redovničkoj zajednici, o mojem Redu, i u konačnici o Crkvi. Reći će moje ime, ali će reći: „To ti je karmelićanin...” To znači da moram ljubiti Crkvu jer je ona mistično tijelo Kristovo. Ljubim Krista ako ljubim Crkvu. Ne njezine strukture, koje su nužne za djelovanje, nego ono što

ona jest u sebi – zajednica Kristovih učenika, ponavljam: njegovo tijelo. I kad ljubim Crkvu ljubim i sebe, moram ljubiti sebe jer sam i ja ud toga Tijela.

Kao što je Krist predao sebe za nas, tako se i mi predajemo za druge s ciljem da se svi ljudi spase. To nam mora biti na srcu, za to trebamo moliti, tomu treba biti posvećeno naše djelovanje.

AKTIVIZAM

„Trajna je opasnost za apostolske djelatnike da dopuste da ih vlastita djelatnost za Gospodina toliko obuzme te tako zaborave Gospodina svake djelatnosti.” (sv. Ivan Pavao II.)

Papa Franjo spominje neke bolesti u današnjoj Crkvi. Jedna je bolest *martizma* (prema imenu sv. Marte), bolest pretjerane zauzetosti. To je bolest onih koji uranjaju u posao neizbježno zapuštajući „bolji dio”, sjedenje do Isusovih nogu. Zato je Isus pozvao svoje učenike da malo otpočnu jer zanemarivanje potrebna odmora dovodi do stresa i uznemirenosti. Onomu tko je dovršio svoje poslanje nužno je i obvezno vrijeme odmora pa ga treba uzeti ozbiljno: provesti nešto vremena s bliskim osobama te poštivati blagdane kao trenutke za duhovnu i tjelesnu okrepju. Valja naučiti ono što uči Propovjednik: „Sve ima svoje vrijeme.” (Želim ti osmjeh, 61.)

Isto tako nije dobro pretjerano planiranje i funkcionalizam, misleći kako će savršeno planiranje dovesti do napredovanja stvari i da je to jedini put koji vodi do uspjeha. Istina, sve treba dobro pripremiti, ali ne upasti u napast da se sputava sloboda Duha Svetoga ili da se njome upravlja. Mi volimo sigurnosti, vlastita statična i nepromijenjena stajališta. (Koliko samo bure ako žlica, čaša, krpica, slika na zidu, lonac nije na svojem stoljetnom mjestu; ako se lonac ne pere baš tako i tako – za neke djevojke koje dolaze u samostan, ova-ke stvari prava su noćna mora.) Svakako treba stajati sve na svojem mjestu, pogotovo kad više osoba koristi zajedničke stvari, ali ipak treba dobro paziti da se ne bi cijedili komarci, a gutale deve. Ovdje se ne misli da treba biti nered jer Duh Sveti unosi red, ali ga ne treba sputavati i treba biti otvoren ponekad i iznenadnim promjenama plana koji imamo. Iako nas to košta živaca, određenih poteza koji nas umaraju, ipak se na kraju pokaže da je baš to bilo najbolje rješenje, iako smo bili do tada sigurni da je ono što smo isplanirali bilo savršeno. Duh Sveti uvijek donosi svježinu gdje god puše. On tjera ustajali zrak, Duh je Životvorac.

Postoje i određene kušnje u apostolskom djelovanju, osobito u ovo postkoncilsko vrijeme. Dokumenti Crkve spominju sljedeće:

1. Kušnja da se radi svašta.
2. Kušnja da se napuste djela koja su stalna i koja predstavljaju vjerodostojan izraz karizme ustanove, u korist drugih poslova za koje se smatra da se više tiču socijalnih potreba, a koje manje izražavaju identitet ustanove.
3. Kušnja da se rasprše snage ustanove na različita djela s kratkim rokom koja imaju neodređenu vezu s karizmom Reda.

Vita consecrata (38) govori o još nekim kušnjama „koje se katkada, đavolskom varkom, predstavljaju prividno kao dobre”:

- Opravdana potreba da se poznađe današnje društvo, kako bi se moglo odgovoriti na njegove izazove, može navesti da se podlegne današnjim modama, s umanjenim duhovnim žarom ili obeshrabrenjem.
- Mogućnost više duhovne formacije mogla bi poticati posvećene osobe na stanovit osjećaj više vrijednosti s obzirom na druge vjernike, dok se isto tako potreba dolič- ne osposobljenosti može pretvoriti u traženje vlastitoga uspjeha, kao da apostolska služba ovisi jedino o ljudskim sredstvima, a ne o Bogu.
- Hvale vrijedna želja da se približimo ljudima našega vremena, i onima koji vjeruju i koji ne vjeruju, i siromašnima i bogatima, može dovesti do usvajanja svjetovnoga načina života ili do promicanja ljudskih vrijednosti čisto na horizontalnoj razini.
- Zastupanje opravdanih zahtjeva vlastitoga naroda ili kulture moglo bi navesti na prihvaćanje nacionalizma ili na usvajanje elemenata koje bi trebalo pročititi i uzdignuti u svjetlu evanđelja.

Uvijek postoji opasnost naglašavanja bilo Marte, bilo Marije. Znamo da Marta i Marija žive zajedno i dvije su medalje iste stvarnosti. Sveta Terezija Avilska puno govori o kontemplativnoj molitvi – to je u konačnici poziv jedne karmelićanke – govori o tome kako se „pripremiti” i za ulivenu kontemplaciju koja je još jedan viši stupanj molitve. No, ona je vrlo prizemna pa kaže onim sestrama koje možda ne će postići tako visok stupanj molitve i koje su možda zavidne onima koje su vrlo kontemplativne: „Neka promisle da je potreban netko tko će mu pripremati jelo i neka se smatraju sretnima što poslužuju s Martom; neka uoče da je istinska poniznost baš u tome da budu nadasve spremni zadovoljiti se onim što Gospodin bude htio učiniti od njih i uvijek se smatrati nedostojnima da budu njegove sluge. Ako kontemplirati i moliti misaono i usmeno, i njegovati bolesnike, i služiti u kućnim poslovima i raditi – pa bilo i najniže – ako sve to znači služiti Gostu koji dolazi da bude s nama, i da jede, i da predahne, što nam je onda stalo do toga je li (služenje) u jednome ili u drugome?” (PS 17, 6)

„Sestre moje, ono čime zaključujem jest da ne gradimo kule bez temelja, jer Gospodin ne gleda toliko na veličinu djela koliko na ljubav kojom se ta djela čine. A učinimo li ono što budemo mogle, Njegovo će Veličanstvo dati da ćemo moći svakoga dana činiti sve više, ako se odmah ne zamorimo, već da za ono malo koliko traje ovaj život – a možda će potrajati manje nego što bilo koja od vas misli – u vanjštini i u nutрини prikazemo Gospodinu žrtvu koju budemo mogle, jer Njegovo će ju Veličanstvo pridružiti onoj koju je na križu za nas prinijelo Ocu, kako bi imala onu vrijednost koju naša volja bude zaslužila, makar djela bila malena.”

Martina Kuveždanin

Razgovor s povodom – s. Ignacija Ribinski

Sestra Ignacija Ribinski redovnica je Milosrdnih sestara sv. Križa čije se ime odmah veže uz misije, iako svoj redovnički život provodi u đakovačkom samostanu. Kako se rodila ljubav prema misijama, kako je nastalo „Naselje Đakovo“ u srcu Afrike te odakle Đakovčanima tolika ljubav prema misijskim područjima, samo su neke teme našega „Razgovora“.

❖ **Draga sestro Ignacija, kakvo je trenutno stanje s misijskom aktivnošću đakovačkoga Misijskog centra – koliko djece se školuje, koliko bogoslova...**

Preko našeg Misijskoga centra školuje se oko devet stotina djece, većinom u Beninu i njih dvjesto u Gani, misija Tatale, koju vode oci salezijanci. Uz njih, brinemo se još i o dvanaest bogoslova u Beninu, biskupije Porto Nowo i Parakou, te šest bogoslova u Gani.

❖ **Koliko dugo su se prikupljala sredstva za „Naselje Đakovo“ u misiji Tatale u Gani, kako ste prikupljali novac, kako je došlo do te inicijative?**

Budući da radimo cijele godine, teško je reći kad se novac prikupio, to su zarade od našega rada i darovi donatora širom Hrvatske, velikodušni darovi svih donatora. Do odluke za „Naselje Đakovo“ došlo se na jednom našem susretu s don Ivanom Stojanovićem koji je planirao gradnju katoličkoga vrtića i škole u misiji Tatale. Tada sam osobno predložila da se kraj ovih objekata izgradi i naselje gdje bi stanovali djelatnici ovih odgojno-obrazovnih ustanova, jer je ovo zemljište izvan sela i naselja. Bilo je pitanje kako nazvati ovo kompletno naselje pa su se odlučili nazvati ga „Naselje Đakovo“ te su taj naslov stavili ispred svojega naselja (na čast Đakovčanima).

❖ **Misijska svijest razvija se od malih nogu u đakovačkoj župi. Tu su i mali misionari – vjeroučenici. Kako ste njih, usprkos mobitelima i društvenim mrežama, uspjeli zainteresirati za ljubav prema vršnjacima u misijskim krajevima?**

Đakovčani su već duže vrijeme motivirani za pomažanje misija i misionara te je sve došlo skoro spontano. Rad Milosrdnih sestara sv. Križa nije od jučer te je sjeme, posijano u srca djece, niknulo u mladim danih sadašnjih roditelje. Vjeronaučnom poukom djece i unučadi razvija se i raste. Društvene mreže i mobiteli nisu zaprjeka za suradnju s misijama, naprotiv! Mogu tako lakše pronaći podatke i saznati o prilikama u koji-

ma žive njihovi vršnjaci te se znaju zapitati: „Zar netko može sa 100 € godišnje živjeti, ići u školu, jesti i oblačiti se, liječiti se ako oboli?“

❖ **Zašto je važno donirati/brinuti se za misije?**

Mi smo Crkva i Krist nas uči da treba gladnoga nahraniti, žednoga napojiti...Krist će nas na sudu pitati: bio sam gladan, žedan..., što si učinio?

❖ **S volonterima misijskoga pastoralna radi se diljem Đakovačko-osječke nadbiskupije. Održavaju se godišnji susreti, hodočašća, različite akcije. Na koji način potaknuti misijski rad u župama?**

Misijska aktivnost u župama ovisi o župnicima i vjeroučiteljima. Po njima dolazi poziv, a odaziv ovisi o kvaliteti poziva te o primjeru župnika i vjeroučitelja.

❖ **Od svih, različitih mogućnosti pastoralnoga rada u vašem srcu zasjala je ljubav prema misijama i misionarima koja se ne gasi. Jeste li bili u misijskim zemljama? Kakva sjećanja nosite u srcu? Što je potaknulo tu ljubav prema misijama?**

Bila sam u Beninu. Tu misiju počeli smo prvu pomažati i to uz pomoć vjeroučenika. Kad osjetiš na vlastitoj koži stanje misije, osjećaš se ne samo odgovornim nego i oduševljenim za misijsku suradnju.

❖ **Možete li opisati prostor Misijskoga centra u Đakovu? Kako ste došli do svih tih predmeta koji se tamo nalaze?**

Prostor nam je omogućio tadašnji nadbiskup Marin Srakić, a predmete su nam darovali misionari kojima pomažemo već 26 godina.

❖ **U kontaktu se i s nekim misionarkama i misionarima?**

Svaki je misionar dobrodošao. Neki od njih već su pokojni: fra Stojan Zrno (1950. – 2013.), don Vladimir Stuhli (1963.-2021.). Sada nas najčešće posjećuje don Ivan Stojanović (bivši misionar u Gani, koji se i dalje brine o misiji Tatale), don Danko Litrić i vlč. Gabrijel Jukić.

❖ No, tko je zapravo s. Ignacija. Koliko dugo ste u samostanu, gdje ste sve bili na službi, kako ste otkrili redovnički poziv?

Rođena sam u katoličkoj obitelji gdje sam upoznala redovnice, od kojih su bile i moje tri rođene sestre. Najprije je s. Lucencija otišla u samostan Sestara milosrdnica sv. Vinka Paulskoga, a nakon nje došla je, u đakovački samostan, sada nažalost pokojna, s. Petronila (1937. -1981.), a nakon nje i s. Rozelina. Bog jedini može otkriti redovničko zvanje: on poziva, a na nama je hoćemo li se odazvati.

Došla sam u samostan 1963. godine i završila sam u Đakovu katehetsku školu. Nakon završene škole, pomagala sam u katehizaciji u Osijeku II., a zatim u Župi Svih svetih u Đakovu. Nakon Prvih zavjeta, koje sam položila 1969. godine, bila sam u sestarskim zajednicama i katehizirala u Nuštru, u više navrata u Đakovu I., Vinkovcima i u Donjem Miholjcu. Kada je uveden vjeronauk u školu, započela sam i taj apostolat. Za misije sam počela raditi prije 40 godina, a od oko 2005. godine animatorica sam župskih misijskih skupina za Đakovačko-osječku nadbiskupiju. Već godinama sam u sestarskoj zajednici Doma bl. majke M. Terezije u Đakovu. Tri godine vodila sam brigu za zajednicu kao kućna poglavarica, a više godina kao savjetnica kućne poglavarice.

❖ Što kažete novakinjama kada dođu u vašu redovničku zajednicu? Imate li za njih kakav savjet – kako zadržati žar poziva i ustrajati u redovničkoj službi?

Želim ih potaknuti da svoj život u potpunosti stave u službu Crkve, što uključuje predanost širenju vjere i davanje svjedočanstva vjere. Živjeti isključivo za geslo „da dugo živiš i dobro ti bude na zemlji“ nije pravi život. Predanost širenju vjere ključna je jer svaka religija posjeduje gorljivost za širenje svoje vjere. Ako tu zakažemo, nismo u potpunosti ispunili svoju misiju.

❖ Uz Misijski centar i brigu za misije, imate li trenutno još obveza u redovničkoj zajednici?

Svakako, svatko je suodgovoran za zajednicu u kojoj živi i o kojoj ovisi. Ponekad vodim liturgijske pripreme za nedjeljnu liturgiju. Male dužnosti mijenjaju se i uglavnom su vezane uz kućne poslove: spremanje i uređenje prostora.

❖ Kako izgleda jedan redovnički dan s. Ignacije?

Kao svaka redovnica, nastojim dan započeti molitvom i sv. misom te nakon doručka poći na posao u Misijski centar. Poslije je također dan isprepleten molitvom, radom, razgovorima i susretima u zajednici te nastojanjem da jedni drugima pomognemo.

❖ Ako netko želi pomoći misijsku djelatnost – uplatiti donaciju, pomoći školovanje djece, bogoslova – gdje se može javiti?

Svatko, tko želi pomoći, može se javiti u Misijski centar, M. Gupca 1, ili na telefon 0915582324.

❖ Što biste poručili mladima i svim vjernicima?

Vjernik koji nema osjećaj za Crkvu i crkvenost i za svoju vjeru, on može biti ravnodušan prema misijama. Dakle, gorljivost vjernika najviša se očituje baš u tom zauzimanju za misije. Kad sam radila kao vjeroučiteljica, htjela sam da moj vjeronauk ne bude samo teorija, nego da bude životvoran, djelotvoran u životu dotičnoga djeteta, dotične osobe. I tu sam imala najviše uspjeha s djecom.

s. Franciska Ulrika Sajdl | Velika kateheza u Sikirevcima

Sestra Marta Kovačić, s. Elizabeta Koščak, s. Matea Čelik i s. Franciska Ulrika Sajdl u subotu, 14. lipnja 2025. godine, boravile su u Župi sv. Nikole u Sikirevcima i provele dan s osnovnoškolskom djecom povodom njihove već tradicionalne Velike kateheze na kraju školske i katehetske godine. Susret je započeo jutarnjim euharistijskim slavljem koje je predvodio vlč. Drago Marković, župnik, a animirao župni dječji zbor.

Župnik Marković u homiliji je pred djecu stavio lik bl. Karla Acutisa te im približio kako i netko njihove dobi, koji ima slična zanimanja kao i oni, može postati svet. Nakon euharistijskoga slavlja, a prije početka programa, s. Matea predstavila je sve sestre te rekla po neku zanimljivost o svakoj sestri. Prvi dio programa bile su igre, kako bi se svi malo opustili i upoznali. Igre su bile izražene pjesmom, plesom. Nakon igara i kratke stanke, uslijedile su kateheze po dobnim skupinama, koje su predvodile sestre, te na taj način dale neki novi duh ovoj već tradicionalnoj velikoj katehezi. Kateheze su se temeljile na temama iz Biblije, posvećene svetcima i biblijskim likovima. Nakon kratkih duhovnih poticaja, uslijedile su natjecateljske igre koje su pripremile vjeroučiteljice i članovi Frame Sikirevci, gdje je bilo veselo, živo i puno smijeha.

Prije završetka djeca su imala kratku zakusku koje su pripremile vrijedne ruke njihovih mama, a potom je uslijedila Alka, koja je donijela veliko oduševljenje. Kao i inače, Velika kateheza završila je gađanjem balonima punim vode koji su donijeli malo osvježanje vrućemu danu. Na radost svih, te u zahvali Bogu za sve primljene i udijeljene milosti zaputiti su se kućama, do nekog novog susreta u nadolazećoj katehetskoj godini.

s. Kristina Loureković

Pohod Župi sv. Vida u Brdovcu

Na poziv župnika, vlč. Danijela Hočka, od 9. do 11. svibnja 2025. godine, sestre s Vrhovca, s. Branimira Bedeničić, s. Cecilija Tomkić, s. Kristina Loureković, s. Ivana Budrovac, s. Mariangela Markotić i s. Valentina Ukaj, pohodile su Župu sv. Vida u Brdovcu. Prvog dana s. Branimira Bedeničić imala je sa župljanima i župnim suradnicima susret i kratku prezentaciju na temu „Hodočasnici nade“. Drugi dan s. Ivana Budrovac

i s. Mariangela pripremile su kateheze i igre za krizmanike. Tema susreta bila je „Poziv i odgovor na poziv“. Trećega dana, u nedjelju, sestre su sudjelovale sa župljanima na svetim misama u 9,30 i u 11,00 sati, gdje su svjedočile svoj poziv i, uz prezentaciju, predstavile Družbu.

s. Gita Klobučar | Duhovna obnova u Đurđenovcu

U nedjelju, 4. svibnja 2025. godine, održana je kratka duhovna obnova u Đurđenovcu. Sestra Paskala uputila je nadahnuti nagovor roditeljima prvopričesnika i krizmanika, dok je s. Josipa Pavla vodila katehezu i igre za prvopričesnike na temu vjere i zrna gorušičina.

Istovremeno je s. Gita krizmanicima približila važnost vjere u njihovim životima. Nakon zajedničkih igara, pjesme, predavanja i molitve, svi su se sudionici okupili u slavlju svete mise, koju je predslavio vlč. Nikola Jušić, župnik.

U organizaciji ovoga susreta bili su članovi Franjevačkoga svjetovnog reda iz Đurđenovca.

Bilo je to ispunjeno i blagoslovljeno vrijeme zajedništva, rasta u vjeri i međusobnoga ohrabrenja.

s. Kristina Lovreković

Vikend u Krapini ispunjen vjerom i zajedništvom

U subotu i nedjelju, 29.-30. ožujka 2025. godine, s. Cecilija Tomkić, s. Branimira Bedeničić, s. Vesna Stojanović, s. Mariangela Markotić, s. Kristina Lovreković i s. Marta Kovačić, posjetile su Župu sv. Nikole, biskupa u Krapini, gdje su predvodile dvodnevnu duhovnu obnovu.

Prve večeri s. Marta održala je katehezu za članove pastoralnoga i ekonomskoga vijeća Župe, za čitače, pjevače i ministrante. Tema kateheze bila je usmjerena na produbljivanje, razumijevanja vjere, nade i ljubavi. Nakon i za vrijeme kateheze, s. Mariangela na gitari je svirala, a potom su se svi zajedno uputili u župnu crkvu. Sestra Branimira i s. Kristina predvodile su euharistijsko klanjanje, dok je s. Cecilija pratila molitvu na orguljama. Nakon završetka programa,

sudionici su se okrijepili u zajedništvu.

Sljedećega dana sestre su sudjelovale u čitanjima i pjevanju na misi u 8 sati. Nakon mise, s. Marta je održala interaktivnu katehezu za četrdesetak učenika 7. razreda. U opuštenoj atmosferi, s. Ivana predstavila je igru "Atom", koja je učenicima pomogla da se opuste i upoznaju. Potom je uslijedila kateheza u kojoj su mladi promišljali o važnim temama kao što su Bog, vjernost, nada i ljubav. Jedan od zadataka bio je postavljanje pitanja Bogu, što je potaknulo iskrene i duboke odgovore.

Nakon kateheze, sestre su sudjelovale na misi u 10 sati, gdje je s. Branimira podijelila svoje osobno svjedočanstvo. Uslijedila je kateheza za učenike 8. razreda, koji će

uskoro primiti sakrament Potvrde. Sestra Marta s njima je razgovarala o važnosti hoda s Bogom i što znači biti vjernik. Susret je završio pjesmom i zajedničkim ručkom sa župnikom, u ozračju radosti i zajedništva.

Ova duhovna obnova bila je prilika za sve sudionike da prodube svoju vjeru, osjete zajedništvo i obogate svoje duhovno iskustvo.

U zajednici sestara u Krapini žive i djeluju aktivno u Župi s. Mihajla Musić, s. Blažena Hokman i s. Hermila Klasnić. Nedavno su proslavile sedamdesetu obljetnicu od dolaska sestara u ovu Župu.

s. Marija Karla Ivanović

Janjevo – mjesto prenoćišta na hodočašću za Jeruzalem

Iako se Janjevo nalazi u kotlini i nevidljivo je, „skriveno“ brdima, ipak je poznato hodočasnicima iz cijeloga svijeta, koji pješače hodočasničkom rutom JERUSALEM WAY (Jeruzalemski put). Tako godišnje Janjevo posjeti i prespava u njemu desetak hodočasnika iz različitih zemalja. Obično u župnoj kući prespavaju, poslužimo ih hranom, borave s nama, te ih zanima i iznenade se da su došli u hrvatsku zajednicu na Kosovu. Često oni sami primijete da ne govorimo albanski jezik, te im ispričamo povijest Janjeva i hrvatske zajednice na Kosovu. Mi od njih saznamo vrlo zanimljive životne priče i što ih je potaknulo na ovako zahtjevno hodočašće.

Boravak ovih hodočasnika blagoslov je za janjevačku zajednicu i vrlo ih rado ugošćujemo.

U nastavku možete pročitati više o Jeruzalemskom putu:

Jeruzalemski put jedinstvena je hodočasnička ruta. To je najduža međureligijska, međukulturna ruta mira i hodočašća na svijetu.

Jeruzalemski put prelazi kontinente Europe i Azije u dužini od oko 8.500 kilometara i vodi kroz petnaest zemalja. Put počinje u Finnerterreu, u Španjolskoj, i vodi na istok do Jeruzalema, do sjecišta triju monoteističkih svjetskih religija. Jeruzalemski put povezuje tri najvažnija hodočasnička odredišta u kršćanstvu (Jeruzalem, Rim i Santiago de Compostela).

Čežnja za mirom posebna je motivacija za pješačenje Jeruzalemskim putem. Svaki je hodočasnik simbol nade u mir. Međunarodni mirovni projekt „JERUSALEMSKI PUT“ ima za cilj povezati ljude, kulture i religije i tako ojačati miran suživot.

Jeruzalemski put započela su 2010. godine tri austrijska hodo-

časnika (Johannes Aschauer, Otto Besser, David Zwilling). Cijela staza povezuje različite kulturne, duhovne tradicije i religije. Jeruzalemski hodočasnik stiže do važnih povijesnih mjesta, nekoliko grobova apostola i brojnih mjesta svjetske baštine pod UNESCO-vo zaštitom. Usput, u partnerskim gradovima kao što su Melk, Linz, Fulda itd., počeo se postavljati simbol Jeruzalemskoga puta, golub mira, kao vidljiv simbol.

(www.jerusalemway.org).

Maja Pavelić

I Duhovna obnova Frame Sikirevci

Frama Sikirevci provela je predivan vikend, od 25. do 27. travnja 2025. godine, na duhovnoj obnovi u „Betaniji“, u Đakovu. Okupilo se devetnaestero framaša, ispunjenih željom za duhovnim rastom i jačanjem međusobne povezanosti. Razmatranjima i zajedničkim molitvama promišljali su dublje o vjeri i o vlastitom odnosu s Bogom.

Imali su priliku slušati tri nadahnjujuća predavanja: sestra Amadea Birovljević govorila je o tome kako „iskusiti ljubav“, sestra Matea Čelik, duhovna asistentica Frame Sikirevci, o „bratstvu“, a sestra Gita Klobučar o „obećanjima“. Svako predavanje potaknulo je framaše na razmišljanje i otvorilo nova pitanja.

Posebno snažno iskustvo bilo je klanjanje pred Presvetim, kao i prilika za svetu ispovijed. U subotu svetu je misu predvodio vlč. Stjepan Matezović, a doživjeli su je s velikim žarom i zahvalnošću.

Obišli su i samostan, gdje su osjetili mir i toplinu duhovnoga života. U đakovačkoj katedrali sudjelovali su na nedjeljnoj euharistiji, zajedno s drugim vjernicima. Tijekom cijeloga dana družili su se, razgovarali i radovali, gradeći snažnije prijateljske veze.

Naučili su puno jedni o drugima, ali još više o sebi. Ova duhovna obnova pomogla im je, kako sami kažu, da postanu bolji kršćani i još složnija framaška zajednica.

s. Marijela Nikolić

Duhovna obnova na Sušaku o „poniznosti djeteta“

U subotu, 17. svibnja, u prostoru samostana Milosrdnih sestara sv. Križa na Sušaku, održana je duhovna obnova za djevojke na temu: „Poniznost djeteta“.

Susret je započeo molitvom i pjesmom zaziva Duha Svetoga, nakon čega je s. M. Filotea Hajek održala katehezu u kojoj je razradila glavnu temu susreta. Primjerima iz tekstova Svetoga pisma te slikama odnosa malenoga djeteta, koje u svemu potpuno ovisi o svojim roditeljima, djevojke su imale priliku pobliže upoznati i razumjeti krjepost istinske poniznosti.

Zatim je uslijedio trenutak tišine i sabranosti – rad u osami, tijekom kojega su sudionice, u molitvi i razmatranju, tražile dublje razumijevanje istine o sebi i o svojem odnosu s Bogom. Plodove i nakane osobnih razmatranja predale su u zajedničkoj molitvi svete krunicе, nakon čega su se uputile u baziliku Majke Božje Trsatske gdje su, uz priliku za sakrament pomirenja,

sudjelovale na euharistijskom slavlju koje je predvodio gvardijan Franjevačkoga samostana i čuvar Trsatskoga svetišta, fra Krunoslav Kocijan.

Nakon misnoga slavlja uslijedila je večera u samostanu sestara, a program duhovne obnove zaključen je klanjanjem pred Presvetim Oltarskim Sakramenta, u zahvalnosti Gospodinu za sve milosti primljene tijekom susreta.

s. Gabrijela Tea Damjanović

Oratorij za djecu u Podravskim Podgajcima

Na poziv župnika, vlč. Siniše Paušića, s. Marta Kovačić, s. Elizabeta Koščak, s. Marija Sonja Kaurin i s. Gabrijela Tea Damjanović, u subotu 10. svibnja 2025. godine, održale su oratorij za djecu u Župi sv. Martina u Podravskim Podgajcima.

Program je započeo u župnom dvorištu pjesmom i zajedničkom molitvom, stvarajući radosno i vedro ozračje. Slijedile su razne igre i animacijske aktivnosti koje su djeci omogućile druženje, radost i timsku suradnju.

Nakon što su djeca bila podijeljena u dobne skupine, uslijedile su kateheze i tematske radionice. Središnje teme bile su: „Isus – Dobri Pastir“ te „Upoznavanje života i djela blažene majke Marije Terezije Scherer, povodom 200. obljetnice njezina rođenja“. Djeca su pripovijedanjem, likovnim izražavanjem i simboličnim gestama dublje upoznala Isusovu pastirsku ljubav i karizmu Blaženice.

Vrhunac susreta bila je zajednička molitva u crkvi, tijekom koje su djeca na svoj način izrekla osobne zahvale i molitve Isusu, Dobromu Pastiru.

s. Marija Stela Filipović

Državno natjecanje u poznavanju hrvatskoga jezika

Državno natjecanje u poznavanju hrvatskoga jezika održano je u Umagu od 23. do 25. travnja 2025. godine. Na natjecanju sudjelovala je s. Marija Stela Filipović, nastavnica Hrvatskoga jezika u Isusovačkoj klasičnoj gimnaziji s pravom javnosti u Osijeku s učenicom 4. razreda, Sunčicom Grčić, maturanticom. Samo sudjelovanje na natjecanju bilo je dovoljan razlog za zahvalnost i slavlje, a ove godine bilo je i posebno jer je obilježena 30. obljetnica održavanja Natjecanja. Samih početaka prisjetile su se nastavnice koje su od početka sudjelovale u organizaciji: Marina Čubrić i Mirela Barbaroša-Šikić. Nakon prvog održanog Državnoga natjecanja, u izvješću su napisale: „Predmetna natjecanja nisu nikakva novost u našem školskom sustavu. Ona su uvijek poticaj za korak dalje u nastavnim

programima, prilika za najbolje da to i pokažu. Rekli bismo, duhovni i mozgovni šport. No, s hrvatskim jezikom nije bilo tako. Zapravo, nije bilo uopće moguće u bivšoj državi održati objektivno jezično natjecanje u tom „koktelu“ jezika. O drugim razlozima nema mnogo smisla sada govoriti.“ Godine 1996., 16. ožujka, održano je Županijsko natjecanje, u organizaciji Ministarstva prosvjete i športa i Hrvatskoga filološkog društva, ukupno je sudjelovalo 825 učenika. Nakon toga, 20. travnja 1996. godine, održano je u Osijeku 20. travnja 1996. godine prvo Državno natjecanje. Domaćin je bila II. gimnazija (Jezična), a sudjelovalo je 50 učenika iz 22 gimnazije i 8 srednjih škola. Predsjednik Državnoga povjerenstva bio je akademik Stjepan Babić, uz mr. Nives Opačić i 6 članova povjerenstva. Danas su se

brojke uvećale, ali način natjecanja, vrjednovanja i nagrađivanja ostao je gotovo nepromijenjen.

Ono što s. Marija Stela naglašava u Isusovačkoj klasičnoj gimnaziji s pravom javnosti u Osijeku izraženo je u krilatici: „Hrvatski se voli znanjem.“ To je i njezinim učenicima poticaj da i u četvrto desetljeće natjecanja uđu odlučno, boreći se znanjem za hrvatski jezik, a time i za identitet hrvatskoga naroda.

s. Zoja Komani | Dječji ljetni kamp u Đakovici

Od ponedjeljka, 14. srpnja, do subote, 19. srpnja 2025. godine, u Župi sv. Petra i Pavla, u Đakovici, održao se Dječji ljetni kamp (ovo je treća godina njegova održavanja) za svu djecu ove župe, od predškolaca do učenika 9. razreda osnovne škole. Tema kampa bila je “Hodočasnici nade”, jer je to moto Godine jubileja koju je najavio papa Franjo, a otvorio ju je u Rimu, na Badnjak 2024 godine.

Svijetli lik za vrijeme Kampa bio je sv. Dominik Savio, zaštitnik djece, mladih, ministranata, dječjih zborova. Ujedno se ove godine obilježava i 75. obljetnica njegova proglašenja svetim. Kamp je pohađalo 200-tinjak djece, a dnevno je dolazilo njih oko 135. Kako je to i vrijeme ljetnih odmora, dolazila su i djeca iz obitelji koje žive izvan Kosova.

Kamp je organizirala s. Irena Pitaqi, uz podršku o. Aleksandra Tanušija, OFM, gvardijana i župnika, u suradnji s o. Vinčencom Kajtazijem i s. Zojom Komani. Naravno, bilo je tu i 18-ak vrijednih animatora.

Oni su se danima sastajali, svake večeri, da bi se što bolje pripravili za ovaj veliki događaj.

Dan je počinjao veselim dočekom: molitvom, prikladnim pjesmama i

plesom, najavom teme dana, da bi se kasnije podijelili u grupe gdje su bile razne radionice, već prema dobi djece.

Zadnjega dana održao se završni program, sa svetom misom u crkvi sv. Antuna, koja je ujedno crkva u kojoj se može dobiti jubilejski oprost. Svetu misu animirao je dječji župski zbor, zajedno sa s. Irenom.

Nakon svete mise slijedio je vrlo kreativan program, koji su pripremili animatori s djecom svih skupina, od predškolaca do učenika 9. razreda. Djeca su pokazala svoje talente, kreativnost i razdraganost: pjesmom, molitvom, scenskim prikazom, plesom i izlaganjem radova cijeloga tjedna.

Bogu zahvaljujemo na daru Dječjega ljetnog kampa, za svako dijete i za njihove obitelji, sa željom i molitvom da sjeme, koje je ovdje posijano, urodi stotrukim plodom!

Viktorija Ljović | Žena je dragocjenija od bisera

U samostanu Milosrdnih sestara sv. Križa u Rijeci, na Sušaku, 21. lipnja 2025. godine, održana je duhovna obnova za žene, na koju su se odazvale većim dijelom žene iz molitvenih zajednica koje djeluju u samostanima Milosrdnih sestara sv. Križa u Zagrebu i u Rijeci. Duhovna je obnova bila naslovljena „Žena je dragocjenija od bisera“, a družile smo se sa ženama iz Biblije. Obnovu je vodila s. Branimira Bedeničić iz samostana na Vrhovcu, u Zagrebu, a draga domaćica bila nam je s. M. Emanuela Kvesić, iz samostana na Sušaku. U prvom dijelu duhovnih vježbi s. Branimira predstavila nam je žene iz Staroga zavjeta – Evu, Saru, Rebeku i Rahelu. Cilj nam je bio vidjeti da Biblija od samih početaka govori o ženama drugačije nego što se obično misli o ženama. Božji pogled na žene posve je drugačiji od naših uobičajenih obrazaca razmišljanja. Bog vidi žene, vidi njihovu vrijednost i računa na njih u svojem promislu za čovjeka. Već u Knjizi postanka kaže se: „Muško i žensko stvori ih“, muškarac i žena imaju jednaku vrijednost i dostojanstvo. Žene nose mnoge križeve u tišini, i ponekad zaborave koliko su dragocjene u Božjim očima, ali Bog ne zaboravlja. U drugom dijelu slušale smo o Mirjam, Debori, Rut, Juditi i Esteri, tj. o ženama proročicama, vođama i junakinjama. Nakon izlaganja, koje nam je nastojalo probuditi želju za dubljim proučavanjem žena u Bibliji i za ponovnim iščitavanjem Staroga zavjeta, novim pogledom, uslijedio je rad u parovima. Svaki je par razgovarao o jednoj ženi iz izlaganja, a potom su svoje zaključke iznijeli pred čitavom skupinom. Sve su sudionice radosno i zainteresirano sudjelovale u svemu, a bilo je dragocjeno međusobno upoznavanje članica dviju molitvenih zajednica. Osjećaj zajedništva i radosti is-

punio nam je srca zahvalnošću i ponosom što smo žene. U trećem dijelu slušale smo i razgovarale o ženama iz Novoga zavjeta – o Mariji, o Elizabeti, o Marti i Mariji i o Samarijanki, s kojom se Isus susreo na zdencu. To su žene službenice, učenice i svjedokinje. Nakon izlaganja u malim smo grupama razgovarale o tim ženama, učile od njih i razmišljale o sebi. Svoja smo promišljanja iznijele pred skupinom i međusobno obogatile svoja srca i duše. Čitajući Bibliju učimo od Isusa, a sudjelujući na svetoj misi živimo s njim i od njega. Svetu je misu predslavio vlč. Josip Pende. Njegova nas je propovijed dodatno obogatila i približila Gospodinu. Nakon mise radosno smo i zahvalno sudjelovale u klanjaju Presvetomu Oltarskomu Sakramentu, a vlč. Josip molio je nad svakom od nas i udijelio nam Božji blagoslov. Od srca mu zahvaljujemo, kao i našim dragim časnama koje su nas primile kao svoje i učinile da se osjećamo kao doma, i više od toga. U našim su srcima, mislima i molitvama. Neka ih dragi Bog uvijek čuva i izlijeva na njih obilje svojega blagoslova.

s. Marijela Nikolić | Korizmena duhovna obnova na Sušaku

U subotu, 15. ožujka, na početku korizmenoga vremena i liturgijskoga obilježavanja kraja proljetnih kvatri (lat. *quattuor tempora*), u prostoru samostana Milosrdnih sestara sv. Križa na Sušaku, održana je duhovna obnova za mlade prema tematskom usmjerenju Liturgije kvatri, u znaku pokore i obraćenja: „Budu l' vam grijesi kao grimiz, pobijeljet će poput snijega.“ (Iz 1, 18)

Susret je započeo molitvom krunice Božjega milosrđa, nakon čega je uslijedilo čašćenje relikvije sv. Križa. Potom je uslijedila razrada teme susreta koju je, kratkim predavanjem, izložila s. Marijela Nikolić, govoreći općenito o grijehu, kajanju, sakramentu pomirenja te o Božjem neizmjernom milosrđu i radosti za svakog obraćena grješnika. Pritom se poslužila primjerom iz evanđelja koje govori o Isusovu odnosu prema grješnicima (Lk 7, 36-50).

Nakon kratke pauze, uz okrepju, jedan od sudionika duhovne obnove, Marin Slavić, iznio je mladima svjedočanstvo obraćenja, iskustvo osobnoga susreta sa živim Bogom i neizmjerne Božje milosti i ljubavi koja je promijenila njegov život.

Duhovna obnova nastavljena je u Župnoj crkvi sv. Ćirila i Metoda, gdje su okupljeni, uz molitvu svete krunice i priliku za sakrament svete ispovijedi, sudjelovali na euharistijskom slavlju koje je predvodio župnik vlč. Siniša Vujčić. Molitveni dio programa zaključen je klanjanjem pred Presvetim Oltarskim Uz ostale sudionike, sudjelovao je i zbor mladih iz Župe sv. Josipa Radnika, iz Osijeka.

s. Ivana Budrovac

Susret „Mladi prema Asizu“ i Jubilej mladih u Rimu 2025. godine

Od 26. srpnja do 4. kolovoza ove godine imale smo priliku sudjelovati na 9. međunarodnom susretu „Mladi prema Asizu“ pod geslom „Svjetla nade“, čiji je vrhunac okrunjen Jubilejom mladih u Rimu, na kojem su mladi sudjelovali kao „hodočasnici nade.“

„Mladi prema Asizu“ međunarodni je susret koji okuplja mlade iz župa franjevaca konventualaca pa smo se ovom događaju priključile na poziv fra Zvonimira Pervana (OFM Conv) i fra Andrije Ćorluke (OFM Conv) koji su polazak za mlade iz Hrvatske organizirali pod okriljem Centra za zvanja Hrvatske provincije sv. Jeronima franjevaca konventualaca.

Naša prva odredišta bila su Padova i Verona, a zatim smo prenoćili u Camposampieru. Putem prema Asizu posjetili smo Bolognu i Sienu, gdje smo posjetili baziliku sv. Franje Asiškoga u kojoj se zbilo i danas se nalazi euharistijsko čudo iz 18. stoljeća. Tijekom boravka u Asizu, teme - o kojima su mladi tijekom tri dana promišljali - bile su povezane s pitanjima osobnih želja, neuspjeha i nanovo rođena identiteta sinova i kćeri Svevišnjega. Tijekom boravka obišli smo mnoga značajna mjesta za život i obraćenje Serafskoga Oca, sv. Franje, kao i baziliku sv. Klare i tijelo blaženoga Carla Acutisa. U četvrtak, svečano je misno slavlje predvodio fra Carlos Alberto Trovarelli, general reda franjevaca konventualaca, nakon čega smo se zaputili prema Rimu. Putem smo posjetili Casciu i u zagovor preporučili se sv. Riti, zaštitnici beznadnih situacija. Dolaskom u Rim, zasigurno je najznačajniji bio prolazak kroz Sveta vrata bazilike sv. Petra, a potom obilazak ostalih papinskih bazilika i važnih crkava, među kojima nam je osobito milosno bilo posjetiti baziliku sv. Marije iznad Minerva u kojoj je tijekom Jubileja mladih bio izložen lijes s tijelom, uskoro svetca, Piera Giorgia Frassatija.

U subotu smo se zaputili prema rimskoj Tor Vergati gdje smo prisustvovali molitvenom bdijenju koje je predvodio papa Lav XIV., podsjetivši mlade na riječi sv. pape Ivana Pavla II: *Isusa tražite kada sanjate o sreći; On vas čeka kad vas ništa od onoga što pronađete ne zadovoljava; On je ljepota koja toliko privlači; On vas izaziva tom žeđi za radikalnošću koja vam ne dopušta*

prilagoditi se kompromisu. Sutradan, svečano nedjeljno euharistijsko slavlje predvodio je papa Lav XIV. u zajedništvu s mnogom braćom svećenicima, na kojem se okupilo oko milijun mladih iz svih krajeva svijeta. U homiliji, Papa je poručio mladima da smo stvoreni za život ispunjen ljubavlju i davanjem te da neprestano težimo nečemu većemu, što samo Bog može ispuniti. Umjesto da utažujemo tu čežnju privremenim stvarima, Papa nas je potaknuo da otvorimo svoja srca Gospodinu koji *nježno kuca na prozor naše duše* i dopustimo mu da nas vodi prema beskonačnosti.

Na putu prema Hrvatskoj zaustavili smo se u Loretu, marijanskom svetištu izgrađenom nad svetom nazaretskom kućicom, a potom i u Osimu, preporučivši se u zagovor sv. Josipu Kupertinskom, zaštitniku studenata, kojih je većina bila u našoj grupi.

Radost zajedništva, novih poznanstava i slavljenje Gospodina obilježilo je ovaj susret te ćemo ga pamtit i kao milosno i blagoslovljeno iskustvo.

s. Antonia Barišić-Jaman

I Odgovor Bogu

Ponovno je bilo lijepo prolaziti mjestima Franjina života i razmišljati o svim tim događajima koji su ga oblikovali. Svako mjesto nosi svoj glas, svoju poruku, a ove godine posebno me dotaknula tema hoda, Pjesma stvorova, Franjin hvalospjev spašena čovjeka. To nije tek pjesma o prirodi, nego himan čovjeka koji je duboko osjetio Božju blizinu, koji je spašen, preobražen i koji sada, u bratstvu sa svim stvorenim, kliče svom Stvoritelju.

Franjo je ovu pjesmu sastavio u crkvi sv. Damjana, na mjestu gdje je za njega sve započelo. Bio je to njegov odgovor Bogu, pjesma srca koje zna da nije samo. I baš to mjesto, sv. Damjan, ove mi je godine posebno odjeknulo. Ondje je Franjo prvi put čuo poziv: "Franjo, idi, popravi moju Crkvu."

U meni je taj prizor probudio sjećanje na vlastite trenutke susreta s Gospodinom, osobito u onim tišim, ali presudnim trenutcima, kada sam donosila važne odluke. Osjetila sam duboku zahvalnost za sve one trenutke kada mi je Bog bio tako blizu, i kad nisam znala kako dalje, ali sam osjećala da On sve vodi. I ponovno sam čula u srcu: On i danas govori, samo ako mu dopustim da ga slušam!

s. Samuela Župarić

Temelj naše vjere i svake nade jest Krist Gospodin

Korizmena duhovna obnova za redovnike i redovnice Osječke regije održana je 7. travnja 2025. godine u dvorani Kapucinskoga samostana u Osijeku. Susret je počeo u 17,00 sati Večernjim hvalama Časoslova, nakon koje je fra Juro Šimić, OFM-Cap., imao nagovor na temu: "Temelj naše vjere i svake nade jest Krist Gospodin".

Fra Juro naglasio je da je Krist temelj svakoga optimizma i svake nade, on je temelj svake sigurnosti u mnoštvu velikih nesigurnosti koje nas svednevice okružuju. Kršćanska se nada ne može potpuno izjednačiti s čisto ljudskim optimizmom, ali može na njemu graditi. Godina 2025. jubilejska je godina koja se odvija pod geslom "Hodočasnici nade". To je poziv svima nama na obnovu vjere i ponovnoga otkrivanja nade – temeljne kršćan-

ske vrijednosti. Kršćanska nada ne pronalazi svoj izvor u čovjeku nego u Bogu. Redovnici i redovnice imaju po svom posvećenju još snažniju obvezu biti nositeljima nade, kako u Crkvi tako i u svijetu.

Nakon nagovora fra Juro pozvao je sve prisutne na raspravu o temi. Sestre su izrazile radost zbog po-

novnoga podsjećanja na naš izvor – na naše uporište u Bogu te su zahvalile predavaču na nadahnutom i iscrpnom predavanju.

Nakon rasprave pružena je mogućnost osvježanja u kapucinskoj blagovaonici, nakon čega je uslijedila molitva krunice i sveta misa.

s. Gita Klobučar I „Ja sam Tvoja”

Skupina djevojaka iz Belišća, Jarmine, Šiškovaca, Vukovara, Slavonskoga Broda i Jaruga sudjelovale su na duhovnoj obnovi u kući Betanija, u Đakovu. Obnova pod nazivom „Ja sam Tvoja” započela je u petak 28. ožujka upoznavanjem, uvodnim predavanjem i radom u skupinama, a večer je završila klanjanjem. U subotu prijepodne vrijeme je bilo rezervirano za molitvu, predavanje o temi, rad u samoći i rad u skupinama, a poslijepodne djevojke su provele u Svetišu Božjega milosrđa u Ovčari gdje su imale priliku za svetu ispovijed i zajedničku svetu misu koju je slavio vlč. Miro Tomas. Večer smo provele u razgovoru, a zatim završili klanjanjem. Nedjeljno jutro bilo je posvećeno svetoj misi u katedrali, a zatim smo obišle samostan i upoznale se s načinom života časnih sestara. Nakon osvrta i ručka, sudionice su obnovljene i radosne otišle svojim kućama.

s. Teodozija Memqaj

Galilejsko ili Mrtvo more?

U samostanu Milosrdnih sestara svetoga Križa u Prištini, 24. ožujka 2025. godine održana je duhovna obnova za mlade, na kojoj se okupilo desetak djevojaka željnih rasta u vjeri i duhovne snage za svakodnevni život.

Susret je započeo međusobnim upoznavanjem u toploj i poticajnoj atmosferi. Nakon toga slijedila je igra „Nađi skriveno blago“, koja nas je podsjetila na važnost traganja – ne samo za

materijalnim, već i za onim što ispunjava dušu.

Središnji dio obnove bilo je predavanje na temu: „Što si ti? Galilejsko ili Mrtvo more?“ Razmišljali smo o tome jesmo li otvoreni za primanje i davanje ljubavi, poput Galilejskoga mora koje prima i dijeli vodu dalje, ili smo zatvoreni i beživotni, poput Mrtvoga mora koje sve zadržava za sebe, ali time ostaje bez života.

Na kraju susreta, svaka od nas napisala je pismo osobi koja prolazi kroz teškoće poput depresije, osjećaja besmisla, samoozljeđivanja ili čak misli o samoubojstvu. U tim riječima pružile smo ohrabrenje, ljubav i nadu – jer nitko nije sam, i uvijek postoji netko tko je spreman slušati i pomoći.

Ova duhovna obnova bila je prilika za rast, za zajedništvo i dublje razumijevanje vlastitoga poziva – da budemo izvori života i radosti, a ne zatvorene u sebe i u svojim brigama. Hvala sestrama koje su nam omogućile ovaj susret i svima koji su ga učinili posebnim!

s. Hana Nikollaj

Ljetni kamp u Pešteru

Od 30. lipnja do 6. srpnja 2025. godine, u Župi sv. Sebastijana u Pešteru, održan je Ljetni kamp s temom „Hodočasnici nade“, bogato duhovno i zabavno iskustvo za djecu ove župe.

Kamp je organiziran pod vodstvom don Shtjefena Dodesa, župnika, u suradnji sa s. Hanom Nikollaj i animatorima. Tema Ljetnoga kampa protumačena je na kreativan i djeci razumljiv način.

Dan je započeo svetom misom, nakon čega se nastavilo s raznim odgojnim, duhovnim i rekreativnim aktivnostima. Kamp je trajao tjedan dana, a sudjelovalo je oko pedesetero djece župe i dvadeset animatora.

Iako ova Župa ima oko 260 vjernika, odaziv je bio prilično dobar, a entuzijazam i radost djece pokazuju da je ovaj Kamp sada već voljen i dugo očekivan događaj na koji se čeka svake godine.

s. M. Kristijana Kolić

Raspjevana Zlatna harfa u Valpovu

U prigodi jubileja 800. obljetnice Pjesme stvorova, pod geslom: „Vjek hvaljen budi!“, održana je u Valpovu, 24. svibnja 2025. godine Smotra dječjih župnih zborova – Zlatna harfa Donjomiholjačkoga i Valpovačkoga dekanata, te gostujućega dječjeg zbora iz Gundinaca.

Susret je započeo misnim slavljem u Župnoj crkvi Bezgrješnoga začetca Blažene Djevice Marije koje je predvodio Valpovački dekan i domaći župnik preč. Zvonko Mrak. U prigodnoj homiliji Župnik je ukazao na važnost korištenja darova koje smo primili od Gospodina, te podsjetio na poznatu izreku sv. Augustina: „Tko pjeva, dvostruko moli.“

Revijalni dio susreta započeo je gromoglasnim i skladnim pjevanjem kanona „Jubilat Deo“. U nastavku nastupili su zborovi iz Viljeva, Marjančaca, Petrijevac, Donjeg Miholjca, Valpova i Gundinaca. Svaki zbor otpjevao je dvije prigodne pjesme. Po završetku revijalnoga dijela s. M. Kristijana Kolić, povjerenica za Zlatnu harfu Đakovačko-osječke nadbiskupije, zahvalila je svim sudionicima na doprinosu i trudu. Ujedno je ukazala na potrebu održavanja ovakvih susreta jer je važno da djeca od najranije dobi uče liturgijsko pjevanje i sudjeluju u misnim slavljinama. Budući da je među prisutnima bilo dosta roditelja, zahvalila je i njima, bez čije podrške održavanje ovih susreta bilo bi puno teže. Uslijedila je dodjela Priznanja za sudjelovanje predstavnicima zborova.

Nakon glazbenoga dijela, domaćini su djeci upriličili upoznavanje grada Valpova, njegovih znamenitosti i njegove povijesti. Tako su djeca prošetala središtem grada, posjetila Edukacijsko-interpretacijski centar Matije Petra Katančića i Valpovački dvorac Prandau-Normann. Uslijedio je ručak, također, u organizaciji domaćina, nakon kojeg su djeca, obogaćena doživljenim, krenula svojim kućama.

s. Rastislava Ralbousky

Seminar posta, molitve i šutnje u Đakovu

„Isuse, uzdam se u tebe“ bila je nit vodilja Seminara posta, molitve i šutnje, koji je održan od 18. do 23. ožujka 2025. godine u Đakovu, u organizaciji Doma duhovne pomoći. Bili su to dani života s kruhom, s ciljem približavanja euharistijskom Kruhu. U ovoj Jubilejskoj godini Seminar je bio sredstvo dubljega ulaska u proces pomirenja i oprosta na hodočasničkom putu nade. Seminar je vodila s. Ljilja Pehar, franjevka iz Mostara, a sudjelovalo je, cjelovito ili djelomično, 22 sudionika iz raznih mjesta (Đakova, Kuševca, St. Mikanovaca, Lipovca, Radikovaca, Bošnjaka, Vrbove, Čepina, kao i iz susjednih zemalja (Ljubuški, Međugorje, Selenča, Bač).

Seminar je trajao pet punih dana. Odvijao se u ozračju šutnje. Imao je tri polusatna obroka, uz meditativnu glazbu, a blagovao se domaći kruh, koji s velikom umješnošću redovito pripravlja s. Marija Klara Klarić. Seminar uobičajeno sadrži jutarnju meditaciju s molitvom Božanskoga časoslova, predavanja, molitveno čitanje Božje Riječi, zajedničku i osobnu molitvu, svagdanju sv. misu, prigodu za ispovijed, mogućnost razgovora s voditeljicom, kao i cjelonoćno klanjanje pred Presvetim, prema rasporedu.

Program je svojim predavanjem o Jubilejskoj godini obogatila s. Meri Gotovac, a redovničke pripravnice i nova-

kinje, sa s. Dorotejom Krešić, svojim pjevanjem i sviranjem animirale su večernje klanjanje. Sudionici su također imali prigodu svakoga dana sudjelovati u euharistijskom slavlju, koje je na početku Seminara predslavio prof. dr. Vlatko Dugalić, a ostale dane sudjelovali su u samostanskoj crkvi sa sestrama koje su obavljale svoje duhovne vježbe i obogatili su se propovijedima o. Karla Petrovića, misionara Krvi Kristove. Posjetom đakovačkoj katedrali sudionici su također mogli izmoliti jubilejski oprost.

Na kraju seminara bio je osvrt, kojemu je nazočila i s. Estera Radičević, poglavarica zajednice Doma majke Terezije. Svjedočanstva sudionika pokazala su kolika je vrijednost ovih seminara koji se, jednom ili dva puta godišnje, održavaju još od 2008. godine.

s. Ana Cvitanušić

Zlatna harfa Vukovarskoga dekanata

Smotra dječjih crkvenih zborova „Zlatna harfa“ Vukovarskoga dekanata održana je u subotu, 3. svibnja 2025. godine, u Župnoj crkvi sv. Filipa i Jakova u Vukovaru, upravo na sam crkveni god. Na Smotri su sudjelovala četiri dječja zbora: *Sveti Juraj-mučenik* iz Bapske, *Apostoli* iz Tovarnika, *Put ljubavi* iz Iloka i *Glasnici sv. Bone* iz Vukovara 1.

Svaki naš susret, pa tako i ovaj, sastojao se od četiri dijela: misnoga slavlja, pojedinačnih nastupa svakoga zbora, zajedničkoga blagovanja i rekreativnoga dijela. Euharistijsko slavlje predvodio je vlč. Aleksandar Kovačević, župnik iz Beške, iz Srijemske biskupije, u koncelecijaciji s o. Olegom Zakaljukom, župnikom grkokatoličke župe Krista Kralja u Vukovaru, našim župnikom i gvardijanom fra Tonijem Vučemilovićem te franjevcima iz vukovarskoga samostana.

Vlč. Aleksandar naglasio je da je današnji blagdan poziv da budemo Kristovi danas i ovdje, u Vukovaru, u vremenu koje treba novu snagu vjere. Pozvao nas je da budemo

apostoli nade u svijetu koji žeda za Bogom: „I tko zna – možda će netko, gledajući tvoj i moj život, dragi brate i sestro, jednog dana moći reći: ‘Gospodine, sada te poznajem jer sam te vidio u ovim ljudima.’“ Na kraju misnoga slavlja izrazio je radost zbog prisutnosti mnoštva mladih pjevača koji unose vedrinu u život župske zajednice, a i u njemu bude novi polet za širenje Radosne vijesti.

U zahvalnoj riječi na kraju svete mise fra Tonio Vučemilović po-

zvao je okupljene na zahvalnost svim naraštajima Vukovara koji su svojim radom, žrtvom i ljubavlju izgrađivali, čuvali, branili i obnavljali grad. „Njihovo nasljeđe obvezuje nas da budemo graditelji mira i dobra – u obitelji, Crkvi i društvu“, poručio je.

Drugi dio našega susreta započeo je prezentacijom na temu „Vjek hvaljen budi“ koju je pripremila vjeroučiteljica Lucija Vukas. Djeci i mladima protumačila je na jednostavan i privlačan način smisao Jubileja i proslave 800 godina od nastanka Pjesme stvorova. U glazbenom dijelu svaki je zbor izveo po dvije skladbe, a budući da smo slavili naše nebeske zaštitnike, sv. Filipa i Jakova, djeca naše Župe prikazala su i ritmiku koju je pripremila framašica Ema Kumer.

Posebna radost za pjevače/ice bila je zajednička zakuska u Pastoralnom centru sv. Bone, kao i nastavak druženja u dvorištu Franjevačkoga samostana.

Marija Belošević | Humanitarni koncert "Svetomu križu"

U organizaciji Milosrdnih sestara svetoga Križa u župnoj crkvi sv. Kvirina u Zagrebu, u utorak 8. travnja 2025. godine, održan je humanitarni koncert „Svetomu križu“. Svrha koncerta bila je prikupljanje financijskih sredstava za Prihvatilište „Križ“ koje Milosrdne sestre svetoga Križa grade uz svoj samostan na zagrebačkom Vrhovcu. U prihvatilištu će utočište, tj. krov nad glavom, ali i ljudsku riječ naći bolesnici koji se liječe od tumora, te im je za vrijeme primanja kemoterapije ili zračenja potreban smještaj. U programu je sudjelovao Mješoviti zbor Glazbene škole "Vatroslav Lisinski" iz Zagreba koji je, pod ravnanjem Josipa Prajza, izveo više klasičnih skladbi domaćih i inozemnih autora. Svoj doprinos koncertu dao je i orguljaš Župe svetoga Blaža Davor Ljubić. Korizmene pjesme i duhovne šansone izvela je mlada pjevačica Aurelia Stašić, uz pratnju svojega oca Antuna Stašića, poznatog violinista, te Leonarda Benjaka, gitarista. Program je obogatila i pjevačica duhovne glazbe Vannesa Mioč uz pratnju Stjepana Vranjkovića na gitari. Recitalom, ali i mnogim zanimljivostima iz hrvatske povijesti prisutne je kroz program vodila Lejdi Oreb. Na kraju koncerta riječ zahvale uputila je voditeljica Projekta s. Finka Tomas, koja je još jednom svima zahvalila na otvorenosti srca za najpotrebitije. Uz koncert organizirana je i prodajna izložba umjetničkih slika koje su hrvatski umjetnici darovali kako bi se i na ovaj način prikupljala sredstva za izgradnju Prihvatilišta. Svi koji žele dati potporu projektu dovršetka izgradnje Prihvatilišta „Križ“, uplate mogu izvršiti na račun: Milosrdne sestre sv. Križa, Samostan Zagreb, IBAN: HR742360000110159626.

s. Meri Gotovac

Susret udovica s nadbiskupijskim povjerenikom za pastoral braka i obitelji

Na redovitom susretu udovica, u Centru „Amadea“ u Đakovu, u nedjelju 16. ožujka 2025., ostvario se za njih željeni trenutak susreta s nadbiskupijskim povjerenikom za brak i obitelji, s vlč. dr. Pavom Mikuličićem. Od početka njihovih okupljanja, od 2022. godine, moglo se čuti žaljenje kako se one, u usporedbi s drugim skupinama vjernika u župi i nadbiskupiji, osjećaju neprimijećenima i zaboravljenima. Takav njihov vapaj i opravdan je jer „blago Crkve“ ne smije biti zakopano. Na njihov se poziv vlč. Pavo rado odazvao. Svojom

srdačnošću i blagonaklonim poštovanjem te prenoseći pozdrave nadbiskupa Đure Hranića, osvrnuo se na vrijednost udovica u Sv. pismu i u Crkvi. Primjerom djelovanja udovice u jednoj našoj župi podsjetio je na njihovu važnost u Crkvi od početka kršćanstva. Sa žaljenjem je konstatirao da se u zadnje vrijeme u pastoralu Crkve nije njima davalo pozornosti i da se to u buduću ne bi smjelo događati. Stoga je pohvalio njihova okupljanja sa sestrama i spremnost na suradnju i blizinu. Pri kraju susreta, u želji da mu se osobno predstave, pažljivo ih je i s empatijom slušao. Susret je završen kratkim druženjem.

s. Marta Kovačić | Oratorij za djecu i mlade u Veliškovcima

U Župi sv. Roka u Veliškovcima, u subotu 21. lipnja 2025. godine, Milosrdne sestre sv. Križa održale su oratorij za djecu i mlade. Program je započeo zajedničkom molitvom i igrama. Uslijedio je, potom, središnji dio, a to je bila kateheza prema dobnim skupinama: djeca od prvog do petog razreda zajedno sa s. Antonijom Barišić-Jaman obrađivala su biblijski tekst o Zakeju, a učenici od šestog do osmog razreda, predvođeni s. Martom Kovačić, razmišljali su o vjeri na temelju biblijskoga događaja ozdravljenja slijepca Bartimeja. Za to su vrijeme srednjoškolci, zajedno sa s. Gabrijelom Teom Damjanović, pekli palačinke i razgovarali o raznim temama vezanima uz vjeru. Po završetku rada u skupinama, svi su se došli okrijepiti ukusnim palačinkama. Nakon pauze, program je nastavljen u crkvi zajedničkom molitvom. Posljednji dio susreta bile su natjecateljske igre u kojima su djeca i mladi zaista uživali. Zahvaljujemo Bogu za ovako lijep dan i susret, a napose za djecu i mlade koji su bili njegov dio. Također,

osobito zahvaljujemo župniku, vlč. Danijelu Tigandžinu, za srdačnost, gostoprimstvo i pomoć pri organizaciji programa.

s. Marija Stela Filipović | Proslava u Tomislavgradu

Svečano je u Tomislavgradu proslavljena 1100. obljetnica split-skih crkvenih sabora (925. i 928. godine), Hrvatskoga kraljevstva i krunidbe kralja Tomislava na Duvanjskom polju. Na euharistijskom slavlju koje je u subotu 5. srpnja, ispred župne crkve sv. Nikole Tavelića u Tomislavgradu, predvodio vrhbosanski nadbiskup i predsjednik Biskupske konferencije Bosne i Hercegovine mons. Tomo Vukšić, sudjelovali su i hodočasnici iz osječkih župa. Jedna od njih bila je i Župa sv. Ćirila i Metoda. Brigu za organizaciju puta preuzela je gđa Danica Tabaković, a briga za duhovnu pratnju i molitveno zajedništvo povjerena je s. Mariji Steli Filipović. Nakon svete mise hodočasnici su se uputili u Međugorje, gdje su

sudjelovali na poslijepodnevnim pobožnostima, kao i na večernjem klanjanju od 22 do 23 sata. Posebno su molili za blagoslov hrvatskomu narodu i za zaštitu Neba na koncertu Marka Perkovića Thompsona, na kojemu se u Zagrebu te večeri okupilo više od pola milijuna duša. Sutradan, hodočasnici su ranim jutrom krenuli na mjesto ukazanja, Podbrdo, moleći sabrano i pobožno cijeli ružarij. Poslije svečane svete mise u 11 sati, i poslije objeda, vratili su se duhovno obogaćeni i osnaženi svojim kućama, zahvalni Gospodinu što je draga Gospa pohodila hrvatsku zemlju i hrvatski dom: „Da tu, tu gdje si rođen i Gospin je dom.“ (stihovi pjesme M. Perkovića Thompsona, Gospin dom, posvećene međugorskoj Kraljici Mira)

s. Marija Stela Filipović

Hodočašće u Mariju Bistricu i u Ludbreg

Na blagdan Gospe Bistričke, 13. srpnja 2025. godine, na euharistijskom slavlju koje je na prostoru „Crkve na otvorenom bl. Alojzija Stepinca“ predvodio gospičko-senjski biskup mons. Marko Medo, sudjelovali su i hodočasnici iz osječkih župa. Brigu za organizaciju puta preuzela je, kao što to već petnaestak godina uz ovaj blagdan čini, gđa Danica Tabaković, a briga za duhovnu pratnju i molitveno zajedništvo povjerena je s. Mariji Steli Filipović.

Prije svete mise hodočasnici su zajedno izmolili Križni put na bistričkoj Kalvariji, nakon čega su u svečanoj procesiji ušli, s pjesmom svih hodočasnika, u Svetište i ophodom oko oltara Gospe Bistričke prenijeli Nebeskoj Majci svoje nakane, prošnje, radosti i nade.

Biskup Marko potaknuo je u svojoj homiliji na zahvalnost na Marijinu prisutnost, dodavši kako naše vrijeme vapi za obnovom vjere, na što nas osobito potiču jubilejske proslave, osobito Sveta jubilejska godina, Godina nade. Na kraju, prije završnoga blagoslova, mons. Marko pozvao je na povratak krunice u naše obitelji, a svim nama, hodočasticima, poručio je kako se ne bismo trebali vratiti isti svojim kućama.

Nakon obavljenih pobožnosti, hodočasnici su se uputili u Svetište Predragocjene Krvi Kristove u Ludbreg, gdje su zajedno izmolili Kronicu Božjega milosrđa i Kronicu Predragocjene Krvi Kristove. Bilo je vremena i za osobne molitve, zahvale, klanjanje i prostiranje pred svetom Replikom.

Hodočasnici su žarko molili za svećenike, za duhovna zvanja, a na poseban način za Elvira Tabakovića, člana Regularnih kanonika sv. Augustina, Reda Misionara sv. Križa, koji će na Veliku Gospu ove godine imati đakonsko ređenje u Tanzaniji, državi u istočnoj Africi. Njegova je majka odlučila ponijeti mu na dar „Crnu Gospu“ iz Marije Bistrice, mramorni kip koji su osječki hodočasnici svečano nosili u procesiji na oproštaju s bistričkim Svetištem.

s. Nada Martinković

Udruga Betlehem u Đakovu

Pišem ovaj tekst jer želim podržati Inicijativu „40 dana za život“ i Udrugu Betlehem u Đakovu. Ovdje donosim popis nekih događanja.

Večer dobročinitelja održana je 20. i 22. veljače, a u ime sestrarske zajednice u Đakovu sudjelovala je s. Doroteja Krešić i s. Rita Ljevar. Molitvena Inicijativa „40 dana za život“ održana je od 5. 3. do 13. 4. 2025. godine. Četiri dana nakon Križnoga puta za nerođene, koji je održan 24. travnja 2025. godine kod Doma zdravlja u Đakovu, osnovana je Udruga Betlehem Đakovo, na adresi: Petra Svačića 30, 31400, Đakovo. Kontakt telefon je 0953963555, adresa el. pošte: betlehem.djakovo@gmail.com.

Ovu Inicijativu podržale su sestre i kandidatice koje su aktivno u njoj sudjelovale, ali i sve ostale sestre koje prate molitvom ove pothvate i sva nastojanja o kojima je govorio o. Marko Glogović, pavlin, kada je, nakon duhovne obnove koju je održao na Ovčari, u Svetištu Božjega Milosrđa, pohodio i naš samostan te slavio večernju sv. misu, u nedjelju 1. lipnja.

Puni naziv udruge govori sve: Udruga za promicanje dostojanstva ljudskoga života i zaštite nerođene djece Betlehem.

s. Viktorija Šimić

Radionica i molitva u Starim Jankovcima

Preventivno djelovanje protiv trgovine ljudima

U četvrtak, 10. srpnja 2025. godine, u Starim Jankovcima, u organizaciji Župe Uznesenja Blažene Djevice Marije na nebo i Katoličke udruge „Radost“, organizirana je radionica preventivnoga djelovanja protiv trgovine ljudima te molitva za žrtve trgovine ljudima.

Radionica je započela u 18 sati, namijenjena ponajprije učenicima srednje škole i ostalim mladima i zainteresiranim. Mladi su sa zanimanjem slušali o toj temi te su zauzeto i aktivno sudjelovali u osobnom radu, nakon čega su svoja promišljanja podijelili s ostalima. Osim što su imali priliku suočiti se s tom teškom i zahtjevnom tematikom preko slike, riječi i susreta s izjavama žrtava trgovine ljudima, iskorištavanjima u različitim oblicima, kao što je prisilna prostitucija, radno iskorištavanje, trgovina organima ili primoravanje na sudjelovanje u oružanim sukobima, dobili su također i informativni letak s osnovnim informacijama o trgovini ljudima, kako bi još više osobno produbili i proširili svoje saznanje. Svojom prisutnošću radionicu je aktivno podržao i župnik, vlč. Mato Špoljar.

Slijedila je sveta misa koju su čitanjem, sviranjem i pjevanjem animirali aktivni mladi župljani, koji to i inače redovito čine. Nakon mise također su na isti način animirali klanjanje pod kojim se posebno molilo za žrtve i za prestanak trgovine ljudima.

Radionicu je vodila sestra Viktorija Šimić, članica Hrvatske provincije Milosrdnih sestara sv. Križa. Mladi su na kraju potaknuti da govore o trgovini ljudima u svojoj sredini, u vlastitoj obitelji, ali i ostalima s kojima se susreću i druže, osobito mladima, jer su upravo oni ti koji su na poseban način ranjiva skupina i lako mogu upasti u ruke trgovcima ljudima, odnosno u okove ropstva. Cjelokupni susret praćen je svesrdnom molitvom zajednice sestara, osobito starijih i bolesnih, koje često uključuju u molitvu ovu važnu nakanu, to jest, žrtve, kao i one koji rade na suzbijanju trgovine ljudima.

Marija Belošević

Oproštaj sa studenticama na Vrhovcu

Sada već i tradicionalno, prije nego studentice, smještene u Domu sv. Elizabete i u Domu sv. Josipa na zagrebačkom Vrhovcu, pođu svojim kućama na ljetne praznike, organizira se druženje i oproštaj s onima koje završavaju svoj studij. Ove godine bilo je to u utorak, 1. srpnja, u 20 sati, u dvorani Doma sv. Josipa. Okupile su se studentice obaju domova sa sestrama, te se u lijepom ozračju druženja oko zajedničkoga stola, uz pizzu i palačinke, oprostile od triju svojih studentica koje su završile studij i polaze novom životnom stazom: od Mije Habek, diplomantice predškolskoga odgoja, Antonele Križanović, koja je završila studij socijalnoga rada, te Leone Jurčević, studentice sestrinstva. Ponosni smo na njih i na njihov trud koji je rezultirao pravim i očekivanim plodom. „Ostat ćemo i dalje povezane i možete uvijek na nas računati. Želimo vam sretan put u život koji je pred vama“ – rekla je s. Finka Tomas, voditeljica domova, uručujući im male darove kao znak pažnje i lijepo ostvarena zajedništva.

s. Nada Martinković

Rubinski i dijamantni jubilej u samostanu u Đakovu

Milosrdne sestre sv. Križa u Đakovu, u kapeli Doma sv. Josipa, nakon duhovnih vježbi koje je predvodio fra Robert Perišić, OFM, 5. travnja 2025. godine, tijekom sv. mise u 7 sati, proslavile su svoje jubileje. Sedamdeset godina zavjeta obilježila je s. Marina Demše i s. Mirna Higlel, a šezdeset godina zavjeta s. Romualda Radelić, s. Ivanka Balikić, s. Agnezija Juretić, s. Agneza Valjak, s. Ancila Cvitić, s. Aleksija Kobaš, s. Teofila Arlović i s. Klara Adžić. Jubilarne zavjete sestara primila je s. Marija Brizar, provincijalna poglavarica, a u slavlju su sudjelovale sestre iz provincijalnoga vodstva i s. Lucija Kapić, kućna poglavarica u zajednici Doma sv. Josipa.

U svojoj propovijedi, nakon osvrta na evanđelje dana (Iv 7, 40-53) i na ljepotu i privlačnost Božjega poziva, fra Robert obratio se slavljenicama: „Slavimo i zahvaljujemo Bogu za dar života, i onog tjelesnoga, darovana od naših roditelja, ali još više i danas ovog redovničkoga, koji se dogodio po pozivu Božjem, ali sjetimo se i po našem odazivu, jer svaka je od ovih sestara u slobodi mogla reći: ‘Ne, ja želim poći nekim drugim putem.’ A svaka se ipak opredijelila za put koji ne donosi bogatstvo, koji ne donosi moć, koji ne donosi ovozemaljske radosti, nego za put koji je obilježen znakom svetoga Križa, na put koji nas i vodi do suobličavanja s Kristom patnikom, kako bismo mogli onda s proslavljenim Kristom u konačnici i uskrsnuti. Živjeti svetu čisto-

ću, živjeti svetu poslušnost i živjeti sveto siromaštvo u ovom svijetu puno puta znak je osporavan, kao što je i Gospodin bio znak osporavan. Puno su nam se puta možda i izrugali zbog našega načina života.“

Fra Robert zatim se obratio sestrama jubilaricama: „Drage sestre, tijekom vaših 60 i 70 godina u zavjetima, Gospodin je uvijek bio s vama, njegov pogled uvijek je počivao i počiva na vama i njegov zagrljaj uvijek je tu, da bi vas ojačao, ohrabrio i osnažio. Taj zagrljaj koji put i nije tako ugodan, jer je to zagrljaj onoga čije su ruke probodene i koji put nas pogled na Gospodinove rane i uplaši. Možda nas i zbuni, a osobito onda kada osjetimo da nas Gospodin želi učiniti dionicima svojih rana. Zato nije ni čudo kad kažemo ‘dijamantni zavjeti’. Dijamanti su takve stvari koje se, već smo govorili, bruse, da bi postale što ljepše, da bi imale što ljepši sjaj. A kada se pogleda prema svijetlu, kroz njih se onda vide te silne plohe i plovice koje je netko strpljivo obrusio i učinio ih prelijepima. I

ne samo prelijepima, nego predragocjenima, preskupima. Tako je i s vašim životima, drage sestre. Evo, Gospodin je učinio svojim brušenjem, svojim radom na vama, i vašom suradnjom, da vaši životi budu prekrasni, prelijepi, predragocjeni i preskupi za ovaj svijet. Zato nas se Gospodin nikada ne će odreći niti će nas odbaciti, jer on nas je skupo platio svojom presvetom Krvlju. A tek rubinski zavjeti! Rubin je crvene boje, baš snažne crvene boje koja podsjeća na boju krvi. To je sigurno podsjetnik svima nama na Gospodinovu Krv koju je prolio za nas, za naše spasenje, ali isto tako podsjeća nas na tih 70 godina redovničkoga života, koliko su ove sestre morale nekrvno prolići svoje krvi da bi ostale vjerne, ali i da bi izvršile sve ono što je Gospodin od njih tražio. I onda, na kraju, ne možemo ništa drugo reći, nego: ‘Gospodine, hvala ti!’“

Sestrama čestitamo i pratimo molitvom njihove hrabre korake starije dobi, moleći za nova duhovna zvanja.

s. Nada Martinković

Zlatni jubilej

U subotu, 17. svibnja 2025. godine u samostanskoj crkvi Presvetog Srca Isusova u Đakovu zlatni jubilej vjernosti Gospodinu tijekom 50 godina življenja redovničkih zavjeta, proslavile su: s. M. Anka Cipetić, s. Antonija Marija Krešić, s. M. Augustina Dominković i s. M. Kristina Toljanić.

Euharistijsko slavlje predvodio je pomoćni biskup đakovačko-osječki Ivan Ćurić u koncelecijaciji s vlč. Pavom Madžarevićem i fra Goranom Malenicom, OFM. Sestre su obnovile svoje zavjete, izgovarajući zavjetni obrazac pred provincijalnom poglavaricom s. Marijom Brizar i u nazočnosti sestara i rodbine.

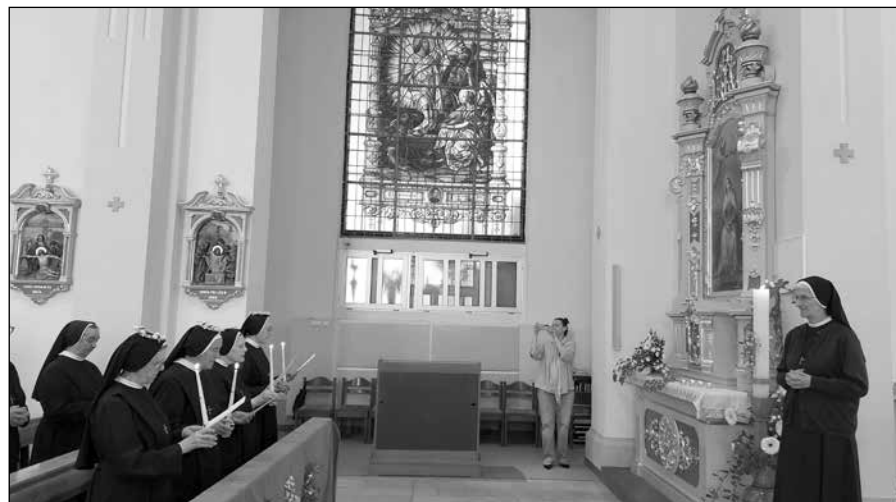
Mons. Ćurić u svojoj propovijedi naglasio je kako ovaj susret i slavlje pripada „dinamičnoj povijesti u kojoj se događaju naši životi i ostvaruju naši pozivi. Zato i slavlje pedesete obljetnice redovničkoga života, zlatnih zavjeta četiriju sestara pripada toj istoj cjelini, u kojoj mi uvijek pružamo pogled prema Spasitelju i Otkupitelju Kristu. U njegovoj radosnoj vijesti prepoznavamo prve temelje vjere i u njezinu svjetlu ra-

zabiremo vrijednost svojih odaziva, da i sami budemo glasonoše radošti, kad uza nj pristajemo i kad nje ga nasljedujemo. Današnje se jubilejsko slavlje tako skladno uklapa u jubilejsko vrijeme koje živi cijela Crkva u ovoj Svetoj godini 2025. A naš hrvatski narod k tomu i uspomenu 1100. obljetnice Hrvatskoga kraljevstva sa spomenom Splitskih sabora i kralja Tomislava. A zajednica Milosrdnih sestara svetoga Križa i u godini Jubileja dvjestote obljetnice rođenja suutemeljiteljice blažene majke Marije Terezije Scherer.“

Svečanost je uzveličao samostanski zbor, pod ravnanjem s. Josipe Pavle Jakić. Na kraju mise

nazočni su, zajedno sa sestrama jubilaricama, još jednom zahvalili Bogu za vjernost u njegovoj službi pjesmom „Tebe Boga hvalimo“. Po završetku mise slavljenice su se uputile u Dvoranu sv. Josipa, gdje im je biskup Ćurić, zajedno s vlč. Madžarevićem i fra Goranom te sestrama poglavaricama, čestitao jubilej.

Svečanosti zlatnih zavjeta prethodili su dani pripreve u kojima su slavljenice hodočastile u Ilaču, u Gospino svetište, a na đakovačkom groblju pomolile se na grobu majke M. Amadeje Pavlović, te pokojnih sestara koje su prije 50 godina zajedno s njima položila Prve zavjete: s. Terezije Ane Čuljak i s. Eleonore Marije Juzbašić. Nakon danā pripreve slijedile su duhovne vježbe, koje je vodio fra Goran Malenica, OFM.

s. Nada Martinković

I Doživotni zavjeti

Na blagdan sv. Ćirila i Metoda, 5. srpnja 2025. godine, u 10 sati, u samostanskoj crkvi Presv. Srca Isusova u Đakovu, nakon duhovnih vježbi koje je vodio fra Josip Ivkić, OFM, s. Marina Makar i s. Marijela Nikolić položile su svoje doživotne zavjete, u ruke provincijalne poglavarice s. Marije Brizar i u nazočnosti sestara i rodbine, za vrijeme sv. mise koju je predvodio mons. Đuro Hranić, đakovačko-osječki nadbiskup metropolit, uz tajnika, vlč. Nikolu Klemena i u koncelebraciji s više svećenika. Ceremonijar slavlja bio je dr. Ivica Raguz, rektor samostanske crkve.

U uvodu u propovijed mons. Hranić, postavio je sestrama pitanje što je ujedno bio i uvod u tumačenje evanđeoskoga odlomka (Mt 5,1-12a): „Vi ste, drage sestre, Milosrdne sestre sv. Križa. Što želite reći ističući da ste ‘Milosrdne sestre sv. Križa’, ne tek ‘Sestre sv. Križa’? I kakve to želite biti vi, drage sestre zavjetovnice, koje danas nakon obnavljanih privremenih zavjeta, danas polažete doživotne zavjete? Odgovor na to pitanje danas nam pruža Isusov programatski Govor na gori. Taj je govor ‘carta magna’ Isusova djelovanja i našega kršćanskoga života, a tim više vas, kao Bogu posvećenih osoba, koje ste onaj najbolji, najsvjesniji, najzdraviji i najvjerniji dio krštenika, odnosno Crkve, koji ozbiljno shvaća svoje krsno opredjeljenje za Krista i svoju pripadnost njemu, do te mjere da ga vi, drage sestre - poistovjećene s Crkvom - nazivate svojim Zaručnikom, a same sebe ‘zaručnicama Kristovim’.“

Uz temu o „Blaženstvima“ predstavio je mons. Hranić poveznicu između „Blaženstava“ i značenja naziva naše redovničke zajednice: „Time što se nazivate ‘milosrdnim’ sestrama sv. Križa posvješćujete si da će se od onih kojima je puno dano, puno i tražiti (usp. Lk 12, 48). To peto Isusovo blaženstvo obznanjuje vam, drage ‘milosrdne’ sestre sv. Križa, da Božje milosrđe prema nama, ljudima, ovisi o našem milosrđu prema drugima. Ono govori o stanju slabosti bližnjega i o našoj ovisnosti o tuđoj pomoći, ali istodobno govori i o našoj vlastitoj slabosti te o našoj ovisnosti o pomoći drugih, koju ne možemo očekivati bez naše ljubavi, milosrđa i praštanja svojim bližnjima. A to su: milosrđe, pravičnost, solidarnost, suosjećanje, promatrati stvarnost drugih njihovim očima, empatijski pristup. Štoviše, to nam blaženstvo kaže da su oni koji su ispunjeni milosrđem i milosrdno djeluju – blaženi. Budući da se sa sigurnošću mogu nadati Božjemu milosrđu, konačna sudbina milosrdnih ne će biti nipošto propast, nego spasenje. I to je poruka i vama, poštovane i drage Milo-

srdne sestre sv. Križa. I to nas dovodi pred izbor i pred polaganje zavjeta pred Bogom: Otac Nebeski nudi nam svoju svetost, ali nam ju ne nameće. Sije ju u nas, daje nam ju kušati i vidjeti njezinu ljepotu, ali pritom čeka i poštuje naš odgovor. Ostavlja nam slobodu da slijedimo njegova nadahnuća i odnos prema ljudima, da dopustimo da nas zahvate njegovi stavovi, odnos i osjećaji prema čovjeku te da oni postanu i našim stavovima i osjećajima (usp. *Dilexit nos*, 179), da nas tako njegovi stavovi i osjećaji u nama, dovedu i stave u službu drugih, s ljubavlju koja sve više postaje univerzalna, otvorena i usmjerena prema svima, prema čitavom svijetu. I zato je to blaženstvo ‘Blago milosrdnima, oni će zadočiti milosrđe!’ (Mt 5, 7) povezano i s druga dva blaženstva koja slijede u Isusovu govoru na gori: ‘Blago čistima srcem, oni će Boga gledati.’ ‘Blago mirotvorcima, oni će se sinovima Božjim zvati.’ Mirotvorci nikad nisu smireni, mirni i spokojni, oni koji su u miru, koji žive mirno, nego oni koji grade mir i za nj se zauzimaju razoružavanjem vlastitoga srca i to trajno, odustajanjem od sebe i od vlastite povrijeđenosti, odbacivanjem vlastite agresivnosti, otvaranjem Isusu koji je ‘mir naš’ (Ef 2, 14); pred njegovim križem, koji je prijestolje mira; moleći oprostjenje i za vlastite progonitelje; primajući od njega ‘oprostjenje i mir u sakramentu oprostjenja’ i pretvarajući tako vlastito srce u pogodno tlo za klijanje ‘sjemena mira’.“

Mons. Hranić na kraju je zaključio: „I taj cjeloživotni izbor siromaštva duhom, čistoće srca i tijela te poslušnosti i milosrđa, drage sestre zavjetovnice, već je neki predokus vječnosti jer samo je Bogu vlastito da on bude vjeran, da ustrajava u ljubavi i ne odustaje od svojega izbora. I taj vaš cjeloživotni izbor, koji se danas artikulira kao vaši doživotni zavjeti siromaštva, čistoće i poslušnosti u zajednici Milosrdnih sestara sv. Križa, za sve nas znak je blizine Božje među nama i njego-

ve milosti koja po vama dvjema djeluje u ovome svijetu sebičnosti, neovisnosti o bilo kome - pa i o bračnom drugu i vlastitoj djeci - što danas sve češće susrećemo, traženje lagodnoga života 'na visokoj nozi', uživanja i vlastite ugone. To je izbor koji otvara vrata vječnosti i zato se može reći da su i ovi zavjeti ne samo doživotni,

nego i vječni, premda ih vi, drage sestre, polazete - vi koje živite na zemlji, a ne na nebu. Ali, ostanite drage sestre, u vjernosti Gospodinu, u osobnoj povezanosti s njim, koja svaki dan treba postajati sve dublja. Vi same vidite da se lakše postaje Milosrdnom sestrom sv. Križa nego što se ustrajno ostaje u tom poslanju, u pozivu da se bude Milosrdna sestra sv. Križa. I ako budete ustrajne u tom izboru milosrđa, onda vam takav vaš izbor zasigurno otvara vrata vječnosti."

Na slavlju su bili prisutni članovi obitelji i rodbina sestara. Zbor sestara, pod ravnanjem s. Josipe Pavle Jakić, uzveličao je slavlje svojim pjevanjem. Nakon zahvalne pjesme „Tebe Boga hvalimo“ i završnoga blagoslova radosno je odjeknula himna Družbe „Pjevaj Bogu zavjet svet“, kojom je nazočna zajednica sestara izrekla svoju hvalu Bogu za dar doživotnoga predanja svojih članica. Zajedništvo i radosno slavlje nastavilo se na Ljetnoj terasi Centra „Amadea“.

s. Nada Martinković

Obnova zavjeta

U samostanskoj crkvi Presv. Srca Isusova u Đakovu, 4. srpnja 2025. godine, za vrijeme sv. mise u 17 sati, nakon duhovnih vježbi koje je vodio fra Josip Ivkić, OFM, tri sestre obnovile su svoje zavjete pred prov. poglavaricom s. Marijom Brizar i u nazočnosti sestara. To su: s. Valentina Ukaj, s. Amadea Birovljević i s. Klara Adžijević.

s. Nada Martinković

Ulazak u kandidaturu

Na svetkovinu Tijelova, 19. lipnja 2025. godine, aspirantica Ana Dikić iz Bjelovara, uz molitvu Srednjega časa, u samostanskoj crkvi Presv. Srca

Isusova u Đakovu, ušla je u kandidaturu Milosrdnih sestara sv. Križa. Svoju želju za primanjem u kandidaturu izrekla je pred s. Marijom Brizar, prov. poglavaricom i pred sestrama iz samostanskih zajednica.

U ozračju klanjanja i zahvalnosti za Presveto Tijelo i Krv Kristovu, započelo je jedno novo razdoblje pripreme za služenje Bogu i blišnjima u redovničkom životu. Cijela zajednica prati pripravnice na početkom puta kako bi povjerovala „Bogu, začetniku i djelatelu zvanja“, kako ga naziva molitva na završetku obreda.

s. Deodata Kočonda | Generacijski susret u okviru trajne formacije

U ovoj svetoj Jubilejskoj godine, Godini nade i o 200. obljetnici rođenja bl. majke Marije Terezije Scherer, sestre zavjetovane od 1975. do 1984. g., njih 31, imale su svoj generacijski susret u samostanu u Đakovu od 30. svibnja – 1. lipnja 2025. godine.

Susret je započeo u petak, u popodnevним satima, na Ljetnoj terasi Centra Amadea, gdje su se sestre družile uz razgovor, kavu i slastice. Zanimljivo je kako su se sestre, nakon uzajamnog pozdrava i izraza dobrodošlice, spontano našle u grupicama sa sestrama iz svoga novicijata, gdje se prepričavalo zgodice iz početne formacije i razvili spontani duhovni poticaji za naš daljnji hod. Zatim je slijedilo predvečerje i večer provedena u zajedničkoj molitvi sa sestrama svih zajednica u našoj samostanskoj crkvi i u osobnoj molitvi kod klanjanja križu.

Subota je bila posebno bogata. Sestre su započele dan Jutarnjim hvalama i svečanom sv. misom, jer je bio blagdan Pohoda Blažene

Djevice Marije, a cijelo dopodne bilo je protkano razmatranjem, predavanjem i izmjenom iskustava u grupnom radu. Sve je bilo prožeto bogatom porukom. Bio je to poziv na zahvalnost za sve doživljeno tijekom dosadašnjega redovničkog života kao i poticaj kako živjeti svoj 'danas' i kako prihvaćati ono što dolazi 'sutra'.

U svojem predavanju s. Meri Gotovac, poručila je sestrama: „Iz perspektive Presvetoga Trojstva čovjeka treba shvatiti kao biće u odnosu, kao relacijsko biće koje se ostvaruje svjedočanstvom ljubavi koju mu je iskazao Bog. Bogu se istinski daje slava kada čovjek nije samo za sebe ili svoje, nego kada nastoji stvarati zajedništvo, okupljati se. Svjedoci smo trojstvenoga života kada nadilazimo podjele u zajednici, kada ostvarujemo pomirenje i kada stavljamo sebe na drugo mjesto poradi dobra drugoga. Konstitucije to potvrđuju u čl. 50.: 'Kao crkvenoj zajednici nama sestrama dužnost je, po primjeru prvih kršćana, svjedočiti ljubav koju nam je dao Troje-

dini Bog.' Tu ljubav svjedočimo kroz tri koraka: 1. korak: iskusiti Božju ljubav prema sebi; 2. korak: naučiti voljeti sebe; 3. korak: ljubiti ljude.“

Poslije ručka krenule su kao hodočasnice nade samostanskim vozilima na hodočašće u Šumanovce, k Majci Dobre Nade. Ondje ih je radosno dočekaio župnik u Gunji i upravitelj šumanovačkoga Svetišta, vlč. Ivica Živić. Uz srdačnu dobrodošlicu odmah ih je pozvao na okrjepu, te progovorio o povijesti Svetišta, blagoslova... Odmah na početku otišle su sestre u kapeлицu BDM i ondje izmolele molitve za oprost, zatim su molile Križni put i došle do mjesta gdje je slijeпа djevojčica progledala, i ostale u tihoj molitvi. U nedjelju prijepodne osjetilo se da je to Dan Gospodnji. Poslije molitvenoga dijela Dana, započeo je osvrt na susret koji je bio samo jedna velika zahvala Bogu i poglavaricama za ovo milosno vrijeme zajedništva i svega lijepoga što su doživjele, kao i stvorenim odlukama koje će ponijeti u svoj daljnji svakodnevni život.

Lucija Ofenbeher i Anamarija Miličić

Susret roditelja kandidatice

Na petu vazmenu nedjelju, 18. svibnja 2025. godine, u prostorijama postulatsko formativne zajednice i samostana Milosrdnih sestara sv. Križa u Đakovu, održan je susret roditelja kandidatice. Uz kandidatice, roditelje je dočekala s. Doroteja Krešić, savjetnica provincijalne poglavarice i voditeljica postulatsko-formativne zajednice zajedno sa s. Martom Kovačić, voditeljicom novicijske formativne zajednice, te s. Nadom Martinković i s. Ritom Ljevar članicama postulatsko-formativne zajednice. Nakon okupljanja svih roditelja i sestara, provincijalna poglavarica, s. Marija Brizar, uputila im je riječi dobrodošlice.

Susret je započeo svetom misom u kapeli Doma majke M. Terezije, koju je predvodio vlč. Stjepan Matezović. U prigodnoj homiliji osvrnuo se na važnost uloge roditelja u životima njihovih kćeri kao pripravnica za redovnički život. Nakon svete mise uslijedio je zajednički ručak gdje su se roditelji mogli bolje upoznati i izmijeniti iskustva. Poslije ručka zajedno su posjetili provincijalnu kuću i samostanski muzej, gdje ih je dočekala s. Estera Radičević. Slijedio je program za roditelje u Dvorani „Florentini“. Najprije je s. Doroteja održala predavanje na temu „Duhovni poziv i uloga roditelja“. Kandidatice su zatim održale prigodni duhovni program, ističući važnu ulogu

suutemeljiteljice Družbe, blažene majke Marije Terezije Scherer. Nakon završetka programa uslijedilo je spontano druženje uz okrjepu.

Susret je bio ispunjen radošću te je donio ohrabrenje i snagu roditeljima, kao i kandidaticama, za svaki budući korak. Zajednica je zahvalna Bogu za dar obiteljskoga i redovničkoga poziva i kandidatice su izrazile želju nasljedovati geslo bl. majke M. Terezije Scherer: „Potpuno Raspetome, stoga potpuno bližnjemu, zastupnica Kristove ljubavi.“

Novom snagom primite križ na ramena i
slijedite Isusa na križnom putu!

bl. majka M. Terezija Scherer

s. Jelica Đuzel

Dodjela potvrdnica odgojiteljicama u vjeri Kateheze Dobroga Pastira

U organizaciji Dječjega vrtića Sunčev sjaj-Nazaret, Stručno-razvojnoga centra u Đakovu, 13. generacija odgojitelja/ica u vjeri uspješno je 21. lipnja 2025. godine završila jednogodišnju edukaciju za odgoj u vjeri djece rane i predškolske dobi - smjer Kateheza Dobroga Pastira.

U Dječjem vrtiću Sunčev sjaj-Nazaret, u Đakovu, na završnoj svečanosti dodijeljena je polaznicima (njih 16) Potvrdnica kojom su ispunili jedan od uvjeta za dobivanje mandata od biskupa ordinarija te verifikaciju programa za vjerski odgoj djece rane i predškolske dobi, smjer Kateheza Dobroga Pastira od Ministarstva znanosti obrazovanja i mladih Republike Hrvatske.

Na početku skupa djeca su, uz pratnju s. Natanaele Palić, izvela nekoliko glazbenih točaka na klaviru i metalofonima.

Skup su zatim pozdravile s. Jelica Đuzel, ravnateljica Dječjega vrtića Sunčev sjaj-Nazaret u Đakovu, s. Dragica Ivkić, provincijalna savjetnica, dr. Teuta Rezo, predstojnica Katehetskoga ureda Đakovačko-osječke nadbiskupije, dr. Francesca Cocchini, predsjednica Internacionalnoga konzilija Kateheze Dobroga Pastira, Rim (pismo).

Sestra Jelica Đuzel, voditeljica edukacije, predstavila je nazočnom skupu Katehezu Dobroga Pastira i uručila Potvrdnice novim odgojiteljicama u vjeri.

Nakon uručenja, nekoliko odgojiteljica osvrnulo se na edukaciju, zahvaljujući ponajprije Gospodinu koji ih je pozvao na ovu uzvišenu zadaću: „Pomoći malenima da se susretnu s Bogom.“ Nastavljeno je druženje zajedničkim objedom.

s. Ivana Budrovac | Juniorski susret u Portu

Od 2. do 4. svibnja 2025. godine, u samostanskoj zajednici Milosrdnih sestara sv. Križa u Portu, na otoku Krku, održan je juniorski susret sestara s privremenim zavjetima. Susret je obilježen temom: „Moje je poslanje i poslanje zajednice i Crkve – poslanje zajednice i Crkve i moje je poslanje“. Predavanja na navedenu temu održala je voditeljica juniorata s. Gabrijela Tea Damjanović, osvrćući se na crkvene dokumente te Pravila i Konstitucije Družbe. Sestre su dublje ulazile u razumijevanje redovničkoga poslanja, u kontekstu zajednice i sveopće Crkve, te su zajedničkim radom dijelile svoja promišljanja i iskustva. Sestra

Amadea Birovljević svojim je znanjem o govorništvu dopunila ovu važnu temu te je sestre upoznala s tehnikama koje bi im mogle pomoći da budu sigurnije u nastupima.

Središte susreta bio je Onaj koji poziva i šalje učenike. Stoga su euharistijsko slavlje, molitva i klanjanje pred Presvetim Oltarskim Sakramentom bili temelj zajedništva i izvor snage za poslanje. Trenutci rekreacije obogaćeni su druženjem i razgledavanjem prirodnih ljepota na otoku Krku.

Hvala sestrama u Portu na srdačnom gostoprimstvu koje su nam pružile i neka je hvala Gospodinu koji nas je okupio i koji nam daje

dar zajedništva. Molimo Gospodina za dar predanog življenja poziva i poslanja unutar zajednice i Crkve.

s. M. Tabita Kovačević, novakinja Družbe sestara Služavki Maloga Isusa

O sakramentu ispovijedi

Uoči druge korizmene nedjelje, 15. ožujka 2025. godine, u pastoralnoj dvorani Župe sv. Euzebija i Poliona u Vinkovcima, okupile su se na duhovnoj obnovi redovnice iz družbi koje djeluju na vinkovačkom području: Milosrdne sestre svetoga Križa, Službenice milosrđa te Služavke Maloga Isusa.

Pod vodstvom vlč. Florijana Kveteka, župnika, promišljali smo o sakramentu ispovijedi. Dijaloškim predavanjem vlč. Kvetek uputio nas je da se zapitamo što je za nas ispovijed i kako doživljavamo oprost. To nas je navelo da propitamo tko je za nas Bog – jesmo li doista upoznali njegovo milosrđe ili je on za nas isključivo onaj koji nagrađuje dobro, a kažnjava zlo. Vlč. Kvetek istaknuo je kako postoji memorija uma, ali i memorija srca na koju nam valja obratiti pozornost kad povežemo oprost sa zaboravom. Ako tvrdimo da smo oprostili, ističući da nismo i ne ćemo zaboraviti; ako se u našem ponašanju očituje neprebrodiva povrijeđenost i težina prošlosti – tada u nama preteže ljudska razina, nismo se predali slobodi djece Božje koja nam je po krštenju darovana.

Govor o oprostima nastavio se pozornim iščitavanjem prisposode o izgubljenom sinu, odnosno o milosrdnom ocu, koju nam donosi Lukino evanđelje. Vlč. Kvetek primijetio je da je pokajanje sina sebično i nepotpuno te kako po ljudskoj logici on ne može očekivati da mu se vrati status sina, pa čak ni sluga. No, Očevo milosrđe izlazi iz svih okvira, nadvisuje kategoriju dobrote, pretječe riječi kajanja i iskazuje neizmjernu ljubav koja je sposobna i željna zaboraviti prijestupe i

povećati dostojanstvo ljubljenoga sina. Taj se čin milosrđa ponavlja u sakramentu svete ispovijedi.

Susret se nastavio uz tjelesnu okrpju i radosno zajedništvo. Završili smo duhovnu obnovu svečanom molitvom Prve večernje Božanskoga časoslova. Neka nam Gospodin u ovoj korizmi udijeli milost da praštamo i tražimo oprost s još većim pouzdanjem u njegovo milosrđe, taj nepresušni izvor naše nade.

s. Rastislava Ralbovsky

Terapijska radionica sv. Josipa i Vjera i svjetlo u Međugorju

Na 11. hodočašću djece s poteškoćama i osoba s invaliditetom sudjelovala je i Terapijska radionica sv. Josipa Milosrdnih sestara sv. Križa iz Đakova, pod vodstvom s. Marije Klare Klarić, a sudjelovale su i s. Rastislava Ralbovsky, s. Natalija Fadiga i s. Franciska Molnar. Bili su to dani milosti, radosti, susreta, emocija, suza, prijateljstava, slavlja i... Slike puno govore.

Rea Čović

I Frama Đakovo u Međugorju

Frama Đakovo od 21. do 23. ožujka 2025. godine provela je u prekrasnom Međugorju. Na ovo putovanje krenuli smo s ciljem da mlade upoznamo sa svim događanjima u Međugorju te da njihov odnos s Bogom bude još čvršći.

Tijekom putovanja molili smo, pjevali i uživali. Prva znamenitost bila je brdo Križevac u podnožje kojega stigli smo vrlo rano, oko pet sati ujutro. Krenuli smo moliti krunicu i uživali u prekrasnom pogledu koji nas je pratio s izlaskom sunca. Ni u jednom trenutku nismo zastali, jednostavno nas je nešto guralo naprijed, davalo nam motivaciju da nastavimo svoj hod. Prekrasna molitva Križnoga puta otvorila nam je oči za razmatranje Isusove muke. Kada smo, nakon otprilike sat vremena penjanja, stigli do zadnje postaje i završne molitve, fotografirali smo se kod križa. Nakon toga svatko je imao svoj mir i vrijeme da se pomoli i ima svoj razgovor s Bogom. Taj savršeni pogled i sunce koje lagano obasjava križ i naše obraze bio je veličanstven. Nakon što smo završili svoje molitve, krenuli smo natrag. Kada smo se svi okupili, krenuli smo put zajednice „Cenacolo“. Čim smo došli, izmolili smo svoju jutarnju molitvu te otišli u dvoranu gdje smo slušali ispovijesti dvojice ovisnika. Jedan od njih bio je ovisnik o kocki, a drugi o drogi. Većinu nas su te ispovijesti jako pogodile. Njihov je život poput kaveza, ali im pomaže da budu bolji ljudi. Bog ih je našao kada im je bilo najteže i poslao ih na put prema zajednici u kojoj će ih netko napokon razumjeti. Nakon

toga smo krenuli u smještaj „Sivrić“ koji je bio ugodan. Vrlo gostoljubivi domaćini dočekali su nas raširenih ruku. Istražili smo prekrasan grad Međugorje te imali ispovijed u pet sati popodne. Velike gužve nisu nas spriječile da dođemo što bliže možemo predivnoj crkvi. Posebno nas se dojmilo klanjanje koje je bilo poslije mise. Misa je počela u šest sati navečer. Ujutro smo krenuli prema brdu Gospina ukazanja. Naše spektakularno putovanje malo je uništilo loše vrijeme, ali ni to nas nije zaustavilo. Nakon penjanja vratili smo se u naš autobus te smo kre-

nuli prema Mostaru, gdje smo imali svetu misu u jedanaest sati, u Franjevačkoj crkvi. Crkva je predivno ukrašena raznim biblijskim motivima, koji su napravljeni u obliku freski i mozaika. Nakon mise imali smo predavanje o motivima koji se nalaze u crkvi.

Ovo predivno putovanje završilo je s puno uspomena i s čvrstom vjerom koju smo učvrstili na brdima i misama. Meni osobno ovo je putovanje jako puno značilo i dokazalo da sve što trebamo u životu jest vjerovati.

Petra Živić

Obećanja Frame Sikirevci

U crkvi sv. Nikole, biskupa, u Sikirevcima, u subotu 7. lipnja 2025. godine, na večernjem misnom slavlju, šesnaest framaša Frame Sikirevci obnovilo je svoja krsna obećanja, svjesno prihvaćajući odgovornost franjevačkoga života. Misno slavlje predvodio je fra Vinko Brković, a sudjelovali su framaši, roditelji, članovi obitelji i župljani. Obećanja u Frami osobna su odluka i želja za življenjem evanđelja po uzoru na sv. Franju. Svake godine framaši ponovno izgovaraju svoje "da" Bogu i bratstvu, obećavajući da će tijekom iduće godine nastojati živjeti evanđelje, biti dio bratstva i biti spremni služiti drugima. Ova su obećanja bila posebno radosna jer su prva nakon stanke koju je bratstvo imalo u proteklom razdoblju. Nakon misnoga slavlja uslijedilo je zajedničko druženje i domjenak, u kojem je nastavljeno slavlje bratstva i zajedništva.

Zahvalni Gospodinu na ovom predivnom danu, sikirevački framaši molili su sv. Franju i sv. Klaru da ih nadahnjuju i da s radošću, ljubavlju i poniznošću žive svoju vjeru u svakodnevnicima. Obećanici su izrazili zahvalnost i sestri Matei Čelik, Milosrdnoj sestri sv. Križa, koja ih je vodila i pripremala za ova obećanja.

s. Nada Martinković | Uskrs s djelatnicima samostana

U utorak, 15. travnja 2025. godine, u samostanskoj crkvi Presv. Srca Isusova održan je susret čestitanja Uskrsa djelatnicima samostana. Nagovor je održala s. Marta Kovačić o temi „Bit ćete mi svjedoci“.

Sestra Marta, između ostaloga, potaknula je djelatnike da primaju snagu Duha preko molitve i sakramenata, napose euharistije, riječima pape Franje: „Pozvani smo dopustiti Kristu da djeluje u našim djelima: da njegove misli budu

naše misli, da njegovi osjećaji budu naši osjećaji, da njegovi izbori budu naši izbori. To je kršćanska svetost: činiti kao što je Isus činio. Euharistija je poput zrna pšenice koje zatim raste u svakodnevnom životu, raste i sazrijeva u dobrim djelima, u stavovima koji nas čine sličnima Isusu. Zapravo, rastući u jedinstvu s Kristom, euharistija obnavlja život milosti, primljen u sakramentima krštenja i potvrde, kako bi naše kršćansko svjedočanstvo postalo vjerodostojno.“

Na kraju, s. Marta potaknula je prisutne na zahvalu i razmišljanje: „Zahvalite Bogu za dar vjere! Zahvalite i za nešto konkretno što ste osjetili da je bilo uz Božju pomoć! Posvijestite si gdje najviše trebate Boga u svojem životu!“

Rea Čović | Obećanja Frame Đakovo

Obećanja Frame Đakovo održala su se 17. svibnja 2025. godine. Program smo započeli svetom misom koju je predvodio fra Antonio Kirin. Misa je, kao i uvijek, bila popraćena pjevanjem i sviranjem za koje su se pobrinuli đakovački framaši.

Geslo je naših obećanja bilo „Hvaljen budi, Gospodine moj...“. Naši obećanici, koji su prvi put dali svoja obećanja, jesu: Iva Fekete, Eva Mari Labak, Marko Pranjković, Aneta Vidaković, Iva Vukadin, Lucija Vuković i Stjepan Zmaić. Također, naši malo stariji framaši svoja su obećanja obnavljali: Iva Alduk, Gabriel Florijan, Petra Grgić, Tea Lacković, Petar Palcer, Petra Peran, Ivana Vidaković, Ivan Zamić i naša predsjednica Lucija Privara. Nakon davanja obećanja, obećanici su predali svoj potpis i primili znak tau. Kada je misa završila, uputili smo se u Dvoranu „Florentini“ gdje se održao skeč i nastavilo druženje. Autor skeča bio je framaš i obećanik Marko Pranjković te je njegovo remek-djelo nosilo naziv „Pjesma stvorova“. Okrijepili smo se hranom i pićem koje su pripravili naši framaši i njihovi roditelji. Za najbo-

lju zabavu pobrinuli su se naši svirači. Otpjevali su mnogo predivnih duhovnih pjesama koje su hranile naš duh i naša srca. Obećanja nisu samo događaj, ona su Božji dar i način kako da mu budemo bliži.

Obećanja su jedno predivno iskustvo za svakog čovjeka, iskustvo koje barem jednom u životu trebamo proživjeti. Razne preprjke mogu nam priječiti put prema

Bogu, no moramo znati da će on uvijek biti uz nas i nikada nas ne će ostaviti same ili na cjedilu. Najvažnije je da vjerujemo i da se molimo. Koliko god mi mislili da smo sami, Bog je tu, uz nas. Zato ovim putem upućujem čestitke svim obećanicima i nadam se da ću ponovno dobiti priliku pisati o ovako važnom i predivnom događaju u životu tih mladih ljudi.

Nastojte toliko napredovati da se nikada ne tužite, da svoje boli s Isusom na križu posve odano nosite i da malo po malo, milošću Božjom, uzljubite križ i boli!

bl. majka M. Terezija Scherer

s. Rastislava Ralbovsky

Deveti Dan obitelji u Đakovu

„Obitelj na hodočašću nade“ bila je tema DANA OBITELJI koji je po deveti put organizirao Dom duhovne pomoći Milosrdnih sestara sv. Križa u nedjelju, 22. lipnja 2025. godine, u Đakovu, od 13 do 19 sati. Okupilo se devetnaest obitelji iz Slavonije, ali i šireg područja (Sr. Mitrovica, Sisak, Budaševu, Topolovac, Požega, Osijek, Valpovo, Bošnjaci, Gundinci, Strizivojna, Andrijaševci, Petrijevci, Đakovo) sa sveukupno 57 djece, od 3 mjeseca do 13 godina starosti. Radost je bila osobito stoga što su to bile uglavnom mlađe obitelji s više djece.

Okupljanje i registracija sudionika započela je u 13 sati. Djeca su, uz pomoć animatora, uređivala sebi male zastavice, koje su nosila u crkvu i u katedralu. U 14 sati krenula je povorka sudionika prema samostanskoj crkvi na euharistijsko slavlje. U duhu hodočašća na čelu je bio križ i zastava s logom Jubilejske godine, a zatim su se nosili transparenti s natpisom mjesta iz kojih su sudionici došli. U crkvi je prisutne pozdravila s. Nikolina Nikolić, zamjenica provincijalne

poglavarice, istaknuvši podršku sestara obiteljima, kako ovakvim radom, tako napose molitvom. Sv. misu predslavio je vlč. Josip Levaković, župnik u Bošnjacima, a sviranje i pjevanje vodile su s. Matea i s. Amadea s novakinjom, kao i dvije mame, Kristina Karajko i Vera Markotić. Pjesme su djeca pratila gestama, što im je omogućilo življe sudjelovanje. U pojedina čitanja i molitvu vjernika bila je uključena cijela obitelj, što je na vidljiv način ukazalo na važnost sudjelovanja cijele obitelji na liturgijskim slavljinama. Nakon svete mise slijedio je zorni prikaz poruke Jubilejske godine, koje su pripremili i izveli animatori iz sisačkoga katedralnog dekanata. Uzeli su kao uzore hodočasnika nade likove Petra i Pavla i prenijeli preporuke obiteljima iz njihovih poslanica. Zatim su likovi, obučeni u četiri boje jubilejskoga loga, zajedno s Petrom i Pavlom, s križem i sidrom, povelj povorku na hodočasnički put nade kroz crkvu. Nakon toga svaka je obitelj dolazila k oltaru i primila pojedinačni blagoslov od svećenika.

Usljedila je okrpja, koju su priredile s. Marija Klara Klarić i s. Natalija Fadiga sa suradnicama: Kajom Žalac i Vesnom Borić. Poslije toga roditelji su u Centru Amadea imali predavanje koje je održala s. Paskala Križan na temu susreta, a djeca su za to vrijeme imala duhovno-rekreativne radionice koje su vodile Katarina Ralbovski i Romina Tominac iz Župe bl. A. Stepinca, Budaševu, kod Siska, zajedno s animatorima.

U 17 sati krenuli su svi zajedno u procesiju u katedralu, u kojoj se može zadobiti Jubilejski oprost. Na čelu procesije nosio se križ, zatim zastava i 13 transparenta mjesta, a djeca su nosila svoje male zastavice. U katedrali je vlč. Josip Levaković objasnio smisao Jubilejskoga oprosta, a zatim su svi zajedno, pred Jubilejskim križem, izmolili propisane molitve i zapjevali prigodne pjesme.

Na povratku iz katedrale čekalo je sve sudionike ugodno osvježenje sa sladoledom i palačinkama. Za kraj susreta okupili su se svi oko Gospina kipa na završnu molitvu. Djeca su najprije izricala spontane molitve zahvale Bogu za sve što su ovaj dan doživjela, a zatim su to učinili i odrasli. U tim molitvama bio je sadržan pozitivan odjek na ovaj susret koji je i djeci i njihovim roditeljima bio istinsko osvježenje i okrpja za dušu i tijelo. Za uspomenu djeca su dobila sličice anđela čuvara i krunice narukvice, a odrasli sličice Srca Isusova s molitvom Zlatne krunice, da im to bude poticaj za pripremu u njihovim obiteljima za skorašnju nacionalnu posvetu Srcu Isusovu.

Tihomila Viljetić

Zajednice “Vjera i svjetlo” na 11. hodočašću djece s poteškoćama i osoba s invaliditetom

Hodočašće osoba s invaliditetom i djece s teškoćama u razvoju po 11. puta održalo se u Međugorju, od 23. do 25. svibnja 2025. godine. Okupilo se šestotinjak sudionika iz raznih krajeva Hrvatske i BiH, a najviše zajednica “Vjera i svjetlo” odazvalo se iz Đakovačko-osječke nadbiskupije i to: “Vjera i svjetlo” iz Đakova – zajedno s Terapijskom radionicom sv. Josipa, tri zajednice “Vjera i svjetlo” iz Vinkovaca te tri zajednice “Vjera i svjetlo” iz Osijeka, Slavonskoga Broda i Valpova.

Većina slavonskih zajednica uputila se prema Međugorju u petak, u jutarnjim satima, te su stigli na večernji molitveni program u međugorskoj župnoj crkvi. Misu je predvodio međugorski župni vikar fra Ivan Hrkac, koji je srdačno pozdravio sve hodočasnike, a osobito sudionike ovoga hodočašća, ističući kako upravo oni “žive evanđelje” – oni svijetle. Nažalost, u današnjem svijetu, punom buke i sebična života, obitelji koje imaju osobe s invaliditetom ili djecu s teškoćama, najčešće ostaju po strani, na marginama, nevidljivi. Ipak, ni svjetlost se ne čuje, ali svijetli i to je ohrabrenje koje Majka, Kraljica Mira, pruža svima – da će jednom i ove, sada nevidljive svjetlosti, u vječnosti zasjati punim sjajem, poručio je fra Ivan.

U subotu je program Hodočašća započeo zajedničkom molitvom krunice kod Gospina kipa na Brdu ukazanja, a za one koji se nisu penjali na Brdo, molitva krunice bila je kod Plavoga križa. Krunicu s razmatranjima, prilagođenu hodočasnici s posebnim potrebama, pripremila je s. Rastislava Ralbovsky, redovnica

Milosrdnih sestara sv. Križa iz Đakova. Od 7 sati ujutro mladići iz „Cenacola“, drugi volonteri i očevi, neumorno su do Gospina kipa nosili nepokretne ili slabo pokretne osobe. Kao i uvijek, to je bilo posebno blagoslovljeno vrijeme u kojem su oni nošeni osjećali ljubav i žrtvu onih koji ih nose; a ti koji su ih nosili iskusili su snagu blagoslova, težinu života koji se napokon isplati ako ga se provede ljubeći.

Subotnje popodne obilježio je zajednički susret svih sudionika u Dvorani sv. Ivana Pavla II. Prisutnima se obratio fra Jozo Grbeš, provincijal Hercegovačke franjevačke provincije te ih ohrabrio i potaknuo da se utječu Gospi, Majci koja ih najbolje razumije, jer je i sama bila svjedok patnje vlastitoga Sina. Usljedilo je predstavljanje sudionika uz pjesmu, svirku i pokrete te zajedničko druženje uz gozbu ljubavi i zajedništva. Veliku gozbu za sve prisutne pripremile su majke iz Čitluk, Međugorja i Čapljine.

U nedjelju ujutro program se odvijao u dvorani u Majčinom selu, a započeo je s predavanjima Željke Šemper, povjerenice za osobe s invaliditetom Sisačke biskupije na temu „Važnost odvajanja djeteta od roditelja“. Molitvu Križnoga puta animirala je Udruga Ruah, odnosno roditelji koji su zajedno sa svojom djecom s invaliditetom nosili postaje, a lica tih roditelja – njihova bol i neisplakane suze, odbačenosti, usamljenosti, tjelesna slomljenost i umor – govorili su o Isusovu križnom putu više od bilo koje riječi ili slike.

Vrhunac hodočašća bilo je misno slavlje i klanjanje koje je predvodio vlč. Ivica Tolla, uz koncelebraciju vlč. Leonarda Šardija i vlč. Dragutina Gorićanca.

Osnaženi i ohrabreni spoznajom da su ljubljena djeca Božja, sudionici su posebno zahvalili koordinatrici Pauli Tomić, djelatnici Majčina sela – koja se angažirala oko organizacije programa te se zauzela da sve zajednice i udruge, sve hodočasnike, po jedanaesti put dovede u okrilje i zagrljaj Kraljice Mira.

Za sve sudionike bila je to prilika za povezivanje, umrežavanje i učvršćivanje prijateljstava, razmjenu iskustava te ostvarenje želje da se ukaže Crkvi i društvu o vrijednosti svake osobe te da su osobe s invaliditetom ravnopravni članovi zajednice i imaju pravo biti prihvaćeni i voljeni.

Željko Vurm

Dan otvorenih vrata u Centru „Amadea“ Đakovo

U organizaciji Udruge za psihosocijalnu pomoć „Amadea“, pri samostanu Milosrdnih sestara sv. Križa u Đakovu, u četvrtak, 5. lipnja 2025. godine, održan je Dan otvorenih vrata Centra „Amadea“ za članove Udruge, korisnike Dnevnoga boravka, zainteresirane građane i goste. Sudjelovali su Pjevački zbor Udruge Aktivni umirovljenici iz Osijeka i Pjevački zbor „Zlatni glas“ Matice umirovljenika Đakovo. Zborovi su izvodili popularne pjesme koje su prihvatili svi sudionici susreta, a đakovački zbor predstavio je premijerno svoju novu pjesmu „Volim što pjevam“, čiji je autor Željko Vurm, voditelj Zbora.

Prigodnim riječima sudionicima susreta obratila se sestra Amadea Birovljević, predsjednica Udruge „Amadea“, i Željka Balić, predsjednica Matice umirovljenika Đakovo.

U veselom raspoloženju, domaćini i gosti družili su se na ljetnoj terasi i u hladovini samostanskoga vrta, a Dan otvorenih vrata završen je razmjenom poklona, molitvom i pjesmom te zajedničkim ručkom.

s. Matea Čelik

Hod Franjevačke mladeži 2025.

„Sve vas želim poslati u raj!“

Ovom željom i čežnjom, koju je izrekao sv. Franjo, stotinjak mladih iz Franjevačke mladeži Osječkoga područnog bratstva, dalo se na hodočašće prema Porcijunkuli kako bi zadobili potpuni oprost za koji je sv. Franjo molio.

Geslo ovogodišnjega Hoda bilo je: „Sva djela Gospodnja, blagoslivljajte Gospoda.“ (Dn 3,57) Hod je

započeo u Hrvatskoj 24. srpnja, a završio je 3. kolovoza 2025. godine u Asizu. Mladi su prolazili kroz Gunju, Vrbanju, Bošnjake, Štitar, Veliku Kopanicu i Sikirevce, odakle su, 29. srpnja, krenuli prema rodnom gradu sv. Franje. Tema Hoda bila je Franjina Pjesma stvorova koju su duhovni asistenti svakoga dana tumačili, a o kojoj su framaši u radu po grupama dodatno pro-

mišljali. Bilo je to 10 dana ispunjenih pjesmom, susretima, radošću, zajedništvom s ljudima i s Bogom po molitvi, klanjanjima, sakramentima euharistije i ispovijedi, razgovorima... Osobito je svečan i radostan bio dan slavlja potpunoga oprosta gdje su framaši sudjelovali u organiziranom slavlju, zajedno s drugim grupama hodočasnika, iz različitih dijelova Europe.

Uz petoricu braće franjevac i dva bogoslova, na ovom Hodu sudjelovale su i četiri naše sestre: s. Gita Klobučar, s. Rafaela Jozić, s. Antonia Barišić-Jaman i s. Matea Čelik.

Iva Grubišić

| Framaški hod od Gunje do Asiza

Ovogodišnji framaški hod započeo je 24. srpnja 2025. godine u Gunji, gdje su se sastali svi framaši iz Osječkoga područnog bratstva Frame. Uz prigodno druženje i dobrodošlicu slavili su misu koju su svojim čitanjem, pjevanjem i sviranjem animirali framaši, a već sljedećega jutra zaputili su se prema Vrbanji. U Bošnjacima su framaši imali ručak, prigodan nagovor i misno slavlje. Sutradan je određeno bilo Štitar, gdje su framaši bili smješteni po obiteljima i domovima ljudi s velikim srcem. Ljudi su ih toplo primili, ugoštili i osjećali su se uistinu dobrodošlima. Već idućega dana krenulo se prema Velikoj Kopanici gdje su framaši imali zajedničke radove, misu i „supertalent“, na kojem su morali osmisliti zajednički talent cijele grupe. Zadnji dan hoda, 29. srpnja, sa suzom u oku koračali su framaši zadnjom dionicom od Velike Kopanice prema Sikirevcima gdje su imali ručak, a zatim pripremanje za put u Italiju, večeru i polazak autobusima prema Asizu. Vrijeme Hoda brzo im je prošlo.

U Italiji su prvo posjetili brdo La Vernu, gdje je sv. Franjo primio stigme i gdje je često odlazio u osamu na molitvu. Ondje su se pomolili u

kapeli, vidjeli golem kameni blok koji stoji zaglavljen i ima svoju priču te obišli špilju u kojoj je sveti Franjo spavao. Nakon toga slavili su misu na La Verni sa subraćom, framašima iz Dalmacije. Posjetili su i Greccio, mjesto na kojem je Franjo uprizorio prve žive jaslice. Poslijepodne su bili u katedrali sv. Rufina, mjestu Franjina krštenja i posjetili su Klarinu rodnu kuću, Franjinu rodnu kuću (danas crkvu) te su imali misu u mjestu Cannara, u kojem su i odsjeli. Nakon mise uslijedio je međupodručni rad u skupinama.

U subotu, 2. kolovoza, za sve je bio velik dan kada su išli po potpunom oprost. Puno je muke, znoja, kušnje, odricanja bilo na njihovu putu, ali uspjeli su sve to izdržati, pobijediti svoj ego. Framasvi svjedoče da je nakon tolikoga puta u njima bilo prostora samo za Krista i otvoreno srce za oprost koji je sv. Franjo izmolio. U trenutku ulaska u Porcinkulu, i izlaska iz iste, kao da je s njih pao golem teret. „Uistinu, Bog nam je dao nov život, novu priliku udahnuo je Duh Sveti u nas. Očistio nas je i bili smo radosni što se poslije odrazilo i na Trgu, na kojem smo plesali još dva sata“, svjedoče framaši.

Navečer su se uputili prema mjestu gdje je sv. Franjo propovijedao pticama. Ondje su imali klanjanje. Mjesto odiše posebnom smirenošću i spokojem. Zadnjeg dana boravka u Asizu posjetili su svetište San Damiano gdje je sv. Klara osnovala svoju zajednicu. Tijekom jutarnje molitve časoslova osjetili su neopisivo lijep miris ruža. Miris kakav se osjetio kod nekih svetaca nakon njihove smrti. Sveta Klara umrla je na tome mjestu. Poslijepodne su slavili misu u crkvi Svete Marije Velike, u kojoj se nalazi tijelo bla-

ženoga Carla Acutisa. Neopisiv je bio osjećaj s toliko mladih na istom mjestu, u isto vrijeme, s jednim takvim mladićem koji je nosio Krista živoga u svojem srcu i donosio ga drugima tijekom svojega života. Fra Vinko uputio je framaše kako bi se trebali krotiti, ukoliko žele ići Carlovim stopama, i krenuti od malih koraka, jer se svetost postiže borbom u svakodnevnim situacijama. Framashi su Bogu zahvalni na tome iskustvu.

Navečer su imali otkrivanje ovčica i pastira, odnosno ljudi koje su izvukli na prvom danu hoda i o kojima su se molitvom, pismima, poklončićima trebali brinuti, a zatim su krenuli kući, u Hrvatsku. Framashi su zahvalni duhovnim asistentima koji su bili s njima na Hodu: fra Antonio Kirin, Frama Požega; fra Vinko Brković, Frama Našice; fra Ivan Crnković, Frama Slavonski Brod; fra Marijan, Frama Vukovar; te bogoslovima: fra Domagoju, fra Mateu te fra Gabrijelu Bošnjaku. Oni su vrijedno animirali mlade i trudili se oko njih te su uistinu dali dio sebe kako bi Hod imao višu dimenziju. Mladi su zahvalni na svakom nagovoru, misi, propovijedi i klanjanju koje su čuli, ispovijedi i pričesti koju su primali. Također veliko hvala izriču i duhovnim asistentima, časnim sestrama, koje su bile s njima: s. Rafaela Jozić, Frama Otok; s. Matea Čelik, Frama Sikirevci; s. Antonija Barišić-Jaman, Frama Tvrdar; s. Gita Klobučar, Frama Đakovo. Bez njih Framashi hod ne bi bilo moguće izvesti. Mladi su Bogu zahvalni što su 10 dana mogli biti na izvoru njegove velike milosti.

IKA | Braća i sestra Hoblaj proslavili trostruki jubilej

Župnik Župe svetoga Jakoba u Prelogu i kanonik magistar Čazmansko-varaždinskoga zbornog kaptola, preč. Antun Hoblaj, proslavio je 50. obljetnicu svećeničkoga redjenja u nedjelju, 20. srpnja, uz kapelu Blažene Djevice Marije Karmelske, u rodnom mjestu Štrukovcu, u međimurskoj župi Selnica.

Uz njega 55. obljetnicu svećeništva proslavio je stariji brat, ugledni teolog i dugogodišnji profesor Katoličkoga bogoslovnog fakulteta u Zagrebu, dr. sc. Alojzije Hoblaj, te mlađa sestra redovnica Milosrdnih sestara svetog Križa iz Đakova, Marija s. Hijacinta, koja je proslavila zlatni jubilej redovničkih zavjeta.

Preč. Antun Hoblaj rođen je 15. svibnja 1949. godine u Štrukovcu, a potječe iz pobožne obitelji s čak sedmero djece, od kojih su troje odgovorili Božjemu pozivu.

Uz slavljenike, u misnom slavlju sudjelovali su, među ostalim, selnički župnik Mario Križanac, generalni vikar Varaždinske biskupije mons. Antun Perčić, domaći sin generalni tajnik Hrvatske biskupske konferencije dr. sc. Krunoslav Novak, dekan Preloš-

koga dekanata Mirko Pilaj te više međimurskih svećenika. Propovijedao je zlatomisnikov kolega, mons. Juraj Batelja, koji je i sam nedavno proslavio zlatomisnički jubilej te je podsjetio na slavljenikov životni i svećenički put i zauzeto pastoralno djelovanje.

U zahvalnom misnom slavlju sudjelovali su brojni mještani Štrukovca i okolnih naselja, kao i Župe Prelog, a među njima bio je i gradonačelnik Murskoga Središća Dražen Srpak, s obzirom da je ovo naselje na području grada, te načelnik Općine Selnica Ervin Vičević.

Na kraju misnoga slavlja, uz riječi zahvale i darove koje je primio zlatomisnik preč. Hoblaj, uz zahvalu Bogu i svima koji su ga pratili na svećeničkom putu, okupljenima je poručio da uvijek ostanu ljudi nade.

Zahvalno misno slavlje povodom ovoga jubileja u župi Prelog, u kojoj je proveo čitav svećenički vijek, preč. Hoblaj proslavio je u nedjelju 13. srpnja, kada se ujedno na poseban način i oprostio od župničke službe, budući da zbog navršene kanonske dobi odlazi u mirovinu.

s. Immaculate Birwanya, Vikarijat Uganda

Majka Marija Terezija kao uzorna učiteljica

Promišljanja

Majka Marija Terezija Scherer bila je snažna zagovornica obrazovnih pristupa koji su davali prioritet intelektualnomu i moralnomu razvoju učenika. Naglašavala je njegovanje karaktera i vrlina, uz akademske vještine. Njezina obrazovna filozofija bila je duboko ukorijenjena u vjerovanju u preobražavajuću moć učenja, osobito za djevojčice, djevojke i žene. U nastavku su navedene neke od ključnih obrazovnih metoda koje je promovirala.

Holistički odgoj: Majka Marija Terezija, kao redovnica i učiteljica, vjerovala je da intelektualni rast treba ići paralelno s razvojem karaktera i vrlina, pomažući učenicima da postanu ne samo obrazovane, već i etične, i odgovorne osobe.

Usredotočenost na individualne potrebe: Podržavala je metode poučavanja koje su uzimale u obzir individualne potrebe učenika. Razumjela je da svako dijete ima jedinstvene jače i slabije strane te je poticala svoje sestre i odgajateljice da prilagode svoje stilove poučavanja kako bi na najbolji mogući način podržale proces učenja kod svakog učenika.

Moralni odgoj: Naglašavala je potrebu usađivanja vrlina poput odgovornosti, samodiscipline i suosjećanja. Obrazovanje je smatrala načinom razvoja dobrog karaktera i vjerovala je da je snažan moralni temelj ključan za učenike, kako bi se snalazili u životu i pružali pozitivan doprinos cjelokupnomu društvu.

Vjerski odgoj: Njezina obrazovna filozofija integrirala je vjersku pouku u širi kurikulum, osiguravajući da učenici dobiju cjelovito obrazovanje koje odražava i njihov intelektualni, i njihov duhovni rast.

Aktivno učenje: Zalagala se za interaktivni pristup poučavanju, gdje se učenike potiče na postavljanje pitanja i na kritičko razmišljanje, kao zamjenu za pasivno upijanje informacija.

Uloga učiteljice: Majka Marija Terezija Scherer prepoznala je važnost učiteljica kao uzora. Zalagala se za to da žene preuzmu učiteljsku ulogu i podržavala je kompetentnu osposobljenost učiteljica. To je bio ključni aspekt njezinih obrazovnih reformi koje nastavljaju i danas Milosrdne sestre svetoga Križa u školama.

Obrazovanje kao cjeloživotni proces: Majka Marija Terezija Scherer naglašavala je da obrazovanje ne bi trebalo biti ograničeno na djetinjstvo ili adolescenciju, već bi trebalo biti cjeloživotni pothvat. Vjerovala je da obrazovanje pomaže pojedincima rasti, prilagođavati se i doprinositi dobrobiti društva.

Njezina obrazovna filozofija i danas nadahnjuje Milosrdne sestre svetoga Križa, kao i druge učitelje.

Theodosia, 1./2025., str. 40.-41.

Prevela s engleskoga jezika: s. Viktorija Šimić

Sestra Nirmala Varghese, Centralna Provincija, Indija

Blažena Marija Terezija Scherer - Moja velika zagovornica

Povodom dvjestote obljetnice rođenja blažene Marije Terezije Scherer, razmišljanje o njezinoj ulozi kao „moje velike zagovornice“, ispunjava me zahvalnošću za njezino trajno duhovno vodstvo. Kao Milosrdnoj sestri svetoga Križa, moj je put duboko oblikovan njezinim poukama i zagovorom, što mi je pružilo snagu i jasnoću u izazovima života.

Od ranih dana moje formacije, duboko me nadahnjivala njezina jednostavna, ali i duboka izreka: „Moli i proći će.“ Ova je rečenica usadila u mene veliku želju za zagovornom molitvom, koja je bila i ostala izvor utjehe i smisla, osobito u trenutnom razdoblju mogega života, kada aktivno služenje više nije moguće. Njezine su me riječi poučile da treba vjerovati u moć molitve te s povjerenjem pristupiti teškoćama života.

Još jedna pouka blažene majke Marije Terezije, koja je na mene duboko utjecala bila je njezina mudrost: „Poslušnost je tako izvrsna učiteljica za redovnicu!“ Te su mi riječi dale hrabrost da dostojanstveno i ponizno prihvatim određene odgovornosti, koje mi nisu bile bliske. Naglasak, koji je stavljala na poslušnost kao na put duhovnoga rasta, bio mi je svjetionik u trenucima nesigurnosti i neizvjesnosti.

Jedno posebno preobražavajuće iskustvo dogodilo se tijekom mogega mandata ravnateljice *Montessori* škole, kada je jedno dijete bilo oteto na ulazu u školu. U tom trenutku krize, zajednica mojih sestara i ja obratile smo se blaženoj majci Mariji Tereziji žarkom molitvom. Na čudesan način, dijete je vraćeno živo i zdravo, potvrđujući tako njezinu zagovorničku moć. Njezina izreka „Budimo hrabre i jake!“ postala je moje sidro tijekom teških vremena.

Dok slavimo ovu Jubilejsku godinu, prisjećam se baštine koju nam je ostavila u nasljeđe: hrabrost, čvrstu vjeru i služenje. Njezin je život primjer nepokolebljiva povjerenja u Boga i predanosti služenju siromasima, bolesnima i ranjivima.

Nastavimo nadahnjivati se na njezinu primjeru, živeti karizmu Družbe obnovljenim uvjerenjem i entuzijazmom.

Blažena majko Marijo Terezijo Scherer, nastavi, molimo te, zagovarati nas, svoje kćeri, dok se trudimo slijediti tvoj primjer u radosnom zajedništvu.

Theodosia, 1./2025., str. 41.-42.

Prevela s engleskoga jezika: s. Viktorija Šimić

Budite vedri i trpite s Isusom.
Sve su to sitnice koje dahom prolaze!

bl. majka M. Terezija Scherer

Iz pisane ostavštine o. Franje Vlašića, OFM (1930.-1985.)

Iz pisama sestri (nest)

- nastavak -

Važno je: ustrajati na Križnom putu, ne obazirući se na padove.

Cijenjena Sestro! – Odavno Vam se ne javljam. Jedini razlog: prezaposlenost, umor i slabo zdravlje (sada je bolje). Inače redovito molim za Vas. – Važno je: ustrajati na Križnom putu, ne obazirući se na padove. Tko hoda, taj i pada. Svakodnevno predanje Mariji. Sa svakim, posebno s domaćima, nastojati uvijek živjeti u miru i ljubavi. Budite strpljivi sa samom sobom. –

Sretan Uskrs Vama i sestrama!

18. III. 1978. – *razglednica*

Do skorog viđenja!

Cijenjena Sestro!

Od mene, kako vidite, malo „vajde“ (koristi). Ne javljam se. No, srećom, bit ću od nedjelje (30.09. do 04.10.) u Osijeku kod Kapucina (Bulevar JNA 41). Propovijedat ću trodnevnicu pa se nadam da ćemo se vidjeti i čuti. Recite to svima koje poznam. Sve pozdravljam, do skorog viđenja!

22. 09.? – *razglednica*

Ja obično uništim stara pisma.

Cijenjena Sestro!

Evo Vam po treći put pišem! Dakle, očekujem od Vas točnu adresu. Ja obično uništim stara pisma pa se s njima uništila i adresa... Čini mi se da niste u istoj zajednici... Nedavno sam razgovarao sa s. A. (pred mjesec dana), ali u Stari Bar dugo nisam išao. Još jednom: pozdrav i blagoslov u Gospodinu. Na pismo je dovoljno staviti: Franjo Vlašić, 81330 KOTOR – 450

P. S. Pokušao sam djelovati na Tereziju. Glavno pismo se izgubilo (pisano na njezinu adresu!). – Pokušao sam joj dati neke savjete, ali ih je odbila. – Sve su mi okolnosti poznate. Bojim se da neće dobro svršiti. Čini mi se da pokazuje crte psihičke neuravnoteženosti. Razočarat će se i može biti svašta. – Molimo za nju Mariju da je spasi! Kad budem mogao, javit ću se opširnije. Ne znam da li je do Vas dospio list koji izdajem? – Šaljem Vam 2, 3 i 4 broj; uskoro ćete dobiti i Uskrsni; dakako, gratis (kao dar – s tim da mi pošaljete adrese svih vaših kuća u Osijeku – pa ću slati i njima ako hoće (također gratis).

Kotor, 7. 4. 1978.

Mi smo potpuno u Božjoj ruci!

Sretan Uskrs!

Evo me u ovom samostanu (Košljun). Sutra putujem za Zadar – Split – Kotor, gdje ću ostati 10 – 18 dana. Možda odem i do Bara... Drago mi je da ste se

duševno smirili. Nastojte tu ojačati za buduće kušnje koje Vas čekaju i kroz koje Marijina djeca nužno moraju proći, ako se već na ovome svijetu žele potpuno očistiti izvršiti svoju životnu zadaću. Pamтите dobro: Mi smo potpuno u Božjoj ruci! Treba samo uvijek i na svakom mjestu uporno izvršavati svoje, tj. ono što stoji u našoj moći, a sve drugo, suprotno, prihvatiti mirno kao žrtvu!

Kotor, 31.3.1978. – razglednica

Možete sve svoje poslove raditi: po Mariji, s Marijom, u Mariji i za Mariju.

Nju što više uvodite u svoje svakodnevne molitve.
Cijenjena Sestro!

Primio sam u redu sva Vaša pisma (17.4.; 1.10.; i čestitku za imendan). Ja sam se Vas sjetio za imendan (8.12.), ali nisam mogao pisati. Istom sada odgovaram na pisma od pola godine. Malo kome sam mogao što pisati. Nadam se koncem siječnja 1979. oslobođenju jednog dijela posla. Ukoliko budem list i dalje izdavao, vjerojatno ću redovito biti u Dubrovniku. Ako ništa ne javim, od tog datuma mi tamo šalјite pisma. Makar ne pišem, molim. Sjetim se i drugih sestara iz Vaše zajednice, posebno s. M. U. i s. B. Nakon našega razgovora i ovih pisama, osobito bih Vam ovo naglasio:

1. Vašoj naravi, koja je podosta melankolična, ne odgovara da se mnogo uplicete u život zajednice – bilo uže, bilo šire – jer ste preosjetljivi, pa kad se u Vama nakupi, tada ćete stvari oštrije iznijeti nego što bi to trebalo, drugi će se povrijediti i uzvratit će Vam te će Vam to poremetiti mir u duši... I što onda od toga imate?
2. Bolje bi vam bilo da svu svoju pažnju posvetite vlastitom usavršavanju. Ono je vrlo jednostavno. Sve veća pažnja molitvenom životu (molitva i razmatranje, sabranost i dobra nakana kod posla). Vama će to dobro ići jer se u tome svemu možete

što češće povezivati s Marijom. Možete sve svoje poslove raditi: po Mariji, s Marijom, u Mariji i za Mariju. Nju što više uvodite u svoje svakodnevne molitve. I duhovnom štivu posvećujte nešto vremena.

3. Čuvajte se prevelike opterećenosti poslom. Posao Vam može postati kao neka potreba, strast. A to bi bilo bježanje od unutarosti. To se, u početku, čini ugodno, jer nas oslobađa nekoga unutarnega pritiska, ali s vremenom gubimo naviku molitve, razmatranja, sabranosti i uopće saobraćaja s Bogom, Isusom i Marijom. Onda nastanu, kao na moru, oseke: utjehe se Božje povuku i mi se osjetimo „na suhu“, kao izigrani od posla, od drugih i od samih sebe; upravo „na cjedilu“, kako se ono kaže. – Onda se u Vama porodi neka razdražljivost, kao neka zlovolja. Tada, kako sami kažete, počnete na sve „crno gledati“. Vama odgovara skroviti i tih rad.
4. Vaše misije? Mislim da Vas Bog ne kažnjava zbog toga što ih niste u svome životu ostvarili, jer ih još uvijek možete i morate ostvarivati. Vi kao dijete Marijino treba da znate da su Vaše misije čitav svijet, sve duše bez razlike. Poći u misije nešto je sasvim drugo. To uopće nije toliko važno, ako smo inače raspoloživi duhom za to. Vaše misije su: samoposvećenje kroz molitvu, dužnosti i žrtvu po Mariji. Kad god Vam se javi misao na to, slobodno možete zaključiti da je to bijeg od grube stvarnosti života, od Križa koji momentalno pritišće Vaša leđa. Zato tada sebi recite: ovo su moje misije! – Kao što je bl. Leopold za sebe rekao, odnosno rečeno mu je: da je njegov Istok svaka duša koja k njemu dođe na ispovijed, jer Božji putovi su drukčiji od naših putova. Ne spašavaju se duše time što netko pođe u misije ili boravi i radi u misijama. Duše se spašavaju samo krvlju! Za duše treba moliti, trpjeti! A posredan i neposredan rad oko duša (vanjski apostolat) je nešto što ne ovisi o nama nego o poglavarima. Vi imate šansu da se posvetite. Zar nije Mala Terezija misionarka u najvišem smislu riječi! Ipak misijâ nikada nije ni vidjela! U Nebu ćemo takvih naći mnoštvo. A zar naši krajevi u mnogočemu nisu daleko dalje od Isusa Krista negoli tzv. misijski krajevi!?
5. Opet se vraćam na ono što sam Vam nekada rekao kao zadaću broj jedan: Budite strpljivi sa sa-

mom sobom (u nastojanju da budete sveti kad u tome ne uspijevate!) i s drugima (kad postupaju s Vama nepravedno). Pitajte se: „Zar to može Bog dopustiti?“ Može. Zar nije dopustio da se čitav život njegovu Sinu događaju najrazličitija zla?! Kako mu možete biti slični ako se i Vama to ne događa? Možete biti majkom duša (misionarkom) ako Kristova poniženja, Kristove kušnje, Kristove noći, Kristove tjeskobe, zapuštenost, trpljenje i smrt ne prođu svom žestinom kroz Vašu dušu, tijelo i srce!? Mnogi će tzv. „apostoli“ u vječnosti vidjeti da zapravo ništa nisu učinili za porast i spasenje Kristova Tijela – Crkve; da su, zapravo, sebe „palsli“ a ne stado, jer su se izgibali ubodu trnja; sve drugo su lako i spremno vršili, samo nisu trpjeli!

6. Obucite se, stoga, u strpljivost, milosrdnost, ljubaznost, velikodušnost. Zaboravljajte na sebe, misleći na druge. Iznova ponavljam da takvi možete biti, često se povlačite u ćeliju svoga srca i tu se u

Božjoj nazočnosti smirite, okrijepite, jer se inače tako ne može živjeti. Čovjek počne reagirati kao ranjena životinja: počne ugrizati i sebe i druge!

7. Još nešto. Ne zaboravite da ste **MARIJINO DIJETE**. Što god molite, radite i trpite – ide iz Njezine ruke. Budite što više s Njom! Ako Vas Ona razumije i ljubi, što će Vam ičije čisto ljudsko razumijevanje i ljubav! Ona će Vas zaprljanu očistiti, umornu odmoriti, klonulu podignuti. S Njom možete sve! Bez Nje ste zaista nemoćni! Ja sam to toliko puta iskusio. – Zato je moja želja u Novoj godini: da uz Mariju obnovite svoje snage u borbi do pobjede! Preporučam se u Vaše stalne molitve – sebe i svu našu braću i sestre u Mariji.

Kotor, 29.12.1978.

Prema izvornim pismima o. Franje Vlašića, OFM, pripremila s. M. Jacinta Mandura

Sestre iz Novaka Bizovačkih

Blagoslov kapele sv. Franje Asiškoga u Novakima Bizovačkim

Svečani blagoslov kapele, posvećene svetomu Franji Asiškomu, održan je 2. lipnja 2025. godine u Novakima Bizovačkim, u kući Milosrdnih sestara sv. Križa, u prostorijama Dnevnoga boravka za starije i osamljene osobe. Podružnica je to Udruge *Amadea* Đakovo.

Blagoslov kapele i euharistijsko slavlje predvodili su vlč. Josip Kolesarić, župnik Župe sv. Ane iz Brodnaca, kojoj pripada i filijala Novaki Bizovački. Sudjelovao je i vlč. Mato Matasović, župnik Župe sv. Mateja iz Bizovca. Slavlje je uzveličala sviranjem i pjevanjem s. Josipa Pavla Jakić, uz sudjelovanje svih prisutnih vjernika.

Ovaj značajan događaj okupio je oko stotinu vjernika, koji su s radošću sudjelovali u molitvi i svečanosti. Posebnu čast pružio je dolazak sestara provincijalnoga vodstva Milosrdnih sestara svetoga Križa, kao i sestara iz Đakova i Osijeka, koje su svojim prisustvom obogati-

le svečanost. Volonteri su s ljubavlju sudjelovali u organizaciji, pomažući da događaj protekne u dostojanstvenom i svečanom ozračju.

Kapela svetoga Franje Asiškoga sada predstavlja mjesto molitve i zajedništva.

HKR | O sestrama koje su život dale

Radio emisija o Milosrdnim sestrama sv. Križa koje su život dale njegujući zaražene od tifusa

Sestra Krista Mijatović bila je gošća u emisiji Hrvatskoga katoličkog radija "Pozvani i poslani" 14. siječnja 2025. godine. U emisiji je govorila o s. Trifoniji Zotlar, s. Hermioni Čičić i s. Luisi Modrić. Riječ je o sestrama koje su svoj život dale njegujući, u mitrovačkoj bolnici, zaražene od tifusa. Sestra Trifonija, podrijetlom iz Slovenije (iz Šentgotarda), rođena je 1911. godine, s. Hermiona rođena je u Brodskom Varošu 1912. godine, a s. Luisa u Krasnom 1903. godine.

U nalazima pohoda (vizitacije) provincijalne poglavarice mjesnoj zajednici u Srijemskoj Mitrovici može se pronaći pokoja rečenica o naravi i karakteru sestara ili o tome kako su sestre vršile svoju službu. Tako za s. Trifoniju doznajemo da je s velikom požrtvovnošću radila na zaraznom odjelu. U zajednici je svaku dužnost veoma rado prihvaćala i radosno obavljala te je bila spremna svakomu pomoći. Na radnom mjestu oboljela je od tifusa, k tomu je došao i tetanus. Tako je prinijela žrtvu života za svoje bolesnike u 31. godini života.

Za s. Hermionu piše da je s velikom revnošću i veoma savjesno vršila svoju službu u mitrovačkoj bolnici. Njega bolesnika zahtijevala je, osobito za vrijeme rata, velike žrtve zbog neprestanoga rasta broja bolesnika i ranjenika. Posebnom ljubavlju njegovala je s. Hermiona oboljele od tifusa. Njezin je odjel bio najbolje zbrinut. Liječnici i bolesnici bili su veoma zadovoljni. No, s. Hermiona ubrzo je oboljela od pjejavog tifusa te

nikakva liječnička umijeća nisu mogla zaustaviti život koji je bio nadomak vječnosti. Nakon mnogo boli i patnje predala je svoj život u ruke Stvoritelja. Imala je 32 godine.

Sestra Luisa u mitrovačkoj bolnici najprije je radila na drugim odjelima, no nakon smrti s. Hermione, s. Luisa se javila da će doći na zarazni odjel njegovati oboljele od tifusa. I na drugim odjelima dok je bila, dužnost je izvršavala vjerno, ispunjavajući redovničke propise. Ona je bila sljedeća žrtva ljubavi prema bližnjemu, i to je bilo samo 4 mjeseca nakon smrti s. Hermione. Umrula je s 44 godine. Sestra Luisa bila je sasvim svjesna opasnosti kojoj se izlaže, ali je dragovoljno svoj život položila za druge. Često je govorila: „Oče, budi volja tvoja!“ Sve tri sestre ukopane su na Gradskom groblju u Srijemskoj Mitrovici.

Emisiju je moguće poslušati na poveznici: <https://soundcloud.com/hrvatska-katolicka-mreza/pozvani-i-poslani-140125>

Ove godine na poseban način, drage sestre, prikazimo Gospodinu svaka za sebe i svaka u ime svih svu svoju ljubav. Ali novu profinjenu, prokristaliziranu ljubav bez primjesa svoga ja, bez trunke sebičnosti. Ponudit ćemo se Gospodinu kao žrtve ljubavi i zadovoljštine. Njemu koji je toliko vrijedan, toliko mržen i proklinjan... Mi ćemo to učiniti rado... Zapravo i nećemo nešto novo dati, nego ćemo obnoviti ono, što smo učinile kod polaganja sv. Zavjeta. Samo sada još svjesnije, još pripravnije. Iz duboke zahvalnosti za njegovu veliku neshvatljivu ljubav, kojom je on dao svega sebe za svaku od nas, za sve ljude... A mi? ... Mi smo ga razapeli, ili bar nismo marili za to.

majka M. Amadeja Pavlović

Izvještaj majke M. Amadeje o posjetima bl. majke M. Terezije Đakovu i o osnutku Provincije te o prvim godinama rada

Iza nas je proslava 200. rođendana bl. majke M. Terezije. U ovom broju donosim pred nas službeni Izvještaj majke M. Amadeje Pavlović, koji je po nalogu vrhovne uprave iz Ingenbohla napisala 1949. godine, a za potrebe beatifikacije Utemeljiteljice. U arhivu je Izvještaj pod brojem 70/1949., od 8. travnja 1949.

Amadeja Pavlović – portret iz Hrvatskog doma – Matice u Subotici, autor: Stjepan Albot

Ovdje donosim tekst kako je spremljen u arhivu, i kako je poslan u Maticu, jer je u Kronici Provincije malo modificiran.

„GENERALNOM VIJEĆU SS. SV. KRIŽA – INGENBOHL“

Osnutak Jugoslavenske provincije datira od 1868/69 godine. Veliki biskup Strossmayer upoznao je rad sestara sv. Križa na svom putovanju po Švicarskoj, a po bliže preko sestara, koje su u Slavoniji sakupljale pri nose za Teodozijevo djelo. Spominje se s. Eugeniya Welz po kojoj je biskup Strossmayer poslao časnoj Majci Tereziji u Ingenbohl, da pošalje sestre, koje će preuzeti škole u Đakovu.

Časna Majka Terezija udovoljila je želji biskupa i poslala 6 sestara iz Ingenbohla, koje su 7. VI. 1868. stigle u Đakovo. O dolasku prvih sestara govori Kronika i Dnevnik sestara sv. Križa, str. 1 i 2. i str. 1.

Časna Majka Terezija posvetila je ovoj dalekoj ustanovi posebnu brigu i pažnju. Već kod sklapanja Ugovo-

ra sa biskupom Strossmayerom od 27. V. 1868., kojim uređuje stav i odnos sestara prema duhovnim vlastima i prema kući matici, vidi se njezina dalekovidnost, kojom predviđa teškoće i opasnosti, kojima bi mogle biti izložene njezine kćeri obzirom na nacionalne, političke i socijalne prilike onoga vremena i one zemlje, kamo šalje svoje sestre. Bilo je to u vremenu, kad je Panslavizam jakim zamahom zahvatio nacionalnu svijest ovoga naroda.

Zato majka Terezija mudro unosi u Ugovor član II. Njime ograđuje svoje sestre od nepoželjnog utjecaja sa strane duhovnih vlasti. A kao glavni uvjet, pod kojim šalje sestre, jest jamstvo, da se sačuva duh utemeljitelja i duh jedinstva s maticom.

(ČL. II Ugovora)

Time je naša velika majka sačuvala duh jedinstva i povezanosti sa kućom maticom za sva vremena, a našu provinciju očuvala od mnogih nepoželjnih utjecaja, kojima su prilike prijašnjih vremena i sadašnjih dana mogle imati sudbonosnih posljedica na duh reda.

Danas istom znamo pravo ocijeniti značaj i vrijednost ove naoko jednostavne uredbe naše majke Terezije, kad su nad nama i preko nas prelazili valovi nacionalnih, političkih i socijalnih previranja i kad smo proživljavali i kad smo doživljavali i proživljavali njihove tekovine. Duh Majke Terezije i s Božjom pomoću očuvao nas je mnogih zabluda i pogibelji, od kojih nije bilo pošteđeno ni svećenstvo ni redovništvo.

Obzirom na prilike u zemlji i veliku udaljenost od kuće Matice ova je ustanova već u početku bila predviđena za buduću provincijalnu kuću i časna majka daje neke ovlasti, koje inače ne običaje davati (Vidi Ugovor čl. III i paragraf 1, i 2).

A ovo je i po svom položaju i zvanju i inteligenciji bilo uvijek mjerodavno da uplivno djeluje.

Kronika sestara sv. Križa u Đakovu spominje 4 pohoda časne majke generalice M. Terezije Scherer u Đakovo. Tko znade naše prilike onoga vremena, kao i to, da nije bilo željeznica, već se putovalo kolima, taj će znati cijiniti i žrtvu toga puta.

I. Pohod bio je od 5. VI. do 12. VI. 1869.

Na vizitaciji u Austriji dobila je vijest o nagloj smrti drage sestre Maksimilijane Schellheimer. Ta vijest usmjerila je njezine korake u Đakovo. Znala je s kakvim se teškoćama bore ondje njezine kćeri: nepoznavanje jezika i naroda, borbe sa siromaštvom, žrtva za domovinom, sada još smrt drage mlade sestre, sve ju je to ponukalo, da je ubrzala korake.

Utješila je i oduševila sestre za žrtvu. 11. VI. 1869. Izabire novu glavariću s. Adelheidu Dillenz mjesto s. Justine, koja se nikako nije mogla priviknuti kraju i narodu. Daje odredbe i upute za otvorenje novicijata, da mogu hrvatske kćeri stupiti u red. Pripojila je bolnicu u Aranyos Maroth Đakovu i tako utire put novoj provinciji. Uz odgoj mladeži, sestre se bave i njegom bolesnika, već u prvim danima. (*Kronika I*, str. 6.-7.; *Dnevnik*, str. 2)

II. Pohod Majke Terezije bio je 10. novembra 1873.

O samom pohodu govori kronika i dnevnik u malo rečenica. No arhiv samostana i međjustranice kronike i dnevnika jasno pokazuju, da su se odredbe Majke Terezije vjerno vršile. U duhovnom pogledu sve se više sredjuje redovnički život. Primaju se nove kandidatkinje, imenuje redoviti ispovjednik, drže se godišnje duhovne vježbe u dva navrata, otvara se novicijat, imenovana je provincijala u osobi Frau Adelheide Dillenz. Drže se skrutinije, na kojima prisustvuje sam biskup Strossmayer.

U vanjskom radu, u školstvu ima još uvijek teškoća, najviše radi nepoznavanja jezika. No vidi se i tu znatni napredak. Jedna sestra preuzima rad na pučkoj školi, a tri na Preparandiji. Sve se to čini po direktivama časne Majke Generalice. (*Kronika I*, str. 8; *Dnevnik*, str. 13.)

III. Pohod majke Terezije bio je 14. juna 1881.

Ovaj pohod za vrijeme vrućega ljeta diktirala je ljubav i briga majke prema udaljenim kćerima, koje su proživljavale burne i teške dane: Okupacija Bosne po Austrijskim vlastima 1878/9. god. Epidemijske bolesti kao posljedica ratnih godina. Škole pretvorene u lazarete. Sve je to gonilo dragu Majku, da krene ne daleki put, da obide utješi i obodri svoje kćeri, ali i da obavi generalnu vizitaciju, jer je predstojao izbor nove provincijale i mjesnih savjetnica.

Imala je važna pitanja: U školskom radu nameću se teškoće. Školski zakon iz 1875./6. god. ukida crkvene i vjerske škole. Dokinuta je preparandija. Treba riješiti pitanje naobrazbe kandidatkinja i sestara, koje će se posvetiti učiteljskom zvanju. Otvaranje Više djevojačke škole. Sve te brige nove i mlade provincije imala je rješavati časna majka Generalica sa sestrama, sa crkvenim i svjetovnim vlastima. (*Kronika I*, str. 10; *Prilog 8*.)

IV. Pohod Majke Terezije bio je od 1. do 8. novembra 1885.

Kronika bilježi u nekoliko rečenica ovaj zadnji boravak časne Majke u Đakovu. Koliko joj je bila na srcu ova udaljena provincija, dokazuje ovaj zadnji pohod, koji je bio tri godine prije njezine blažene smrti. Prigodom ovog zadnjeg pohoda sigurno se razveselilo srce dobre naše Majke, iako to kronika ne spominje, nad već vidljivim napretkom mlade provincije. Otvorene su dvije skromne filijale: u Lošinju i Visu, gdje su sestre preuzele dvorbu siromaha. Arhiv čuva priznanje i pohvalu rada sestara na školi od strane školskih vlasti, isto čuva i pohvalu požrtvovnog bolničkog rada u lazaretima sa strane vojnih i civilnih vlasti.

Spominje se odcjepljenje Aranyos-Maroth-a od naše provincije i pripojenje Moravskoj provinciji kao teritorijalnoj bližoj. (*Kronika I* str. 12, *Dnevnik*, str. 20)

Kronika nažalost malo, gotovo škrto govori o samim pohodima časne majke Terezije, niti spominje rješavanje važnih pitanja za vrijeme samog pohoda. Ali intenzivan rad i pothvati jačeg zamašaja u životu i radu sestara poslije svakog njezinog pohoda očito govori, da je to plod njezinog pohoda, njezinih inicijativa i direktiva. Tragove toga pobudnog rada čuva kronika u daljnjim svojim stranicama.

Arhiv samostana sačuvao je pismo u originalu časne majke Terezije Scherer, Generalice, pisano preč. gospodinu Franji Šagovcu, kanoniku i direktoru škola u Đakovu. U pismu prilaže exemplare novih Konstitucija za Njegovu preuzvišenost. Ujedno daje neke odredbe glede izbora provincijale i 4 savjetnice.

Iz pisma se razabire, da je bila u Đakovu i da ima namjeru opet doći.

Ovoliko i dotle govori kronika, dnevnik i arhiv samostana.

A sada molim, da meni, među kćerima naše majke, najmanje vrijednoj bude dozvoljeno svemu ovom dodati slijedeće:

„Iako nismo znale dati dostojan spomen našoj velikoj Majci u historiji naše provincije, već sama činjenica, da je Ona osnovala provinciju u jednoj dalekoj nepoznatoj zemlji, u jednom tako malo poznatom hrvatskom narodu o kom možda nitko ne vodi računa, već je to historijsko djelo. I da je ta provincija kroz 80 godina njezinim inicijativama i direktivama rasla i razvijala se ne u jakim i snažnim zamasima, ne sa priznatim uspjesima, već tihim, skromnim radom, koji je kroz 80 godina odgojio generacije kršćanskih djevojaka i majka, tisućama bolesnika blažio boli i tolikim siromasima bio na utjehu, tada sudeći po ljudsku, naša je majka po ovom svom djelu žena velika i jaka.

Ali kad znamo i to, da je ta mala neznana zemlja Hrvatska bila kroz zadnje 4 decenije poprište najkrvavijih ratova, što ih povijest bilježi – od Balkanskog rata i zadnjeg rata. I da se nad slobodom te male zemlje prelama carstva i kraljevstva, tirani i gospodari.

Kad znamo da je svaki pokret i prevrat imao jakog odjeka u životu hrvatskoga naroda, kako je za svoje vjersko uvjerenje umirao... I kad smo bili svjedoci nacionalnog oduševljenja, koje se budilo i raslo nošeno sad kulturnim, sad vjerskim, sad političkim i socijalnim idejama, i kad se taj zanos slamao pod teškim razočaranjima i zabludama. I kada smo proživljavali sve tekovine i faze svih ovih pokreta, prevrata i režima do današnjega dana, unatoč svega toga i kao djeca svoga naroda, ali i kao kćeri naše velike majke – u svim tim burama i vihorima mogle sačuvati onaj sveti amanet naše majke – duh Utemeljitelj, duh jedinstva i po-

vezanosti sa maticom – tada je naših 800 sestara Živa kronika, koja dokazuje, da djelo majke Terezije nije ljudsko, nego Božje. I mi se usuđujemo vjerovati, da je naša majka Terezija, ne samo velika nego i sveta.

Danas mi nemamo velikih spomenika, nemamo ni baštine, vanjsko djelovanje nam je skućeno na najmanje, ali ostale smo jednostavne sestre sv. Križa, koje se trude, da u duši sačuvaju duh Majke Terezije a u srcu povezanost sa Maticom.

Đakovo, 8. IV. 1949.

*Nadstojnica sestara sv. Križa
s. M. Amadeja Pavlović*

Nutarnja duša,
duša puna Boga, već svojom pojavom
osvaja duše i dovodi ih k Bogu.

majka M. Amadeja Pavlović

s. Amadea Birouljević

Vjera nadbiskupa Stepinca u pismima majci M. Amadeji Pavlović

Devetodnevna priprava za Stepinčevo, 1. – 9. veljače 2023.

Razmatranja koja su pripremili Milosrdne sestre sv. Križa iz Đakova, o pismima koje je s. M. Amadeja (Karolina) Pavlović primala od blaženoga Kardinala

7. dan – 7. veljače 2023.

Zaklinjem vas, braćo, imenom Gospodina našega Isusa Krista: svi budite iste misli; neka ne bude među vama razdora, nego budite savršeno istog osjećanja i istog mišljenja – riječi su svetoga apostola Pavla upućene Korinćanima, kojih ispunjenje vidimo i u odnosu blaženoga kardinala Stepinca i majke M. Amadeje.

Neizmjerljiva ljubav Božja očituje se u potpunoj slobodi koju on daje svojem stvorenju. Ne želi Bog ljubav na silu. To se onda i ne može zvati ljubav. Zato dopušta čovjeku da ga odbije. To ga zasigurno najviše boli, ali ne oduzima čovjeku darovanu slobodu. Majka M. Amadeja povjerila se blaženomu Stepincu o događanjima u Družbi, na što joj on 3. travnja 1953. godine odgovara: *Neka Vas međutim ne dira odviše otpad onih dviju jadnih sestara o kojima govorite. Isus je bio Bog i imao je uza se samo dvanaest apostola. Sigurno im nitko nije mogao dati boljšeg odgoja nego što im ga je dao Spasitelj, podupirući ih neprestano svojom milošću. Ali eto, između dvanaestorice se našao jedan Juda. Bog je učinio što je mogao. Ali nije dokinuo slobodne ljudske volje. Ako netko tu slobodnu volju zlorabi na svoju propast, mi možemo žaliti dotičnog čovjeka, ali mu pomoći ne možemo, ako prezre milost Božju.* (Krašić, 3. IV. 1953.)

U teškom vremenu komunizma, oboje su tražili Božju volju te su čvrsto i hrabro, ponajprije svjedočeći svojim životom, branili svetu Crkvu i njezine istine. Za redovništvo u ono vrijeme, pa tako i za Družbu Milosrdnih sestara sv. Križa, osobito je velik udarac bio zahtjev da se u civilnim službama odreknu redovničkoga odijela. Majka M. Amadeja, ne želeći pristati na kompromis s civilnim vlastima, vjerovala je da će ju Gospodin voditi i po savjetima svete duše blaženoga Stepinca, koji joj, 20. srpnja 1954. godine, piše: *Nema nikakve sumnje, da za to ne postoji nikakva praktička potreba, nego je i to zahtjev mržnje na sve što podsjeća na Boga. Istina je, da odijelo još ne čini redovnika ni redovnice, kako veli pobožni Kempenac u „Nasljeduj Krista“. Ali je istina i to, da je redovničko odijelo golemo zaštita redovničkom duhu, kao što pokazuje tisućgodišnje iskustvo Crkve. Vaše su dakle bojzani posve opravdane.*

Ako Crkva daje mogućnost redovnicama pojednostavljenja odijela (ili možda čak civilnog odijela) nije to učinila po mom uvjerenju iz oduševljenja, nego radi pokvarenosti svijeta, ne bi li mu ipak i dalje mogla pomagati, da se posve ne odijeli od Boga (...) Po mom mišljenju na svaki način neka sve redovnice jedinstveno traže pismeni nalog.

(...) ja lično nastojao bih sestrama radije omogućiti rad po župama (u malim zajednicama i redovničkom odijelu) negoli se mučiti pod stalnim đavolskim pritiskom u tim klinikama i bolnicama bez redovničkog odijela i redovničkog života. Jer kao što pravo primjećujete, to je samo prvi korak, iza kojeg će neminovno slijediti drugi. (...) Ja sam uvjeren, da će doći vrijeme, kad će tražiti redovnice kao ozebli kruha, jer bez duha nije moguće na dugo vrijeme voditi bolnice. Neću ipak nikome nametati svojega mišljenja. Neka biskupi stvarno dobro promisle. (Krašić, 20. VII. 1954.)

U nastavku pisma blaženi Stepinac moli majku M. Amadeju da smisao njegova pisma povjerljivim putem prenese svim biskupima, budući da njemu samomu to nije bilo moguće, te da oni problematiku dobro prouče i donesu jasnu i jedinstvenu odluku. Vidljivo je da Blaženik ništa nije htio činiti mimo odobrenja i savjeta Crkve, što nam svjedoči i o njegovoj svetačkoj poniznosti i razboritosti.

Herojska se vjera i pouzdanje ove velike duše očituje i u zaključnom dijelu pisma: *Ne dati se ni u kojem slučaju preplašiti. Sotona nije nikada junak kao što izgleda. On je mnogo veća kukavica nego što se nama čini. Konačno, časna gospodo, ponovno Vam stavljam na srce, a recite to i drugim redovnicama: ne klonite duhom! Što su veći udarci to veće pouzdanje u svemogućega Boga i zagovor Bogorodice! Zar nije na primjer začudno, da upravo sada tako niču redovnička i svećenička zvanja? Mislim u našoj domovini, tako teško pritisnutoj od komunizma. Nije li to na svoj način povik Isusa našega: „Ne bojte se! Ja sam s vama do svršetka svijeta!“ Ali i u drugim krajevima svijeta: koliko divne vjere u Boga u ovim teškim danima! Ja sam uvjeren: dolazi vijek Isusa i Marije!“*

Svako vrijeme ima svoje teškoće, no u svakoj teškoći Bog pronalazi način kako će biti blizu čovjeku. Ne okreće svojega lica od njega. Budimo zato zahvalni na svetim dušama po kojima nam Gospodin očituje svoju blizinu i brigu. S tim pouzdanjem i mi hrabro svjedočimo svoju vjeru i u današnjem vremenu. Nosimo Boga u svojem srcu, da u našim licima njega prepoznaju oni s kojima se susrećemo, oni kojima smo kao kršćani poslani.

Udruga „Amadea“

Objavljena knjiga „Hodočašća s Udrugom ‘Amadea’“

Povodom 15. godišnjice rada Udruge za psihosocijalne potrebe „Amadea“ Đakovo, početkom veljače 2025. godine, objavljena je nova knjiga Teodora Horvata pod naslovom „Hodočašća s Udrugom ‘Amadea’“ (ISBN: 978-953-46370-0-5). Knjiga je izdana u A5 formatu (14.8 cm x 21.0 cm), s mekim uvezom i mat laminiranim korica- ma, koje joj daju elegantan i profesionalan izgled. Na 80 stranica, ispunjenih poučnim i zanimljivim tekstom te brojnim živopisnim fotografijama u boji, ova knjiga pruža čitateljima bogato i zanimljivo iskustvo.

Osim sažete povijesti i predstavljanja značajnih ustanova Milosrdnih sestara sv. Križa, knjiga pruža pregled rada Udruge „Amadea“, s posebnim naglaskom na hodočašća. Opisuje značajna marijanska svetišta u bližoj i daljoj okolici grada Đakova, pružajući bogate i detaljne opise svakoga svetišta, s pripadajućim fotografijama. Kombinirajući povijesni kontekst, osobne priče i fotografije, knjiga postaje informativna i emotivno poticajna.

U uvodnom dijelu knjige autor opisuje osnutak Družbe Milosrdnih sestara svetoga Križa u Švicarskoj, 1856. godine, te njihov dolazak u Đakovo 1868. godine. Nakon toga detaljno se obrađuje početak rada Udruge „Amadea“ 2010. godine.

Poseban naglasak stavljen je na duhovni život se- stre M. Amadeje Pavlović, po kojoj Udruga nosi ime. Zbog svoje hrabrosti i humanosti, osobito tijekom Dru- goga svjetskog rata, spašavajući židovsku djevojčicu Zdenku Bienenstock, sestra M. Amadeja posthumno je proglašena Pravednicom među narodima, a njezino ime uklesano je na Zidu pravednika u Jeruzalemu.

Čitatelji će u ovoj knjizi otkriti svjedočenja o duhov- noj obnovi i zajedničkom činjenju dobrih djela, oso- bito hodočašćima korisnika Udruge „Amadea“ u ma- rijanska svetišta, opisanim u drugom dijelu knjige. Navedena hodočašća omogućila su simboličan susret sa živim Bogom, a čitatelja će potaknuti na duhovnu obnovu.

Knjiga završava biografijom autora i recenzijom se- stre Meri Gotovac, koja također ističe važnost ovoga djela.

Sav prihod od prodaje knjige namijenjen je Udruzi za psihosocijalne potrebe „Amadea“ – Dnevnom borav- ku za starije i bolesne osobe. Kupnjom knjige podržava se rad Udruge, podiže svijest o važnosti psihosocijalne podrške u lokalnoj zajednici.

Srdačno vas pozivamo da podržite rad Udruge „Amadea“. Ovu knjigu, nastalu zahvaljujući mudrim izrekama i savjetima korisnika Udruge „Amadea“, kao i ostalim važnim osobama za njen nastanak, s radošću želimo podijeliti s vama. Iskreno vjerujemo da će vas živopisne fotografije i doživljaji opisani u njoj oduševi- ti, te da ćete ju, nakon čitanja, preporučiti drugima.

s. Nada Martinković

Središnja proslava Jubileja 200. obljetnice rođenja bl. majke M. Terezije Scherer

Dom majke M. Terezije

Dan središnjega slavlja Jubileja 200. obljetnice rođenja bl. majke M. Terezije Scherer, suutemeljiteljice Družbe, započeo je uočnicom, kojom su s. M. Estera Radičević i sestre zajednice Doma majke M. Terezije ugostile novicijatsku i postulatsku formativnu zajednicu.

Susret je započeo u kapeli bl. majke M. Terezije, kratkom molitvom koju je predvodila s. Meri Gotovac, a nastavio se u dnevnom boravku, gdje je s. M. Estera kratko podsjetila na četiri posjeta bl. majke M. Terezije ovoj kući i naglasila kako su to bili susreti ohrabrenja za sestre koje su na početcima djelovanja Družbe na ovim prostorima učile hrvatski jezik i prilagođavale se novoj sredini. Razlog jednoga od tih posjeta bio je osnivanje Hrvatske provincije Milosrdnih sestara sv. Križa.

Susret se nastavio u druženju i pjesmi, gdje su se izmjenjivale tradicionalne sestarske pjesme s novim pjesmama koje govore o pozivu i predanju.

Nadbiskupska sveta misa

U ponedjeljak, 16. lipnja 2025. godine, u samostanskoj crkvi Presvetoga Srca Isusova u Đakovu, mons. Đuro Hranić, đakovačko-osječki nadbiskup i metropolit, predvodio je ranojutarnje euharistijsko slavlje, u koncelecijaciji s vlč. Markom Obradovićem, tajnikom, i vlč. Ivanom Andrićem,

suradnikom rektora i voditeljem liturgije samostanske crkve. Euharistiji su prethodile *Jutarnje hvale* Božanskoga časoslova.

Mons. Hranić u svojoj se povijesti najprije osvrnuo na evanđelje o blaženstvima (Mt 5, 1-12) koje je naviješteno. Prvo blaženstvo - „blago siromasima duhom“ - povezao je sa životom i primjerom bl. majke M. Terezije te je između ostaloga rekao: „Bl. Marija Terezija Scherer nije željela protratiti, uludo rasipati svoj ljudski život i svoje ljudsko, kršćansko i redovničko dostojanstvo; nije si dopuštala da uludo spiska Božje naravne, kao ni milosne darove koje je primila, nego je težila za sve savršениjim i velikodušnijim predanjem i dariva-

njem Isusu Kristu, a onda i njegovoj braći i sestrama.

Bila je spremna i na herojske samozatajne žrtve i podvige u toj ljubavi, na borbu protiv duhovnoga i materijalnoga siromaštva, na suradnju s ocem Teodozijem Florentinijem, u borbi protiv iskorištavanja radnika i gaženja njihova dostojanstva, na rješavanje i traženje rješenja za različita socijalna pitanja i teške probleme njihova vremena i na aktivno suprotstavljanje uvriježenim strukturama grijeha i zla s kojima se susretala. Meni je osobito fascinantna njezina sposobnost oduševljavanja drugih, mladih žena i djevojaka, da prihvate naporan rad po cijele dane, prožet molitvom i često mizerno siromašnim životom kakvim su živjele vaše prve sestre, od njih pet koje su se pridružile u samim početcima rađanja Družbe. Moralo je u njoj biti nešto od Isusove proročke privlačnosti i snage koja je oduševljavala za herojske krjeposti, za predanje i život u duhu Isusovih blaženstava, jer ne bi inače uspjela. Kad je otišla s ovoga svijeta, ostalo je oko 1500 sestara, oko 400 zajednica. Ne bi to uspjela bez te privlačne snage.“

Zatim je nadbiskup Đuro govorio o skromnosti, siromaštvu i o darovima koje imamo. „Bl. Marija Terezija Scherer uspijevala je oduševljavati ne samo na nenavezanost i slobodu od materijalnih dobara i standarda, nego i za svojevoljan izbor redovničkoga života i rada u mizernim uvjetima i siromaštvu radi Isusa i radi drugih ljudi!“

Izazov Isusova blaženstva „blago siromasima duhom“ također znači i uključuje ne odbacivanje. U tom je smislu mons. Hranić rekao: „Bl. Marija Terezija Scherer to je savršeno razumjela. To je ono što je živjela i svjedočila vaša Utemeljiteljica te je tomu i vas učila. Ona je živjela i radila te je vašu redovničku zajednicu osnovala u uvjerenju da je Bog, u kojega je vjerovala, marginaliziran, gladan, žedan, napušten, siromašan i uplakan u ljudima s kojima se susretala i kojima je nastojao pomagati otac Teodozije Florentini. I zato ga je nesebično i hrabro podržavala do herojskih granica.

U svakoj osobi prepoznavala je dijete Božje, svoju sestru i brata, i zato su njihove muke i siromaštvo postajali, i postaju i danas, njezini načini da se na njih adekvatno i dugoročno odgovori. Stoga školovanje i ženske djece, a ne samo muške djece, i skrb za zdravlje, i briga za uzdržavanje škola i bolnica, čega se niste, svjesno i namjerno, odrekle ni danas. Vaši dječji vrtići, Radionica sv. Josipa, Socijalna samoposluga, duhovne obnove, ne trebaju vama, nego drugima. I radite, i mirovine svojih sestara ulažete upravo za potrebe drugih ljudi. A vi radite i privrjeđujete da biste sve to mogle uzdržavati i da biste mogle još više i još bolje drugima služiti“, zaključio je homiliju nadbiskup Đuro.

Nastavak slavlja

Nakon jutarnjega slavlja svih zajednica provincijalne kuće, zajednica Doma sv. Josipa, zajednica Doma majke Marije Terezije i formativne zajednice nastavile su izmjenjivati posjete, zajedničke molitve i susrete.

Večernji program

Navečer slavlje se nastavilo još jednom svetom misom koju je predvodio preč. Ivan Lenić, župnik Župe Svih svetih u Đakovu i dekan Đakovačkoga dekanata, u samostanskoj crkvi Presvetoga Srca Isusova u Đakovu, na kojoj su sudjelovale sve skupine koje se okupljaju pri samostanu.

gđa Mirta Lučić i
s. Berlinda Tomrecaj

Nakon *Večernjih hvala* slijedila je uobičajena pobožnost bl. majci M. Tereziji ispred mozaika s križem i blaženicama. Prije svete mise s. Marija Brizar, provincijalna poglavarica, pozdravila je prisutne i pozvala predstavnike skupina da stave svoju ružu u vaz u ispred slike slavljenice: „S Bogom i za Boga može se mnogo“, riječi su to današnje slavljenice, blažene majke Marije Terezije, koje me nadahnjuju i čine sretnom gledajući vas, okupljene oko Kristova stola iz raznih skupina koje vode naše sestre. Sabrali smo se danas zajednički proslaviti blagdan naše Utemeljiteljice

i proslaviti središnje slavlje Jubileja 200. obljetnice njezina rođenja. Sve vas srdačno pozdravljam srcem današnje slavljenice blažene majke M. Terezije. S osobitim poštovanjem i zahvalnošću pozdravljam voditelja misnoga slavlja i suradnika u svim našim apostolatima prečasnoga gospodina Ivana Lenića, župnika i dekana. Neka ovo zajedničko slavlje bude izraz našega zajedništva i zahvalnosti za život Blaženice, majke M. Terezije, i za sve milosti koje nam je izmolila.“

U svojoj propovijedi preč. Lenić, između ostaloga, predstavio je bl. majku M. Tereziju ovako: „Blažena Marija Terezija, koju danas pro-matramo u slavi neba, bila je žena krjeposna života, života duboke vjere, čvrstoga pouzdanja i postoje-nade, na tolike načine djelotvor-ne ljubavi. O njezinoj vjeri i ljubavi svjedoče toliki savjeti koji su ostali zapisani, a djelima ljubavi nije se hvalila, nego su tomu bili svjedoci oni koji su bili primatelji tih djela.“ Zatim je naglasio da su njezine vjere i nada proizlazile iz prijateljstva s Isusom, te da se od nje možemo učiti kako ići ovom zemljom kao „hodočasnici nade“, unatoč križevima i nevoljama, tražeći načine ljubavi u samaritanskom radu, živeći po evanđelju.

Nakon propovijedi slijedila je prikazna procesija sa slikom bl. majke M. Terezije, krsnom svijećom, svijećom redovničkih zavjeta, Pravilom i Konstitucijama, sidrom i svijećom za pokojne.

Nakon svete mise svi su se okupili u Dvorani „Florentini“ gdje je bila okrpja koju je pripremila postulatska formativna zajednica, kao i radosno i zahvalno druženje.

s. Nada Martinković

Franjevačka duhovnost u životu bl. majke M. Terezije Scherer

U Devetnici za blagdan bl. majke M. Terezije Scherer (16. lipnja) i u hodu prema središnjoj proslavi 200. obljetnice rođenja bl. majke Marije Terezije Scherer, s. Franciska Molnar, duhovna asistentica OFS-a, održala je predavanje o temi „Franjevačka duhovnost u životu bl. majke M. Terezije Scherer“, 9. lipnja 2025. godine u Dvorani „Florentini“. Predavanje je bilo namijenjeno najprije svim skupinama, djelatnicima i volonterima koji se okupljaju ili rade pri samostanu Milosrdnih sestara sv. Križa.

Na tragu naslova s. Franciska predstavila je najprije temeljne crte franjevačke duhovnosti. „Sv. Franjo bio je obdaren gorućom ljubavlju prema Raspetom Isusu. Klanjanje križu, čašćenje muke Isusove, štovanje presvetih rana, koje je pred kraj života i sam dobio, obilježja su njegove trajne povezanosti s Isusom Kristom.“ Sestra Franciska zatim je nastavila s prikazom lika i djelovanja bl. majke M. Terezije: „Možemo s ponosom posložiti bisere franjevačke duhovnosti otkrivene u njezinu liku, na njezinu životnom putu: ljubav prema raspetom Kristu i njegovu križu, malenost, poniznost, siromaštvo, služenje

sestrama i najugroženijima poklanjala je ljubav svojega toplog srca, iz njega im darivala sve ono što je u molitvi spoznala da je mudro i razborito. To je činila za života, a nastavila je i iz vječnosti.“ Nakon predavanja sudionici su u manjim skupinama imali priliku podijeliti svoja razmišljanja i svjedočanstva o pitanju: „Kako nastojim tražiti i vršiti Božju volju?“ Potom je svima dana mogućnost da iznesu sažetke ili svoja razmišljanja.

Razvila se zanimljiva i poticajna rasprava. Sudionici susreta bili su članovi Bratstva OFS-a Đakovo, udovice, djelatnici samostana i Dječjega vrtića „Sunčev sjaj-Nazaret“ Đakovo, volonteri Udruge „Amadea“ i Socijalne samoposluže, kao i sestre.

s. Marija Klara Klarić | Bog te ljubi

Hodočašće osoba s invaliditetom Slavonske regije bl. majci M. Tereziji Scherer u Đakovu

svi radujemo. U zajedničkoj molitvi i pjesmi tražimo snagu i pomoć od naših zaštitnika za svaki daljnji korak. Sv. misu predvodio je rektor samostanske crkve, vlč. dr. Ivica Raguž, uz asistenciju četiriju bogoslova, koji su također i redovni volonteri u Radionici sv. Josipa. U propovijedi vlč. Raguž istaknuo je tri vrste terapije: ljubav, vjeru i molitvu u svakodnevici. Crkva je odjekivala pjesmama koje su, uz geste, radosno pratili sudionici hodočašća, a na kraju mise zapjevali su svoju himnu: „Bog te ljubi!“ Uslijedila je zakuska uz radosno druženje, pjesmu i ples. U cijelom hodočašću osjetila se radost, što je svatko mogao dati svoj doprinos da ovaj dan bude svečan kako i dolikuje.

U ovoj Jubilejskoj godini na planu Crkve, kao i u 200. obljetnici rođenja bl. majke M. Terezije Scherer, okupile su se osobe s invaliditetom Slavonske regije u samostanskoj crkvi Milosrdnih sestara sv. Križa u Đakovu kao „hodočasnici nade“. Susret je održan 16. svibnja 2025. godine u organizaciji Terapijske radionice sv. Josipa. Hodočasnici su pristigli iz Vinkovaca, Ivankova, Semeljaca i drugih mjesta iz okolice Đakova. U ulaznoj procesiji sudjelovali su članovi Terapijske zajednice sv. Josipa i zajednice Vjera i Svjetlo iz Đakova koja si je izabrala bl. majku M. Tereziju za svoju zaštitnicu i nosi ime „Tratinčice majke Marije Terezije“. To je dan kojemu se

s. Nada Martinković

Duhovsko bdijenje u Đakovu

U Svetoj godini 2025. i o 200. obljetnici rođenja bl. majke Marije Terezije Scherer, Župa Svih svetih u Đakovu, zajedno s Milosrdnim sestrama svetoga Križa i zajednicom Bogoslovnoga sjemeništa, proslavila je duhovsko bdijenje 7. lipnja 2025. godine u dvorištu samostana, uz Ljetnu terasu Centra Amadea. Uočnica svetkovine Duhova započela je okupljanjem uz oganj zapaljen kod Dvorane „Florentini“, te Službom svjetla koju je predvodio župnik preč. Ivan Lenić, zajedno s vlč. Stjepanom Matezovićem duhovnikom u Bogoslovnom sjemeništu u Đakovu.

Preč. Lenić u uvodu rekao je: „U duhu gesla Jubileja sveopće Crkve ‘Hodočasnici nade’ misao vodilju za Jubilej svoje Utemeljiteljice sestre su uzele: „Majka Marija Terezija – hodočasnica nade“. Zašto sam čovjek nade? - o tome će nam govoriti mladi riječima i gestom paljenja svjetiljki jer nada je poput plamena svijeće. Kad ljudima dajemo nadu, palimo svijeću u tami. S tom nakanom večeras su s nama svećenici i bogoslovi našega Sjemeništa da u 1. subotu u mjesecu zajedno molimo da nam Gospodin podari dovoljan broj svećeničkih, redovničkih i bračnih zvanja koja će svojim životom i ljubavlju davati nadu onima kojima ih Bog šalje.“

Zatim je s. Marija Brizar, provincijalna poglavarica, pozdravivši sve rekla: „Raduje me da smo večeras zajedno u našem samostanskom dvorištu. Slavljenje duhovskoga bdijenja i okupljanja u samostanskom dvorištu dvojako je. Prvi je razlog početak devetnice uoči blagdana blažene majke Marije Terezije, čije se 200. obljetnice rođenja spominjemo. Lijepo je znati da

je kao vrhovna poglavarica 4 puta pohodila Đakovo. Drugi razlog zbog kojega smo ovdje jest što je upravo na današnji dan, 7. lipnja 1868. godine, iz Ingenbohla u Švicarskoj u Đakovo, u kuću pored nas, stiglo deset prvih sestara koje je na usrdnu molbu đakovačkoga biskupa Josipa Jurja Strossmayera poslala majka Marija Terezija da po njegovoj želji budu učiteljice i majke hrvatskoga naroda. Oba ova povoda večerašnjega zajedništva razlog su našega veselja što zajedno s vama možemo slaviti Gospodina i moliti za vas, vaše obitelji i vaše nakane.

Bogoslovi, redovničke pripravnice, studenti i mladi nosili su baklje i čitali prigodne molitve. Slavlje se nastavilo procesijom do Ljetne terase Centra Amadea gdje je okrunjeno euharistijskim slavljem. Umjesto propovijedi izdvojeni su tekstovi o bl. majci Mariji Tereziji. Pavao, govoreći o nadi, navodi bitne čimbenike djelovanja Duha iz kojih proizlazi nada. To su radost i mir. Radost kao plod Duha Svetoga i te kako je prepoznatljiv u djetinjstvu i u životu majke Marije Terezije Scherer. Rođena je 31. listopada 1825. godine u Meggenu, u Švicarskoj, krsnim imenom Ana Maria Katarina. Bila je bistra, vedra, živahna, samostalna i odlučna djevojčica. Stanovnici njezina rodnog mjesta Meggena znali su pripovijedati o ‘okretnoj djevojčici koja je bila spremna svagdje pomoći’. Zbog svih tih osobina prozvana je ‘sunčano dijete Meggena’ jer znala se svemu prilagoditi i rado svima ugoditi.

Iako je zbog prerane smrti oca, već u 6. godini života morala napustiti obiteljsku kuću i preseliti se kod dvojice ujaka do svoje 16. godine, kada ju majka povjerava redovnicama u bolnici u Luzernu, da se uz njih usavrši u kućanskim poslovima, uza sve teške trenutke koje je proživljavala u godinama odrastanja svjedoči: „U tim godinama bila sam osobito vedro raspoložena i vesela i otuda sposobna za sve moguće dječje smicalice. Voljela sam jako glazbu i ples.“ Vedrina i radost koja ju je pratila cijeloga života pomogle su joj napredovati u nadi snagom Duha Svetoga. Razlog ove nade bila je vjera u Krista, bez obzira na sve životne teškoće. (Rim 15, 13) Život majke M. Terezije snagom Duha Svetoga izobličio je nadom koju je nesebično sijala svima oko sebe.

Nakon zavjeta, najprije je pet godina djelovala kao učiteljica, a onda dvije godine kasnije pozvao ju je Utemeljitelj da bude majka siromaha u domu, gdje ju je čekala tjelesna i duhovna bijeda bolesnika. Majka Terezija poslušno je slijedila poziv koji ju je doveo u kuću bijede, a kasnije u bolnicu u Churu, gdje će preuzeti vodstvo bolnice i novicijata Milosrdnih sestara sv. Križa. (...) Provodeći sate u molitvi i klanjanju pred Presvetim, Duh Sveti punio je njezino srce preobiljem nade koju je velikodušno rasipala na svoje sestre, potičući ih da ne klonu duhom pred teškoćama, i na sve one koji su bili u najvećoj duhovnoj i tjelesnoj bijedi. Njezina krjepost nade zasjala je punim sjajem kada je prerana smrt prekinula oca Teodozija koji je u želji da olakša sudbinu radnika za sobom ostavio veliko breme dugova. Osjećaj pravde, zahvalnosti i poštovanja nagnali su je da zajedno sa sestrama preuzme teret njegovih dugova.

Unatoč teškim životnim prilikama nikada nije zdvajala. Duh Sveti punio je njezino srce radošću i mirom te je izobilovala u nadi u kojoj je mogla govoriti: 'Ne gubiti hrabrost već gledati na Onoga od kojega nam dolazi svaka snaga.' Krist je uistinu bio njezina Nada.

Nakon popričesne molitve bogoslovi su s uskrсне svijeće palili svjećice s likom majke Marije Terezije i nosili ih među ljude, predstavnici pojedinih župnih skupina prilazili su s upaljenom svjećicom na ambon i čitali zazive Duhu Svetomu.

Nakon misnoga slavlja kandidatice su svim prisutnima podijelile zamotuljke, u kojima je svatko dobio izreku bl. majke Marije Terezije.

Preč. Lenić pozvao je sve prisutne da ne ugase odmah svoja svjetla nego ih ponesu svojim kućama i da sami budu svjetlo u svijetu u kojem žive.

s. Nada Martinković | Lavica, borac i zaljubljenica u Krista

Hodočasnički dan bl. majci M. Tereziji Scherer, u nedjelju 16. ožujka 2025. godine, u samostanskoj crkvi Presv. Srca Isusova, obilježen je euharistijskim slavljem u 17 sati koje je predvodio o. Ilija Sudar, palotinac, župnik Župe sv. Vinka Pallotija iz Vinkovaca.

Na početku hodočasnica se obratila s. Doroteja Krešić, provincijalna savjetnica, i podsjetila: „Dok se na planu sveopće Crkve nalazimo u svetoj Jubilejskoj godini, koja je proglašena Godinom nade, ova je godina i Godina jubileja dvjestote obljetnice rođenja blažene majke Marije Terezije Scherer. Zato je naša misao vodila ove godine *Blažena majka Marija Terezija hodočasnica nade*. Pod tim vidom ove godine svakog 16. mjesecu promatramo njezin život, prikazan u pripremljenim prezentacijama. Osobito nam je drago što ovdje, u samostanskoj crkvi, na oltaru imamo svijeću s groba blažene majke Marije Terezije. Tri križa, koja su na svijeći, označavaju tri neraspadnuta križa koja su - kao relikvije - pronađena kod njezine ekshumacije.“

Nakon pobožnosti, prije početka sv. mise, bračni par iz gostujuće Župe prinio je pred oltar knjige s prošnjama, nakanama i zahvalama koje su pobožnici upisivali tijekom protekloga mjeseca.

U svojoj propovijedi o. Ilija iznio je hodočasnici-ma poruku liturgijskih čitanja, a nakon toga kratko

je predstavio bl. majku M. Tereziju Scherer i karizmu sestara, te se osvrnuo i na svoje iskustvo dobrote i djelovanja sestara u njegovu djetinjstvu i na župama. Bl. majku M. Tereziju nazvao je „lavicom, borcem i zaljubljenicom u Krista“, te naglasio kako je ustrajala u dobru unatoč svim preprekama i teškoćama zbog prerane smrti utemeljitelja Družbe o. Teodozija Florentinija.

Mješoviti zbor istoimene Župe, pod ravnanjem voditeljice zbora Silvije Mikulić, uz harmonijsku pratnju Marijana Čavara, predvodio je liturgijsko pjevanje.

Nakon sv. mise hodočasnici su pogledali kratku prezentaciju iz života bl. majke M. Terezije o temi *Majka Marija Terezija – majka*, a nakon toga uslijedilo je druženje u Dvorani *Florentini*.

s. Marija Stela Filipović

Proslava Jubileja 200. obljetnice rođenja bl. majke M. Terezije Scherer u Osijeku

Zajednica Milosrdnih sestara sv. Križa u Osijeku svečano je obilježila blagdan bl. majke M. Terezije Scherer, suutemeljiteljice Družbe, slaveći Jubilej 200. obljetnice njezina rođenja, u ponedjeljak 16. lipnja 2025. godine, u Župnoj crkvi sv. Josipa Radnika u Osijeku.

Svečanost je započela molitvom i pjevanjem *Večernjih hvala* Božanskoga časoslova. Slijedila je sveta misa koju je slavio preč. gospodin Vladimir Delić, župnik i dekan Osječkoga zapadnog dekanata, zajedno s vlč. Josipom Kešinovićem, kapelanom Vojne kapelanije „Sv. Leopold B. Mandić“, Osijek, i pastoralnim suradnikom Župe sv. Josipa Radnika u Osijeku.

U uvodu u svetu misu preč. Delić potaknuo je okupljene vjernike na razmišljanje o životu Blaženice, spominjući naslov knjige „Kraljica, majka, sluškinja“, te na preispitivanje koliko svatko od nas slijedi Krista Raspetoga u vlastitom životu.

U homiliji voditelj misnoga slavlja spomenuo je problem beznada, uzrokovan ranjenom nadom, slomljenom u susretu sa stvarnošću. „Ta napetost uzrokuje patnju, ali i sazrijevanje. To se dogodilo i u životu blažene majke M. Terezije. I u vrijeme njezina života, u vrijeme rađanja Družbe, mnogi ljudi živjeli su u beznađu. Blažena majka M. Terezija, vođena autentičnom ljubavlju za Boga i bližnjega, usmjeravala je ljude prema duhovnom i moralnom ozdravljenju. To ona čini i danas preko svojih duhovnih kćeri, koje su pune pouzdanja, s pogle-

dom usidrenim u Kristu i otvorene potrebama vremena.“ Propovjednik se zatim prisjetio suradnje sa sestrama po župama gdje je prije bio. „Teški su poslovi premašivali snage sestara, ali su sestre zračile vedrinom i pouzdanjem. Iako umorne, s otkazima u bolnicama i u školama, osiromašene i obespravljene, nastavile su dobro činiti, činiti i ono što nisu morale, živeći s Isusom i za Isusa, služeći ljudima kojima su poslani. Pritom su na poseban način svjedočile svojim redovničkim odijelom, koje ukazuje na Boga i na njegovu brigu za ovaj svijet. Zagledane u otajstvo križa, slijedile su Raspetoga Krista.“

Prije završnoga blagoslova sestrama se obratio i vlč. Kešinović. Čestitajući sestrama, i zahvalivši im za rad na župi, ponovio je misao Blaženice: „Budite strpljive, izdržite, molite i uzdajte se u dragoga Boga.“

Župnik je na kraju zahvalio svim sestrama koje su bile prije i koje su sada ovdje, potaknuvši ih na nasljedovanje Utemeljiteljice: „Blažena majka M. Terezija prihvatila je ruku suradnicu, iako je Bog usmjeravao njezin život u neslučajnim smjerovima. Ona je dopuštala Bogu da bude Bog. Vjerujući da on zna što radi, predala mu se dušom i srcem. Njezino predanje i njezina vjera neka nosi i nas danas i neka svijetli i nama danas po našim sestrama. Neka žive: „Potpuno Raspetomu, stoga potpuno bližnjemu, zastupnice Kristove ljubavi.“

Prije završnoga blagoslova prikazan je kratki video uradak o životu blažene Majke M. Terezije i pročitana je pjesma „Nebo, nebo“, koju je sastavila s. Zorka Kojaković (1917.-2013.).

Druženje i radosno čestitanje sestrama nastavilo se ispred župne crkve.

s. Deodata Kočonda | Hodočašće vjernika iz Valpova

Iako je 16. u mjesecu veljači bila nedjelja, ipak su došli hodočasnici iz župe Bezgrješnoga začeća Blažene Djevice Marije iz Valpova u samostansku crkvu Presvetog Srca Isusova u Đakovo, gdje je bilo slavlje Hodočasničkoga dana bl. majke Marije Terezije Scherer. U organizaciji njihova župnika i dekana Valpovačkoga dekanata, preč. Zvonka Mraka, došlo je pred crkvu autobusom pedesetak vjernika već u 16 sati, kako bi se pripremili za svečano euharistijsko slavlje i sudjelovanje u molitvi svete krunice, prije sv. mise.

Pobožnost bl. majci M. Tereziji predmolio je đakon fra Tomislav Sabadija, TOR, franjevac glagoljaš iz Franjevačkoga samostana u Bilišću, koji je bio i u asistenciji kod svečanoga euharistijskog slavlja, zajedno s bogoslovom Stjepanom Kuharićem iz Marijanaca. Preč. Zvonko predvodio je euharistijsko slavlje i propovijedao na temu blaženstava, a pjevanje je animirao njihov župni mješoviti zbor, pod ravnanjem s. Juliane Beretić. Bračni par iz njihove Župe prinio je pred oltar knjige s prošnjama, nakana i zahvalama koje su pobožnici upisivali tijekom protekloga mjeseca. Na te nakane, kao i na naka-

ne prisutnih štovatelja bl. majke M. Terezije, slavljena je sv. misa. I riječ Božju čitali su njihovi župljani. Osim hodočasnika iz Valpova, crkvu su ispunili i mnogobrojni vjernici iz Đakova, jer je to bila uobičajena nedjeljna misa za vjernike iz župe Svih svetih.

Poslije Župnih oglasa prikazana je petominutna prezentacija iz života Blaženice: Majka M. Terezija – majka sluškinja. Prezentacijom se nastoji, u godini jubileja 200. obljetnice rođenja bl. majke Terezije, upoznati hodočasnike s njezinim likom i okolnostima u kojima je ži-

vjela. U tom raspjevanom i slavljeničkom raspoloženju, vjernici su upisivali opet svoje nakane, a zatim je nastavljeno druženje u Dvorani Florentini. Posebnom ozračju pridonijela je i proslava imendana voditeljice njihova zbora i orguljašice s. Juliane Beretić. Sa s. Julianom bile su i njezine susestre iz zajednice u Valpovu, a pripadaju Družbi Kćeri milosrđa.

Predstavnici obitelji i ovaj put imali su posebnu čast jer su smjeli dobiti sličicu s moćima bl. majke M. Terezije, što su s velikom pobožnošću i primali.

Samo put križa vodi u nebo!

bl. majka M. Terezija Scherer

s. Mariangela Žigrić I Sveti Franjo - pjesnik stvorova

- nastavak -

3. BRAT VJETAR I SESTRA VODA

Hvaljen budi, Gospodine moj, po bratu našem Vjetru, po Zraku, Oblaku, po jasnoj Vedrini i po svakom vremenu svojem kojim uzdržavaš stvorove svoje!

Hvaljen budi, Gospodine moj, po sestrici Vodi. Ona je korisna, ponizna, dragocjena i čista.

Tko bi mogao rastaviti brata Vjetra od sestrice Vode?! Nije slučajno da u Franjinu *Kantiku* dolaze jedno iza drugoga. Na početku Knjige Postanka čitamo: „Duh je Božji lebdio nad vodama.“ (1, 2) U Knjizi Izlaska vjetar i vode ujedinjuju svoje napore da pomognu Izabranomu narodu: „...Jahve je svu noć nastranu valjao vode jakim istočnim vjetrom i more posušio... Kad su se vode razdvojile, Izraelci sidoše u more na osušeno dno, a vode stajahu kao bedem njima nadesno i nalijevo.“ (14, 21-22) Po Ezekielu Bog poručuje da će na svoj narod izliti čistu vodu i udahnuti nov duh... A kod Ivana Gospodin govori o rađanju djece Božje iz vode i Duha...

Malo će ljudi nazvati vjetar bratom. On puše na otvorenom, izloženom mjestu, u njemu je sila koja ne da mira, koja tjera sve dalje i dalje, koja ne dopušta da se negdje udobno smjestimo; sila koja ruši zidove i zapreke... „Vjetar puše gdje hoće, ne znaš odakle dolazi ni kamo ide... Voljeti ozračje vjetra, smatrati ga bratom - to zahtijeva da čovjek bude odcijepljen od mnogih stvari, iznutra otvoren obnavljanju, velikim nadahnućima i dubokim promjenama. Treba biti siromašan i ujedno slobodan. To je bio Franjo iz Asiza. I to je postajao sve više i više, do smrti. I dok je osluškivao pjesmu vjetra i dopuštao da ga bratski miluje, njegova posve odcijepljena duša žudjela je da se sve više i više otvori Duhu Gospodnjem. Sam je priznao da ima dijela na Duhu Gospodnjem (Usp. Druugo pravilo).

Uz vjetar Pjesnik ne stavlja nikakva kvalifikativ, dok su drugi kozmički elementi bogato kvalificirani. Brat je Vjetar na neki način prepušten sam sebi. Njegova je slika najsiromašnija. U isto vrijeme autor slavi vjetar u svim njegovim manifestacijama: zrak, oblak, jasna vedrina i svako vrijeme. Dobro i loše vrijeme! Tako se ovdje *Pjesma stvorova* preobrazuje u pjesmu svakoga vremena. Vjetar, koji divlja u oluji i koji nosi kišu ili tuču, isto je tako blagoslovljen kao i sunčani povjetarac. Franjo ne izabire vrijeme. I eto nam obrazloženja: „I po svakom vremenu svojem, kojim uzdržavaš stvorove svoje.“ Prihvaćen u svim svojim manifestacijama, vjetar je ovdje suradnik Stvoritelj. U ovom stihu *Kantika* vidimo odjek određenih velikih slika iz Biblije:

*„Ako dah im oduzmeš, ugibaju
i opet se u prah vraćaju.
Pošalješ li dah svoj, opet nastaju
i tako obnavljaš lice zemlje.“ (Ps 104, 29-30)*

Vjetar je prikazan u dinamici - u djelovanju. Sa sestrom Vodom posve je drukčije: „Ona je (vrlo) korisna, ponizna, dragocjena i čista.“ Njezina je vrijednost u njoj samoj, a ne u onom što ona radi.

Već smo spomenuli jedinstvo vjetra i vode u biblijskim tekstovima. Podsjetimo se još jednom teksta iz Ivanova evanđelja (3, 5). U liturgiji Vazmenoga bdijenja svećenik, nakon što je dahnuo u vodu, moli sljedeću molitvu: „Neka dah tvojih usta blagoslovi ovu vodu... Neka side u dubine ovoga studenca sila Duha Svetoga i neka oplodi svu tvar vode, neka joj udijeli moć da rađa novi život!“ Preporučiti se, postati dijete, to je nesumnjivo duboka težnja Pjesnikova kad s istom ljubavlju sjedinjuje vjetar i vodu: brata Vjetra i sestru Vodu!

Hvaljen budi, Gospodine moj, po sestrici Vodi,

Ona je vrlo korisna, ponizna, dragocjena i čista.

To je rečeno tako profinjeno da svaka analiza predstavlja rizik. Ipak, pokušajmo! Od četiri atributa, samo prvi možemo od prve smatrati jasnim i normalnim: sestra je Voda *vrlo korisna*. Ipak ne smijemo ovaj atribut promatrati odijeljeno od ostalih: prvi, naime, pripravlja drugi: *ponizna*. Taj već pokazuje smjer koji nadilazi materijalnu korisnost - on već pretpostavlja *služenje*. No, nadasve nas čude posljednja dva kvalifikativa: *dragocjena i čista*. Po drugi put susrećemo se s pridjevom *dragocjen*. Dragocjene zvijezde i dragocjena voda. Već smo spomenuli da taj pridjev ima kod sv. Franje sakralni karakter. Voda, o kojoj Pjesnik tu govori, nije voda stajaćica, nego voda živa, što izvire iz svetoga skrivenog izvora.

Vjerojatno Pjesnik tu misli na krsnu vodu. Ipak će biti zanimljivo da uz tu kiticu pogledamo što *Poverello* poručuje u *Pismu svim vjernicima*: „Ne smijemo biti mudri po tijelu i pametni, nego radije moramo biti jednostavni, *ponizni i čisti*... Nikad ne smijemo željeti biti iznad drugih, nego radije moramo biti sluge i podložni svakomu ljudskomu stvorenju radi Boga. I nad svima koji budu tako činili i ustrajali do konca, počivat će Duh Gospodnji i stvorit će u njima prebivalište i stan i bit će sinovi Oca Nebeskoga čija djela čine, i zaručnici, braća i majke Gospodina našega Isusa Krista.“ (Spisi, 55-56) Nad takvim čovjekom počivat će Duh Gospodnji, poput stvarateljskoga Duha nad pradubinama voda..., i kao brat Vjetar nad sestrom Vodom. Duh Gospodnji prodrijet će do najdubljih dubina njegova bića i ondje se nastaniti. I iz toga mističnog sjedinjenja rađa se dijete Božje u čovjeku: „Zvat će se sinovi Božji...“

Valja ponoviti da *Pjesma stvorova* dobiva svoje puno značenje samo u svjetlu velikoga duhovnog iskustva odakle izvire, tj. iz nutarnjega prosvjetljenja, koje je Franjo primio usred svojih trpljenja: objave sigurnosti izabranja. Čovjek tu pjeva svoju radost što je spašen. No, to je čovjek u kojem su i sva stvorenja prihvaćena i preobražena u Duhu Gospodnjem. Kako se sada čini značajna slika „neizmjernoga i dragocjenoga blaga“, kojom se služi nebeski glas pozivajući Franju da se raduje: „Hrpa zemlje pretvorena u čisto zlato, kamenje u dragulje i vode rijeka u miomirise.“ (Legenda perugina, 914)

4. BRAT OGANJ

Hvaljen budi, Gospodine moj, po bratu našem Ognju,

Koji nam tamnu rasvjetljuje noć.

On je lijep i ugodan, silan i jak.

Kantik stvorova daje prednost svijetlim slikama. One prevladavaju: sjajno Sunce, za kojim odmah dolazi sestra Luna i

sestre Zvijezde, „sjajne, dragocjene i lijepe“; konačno, sestra Voda u kojoj se ogleda „dragocjeni“ sjaj Zvijezda. A sada eto brata Ognja, lijepa, radosna, silna, koji rasvjetljuje noć.

Triput se u toj pjesmi javlja atribut „lijep“ i svaki put pridaje se nekom sjajnom počelu. Očito je za Franju najljepša, izabrana materija njegovih snova: svjetlost, oganj.

„Osobito je volio oganj, zbog njegove ljepote i korisnosti“, priopćuje nepoznati autor (*Speculum perfectionis*, 1143). Celano donosi Franjine riječi: „Brate moj Ognju, s obzirom na ostale stvari, imaš zavidnu ljepotu; snažan si, lijep i koristan, jer te je Svevišnji takvim stvorio. Budi ovaj čas prema meni samilostan, budi uljudan, jer sam te do sada ljubio u Gospodinu. Molim velikoga Gospodina, koji te je stvorio, da tvoju žestinu sada ublaži, da bih mogao podnijeti tvoje milovanje.“ (Celano II., 156)

To je jezik zaljubljenika. Tako je Franjo volio oganj. Rado bi sjeo pored vatre i meditirao. Jednom mu je tako vatra uhvatila odijelo. Kad je osjetio toplinu, nije ju htio ugasiti. Brat, koji je uza nj bio, skočio je da ugasi oganj, a Franjo će mu: „Ne, dragi brate, ne nanosi zla bratu Ognju!“ Tek na gvar-dijanovu intervenciju, oganj je bio ugašen, izvješćuje *Speculum*. Takva ljubav prema ognju začuđuje. Ona u sebi sadrži snažnu privlačnost i potpuno poštovanje.

U svojoj *Pjesmi* Franjo jednostavno kaže da je brat Oganj lijep. On se divi toj ljepoti i prepušta se radosti promatrajući ga, pa je i brat Oganj tu *lijep i radostan*. Tu počinje čarolija pjesme: Vatra prestaje biti anonimna stvar; ona postaje nešto živo i prisutno, što zrači radošću, biće puno života i dinamike, „neukrotivo“ (kako stoji u originalu), silno i jako.

Snaga, polet, nepobjediva jakost s radošću i živahnošću - to je Pjesnik motrio u tom bratu koji rasvjetljuje noć. On ga je doživljavao usko povezana sa sobom i zato ga je jednostavno zvao - brat Oganj...

Hvaljen budi, Gospodine moj, pjeva Franjo. U nekom smislu Celano ima pravo kad kaže za njega da je „u svakom ognju promatrao simbol vječnoga svjetla“. No, on je to gledao ne nekom vrstom intelektualne analogije ili prisjećajući se navoda iz Biblije, nego je to gledao neposredno u pjesničkom afektivnom iskustvu same stvarnosti. To je iskustvo kod Franje otvorenost za sveto. U Franji postoji komunikacija s Bogom preko samih stvorova, po načinu kako ih gleda, kuša i zamišlja.

„Mi koji smo s njim živjeli, vidjeli smo kako se raduje iznutra i izvana zbog svih stvorenja, tako da se činilo da, kad ih je doticao ili gledao, kao da mu duh nije bio na zemlji nego na nebu.“ (*Speculum*, 1146)

5. SESTRA I MAJKA ZEMLJA

*Hvaljen budi, Gospodine moj, po sestri i majci nam Zemlji.
Ona nas hrani i nosi,
slatke nam plodove, cvijeće šareno i bilje donosi.*

Uzdigavši se prema nebu, Franjin se *Kantik* postupno spušta, dok ne postane pjesma zemlje. Pjesnik tu slavi zemlju kao majku: „ona nas hrani i nosi“ kao majka svoje djetete. Njezino se majčinstvo očituje i u tome što nam donosi plodove. Zanimljiva je tu pojedinost da se, uz plodove, spominje i *šareno cvijeće*, i bilje. Poznato je kako je Franjo želio

da se u nastambama braće uz vrt uvijek ostavi nešto zemlje za cvijeće, kako bi se braća divila ljepoti Oca sviju stvari (usp. Celano, 156).

Zemlja se ne zadovoljava da nas nosi i hrani. Ona, kao nježna majka, okružuje svoju djecu ljepotom. Zelenilo i cvijeće njezin su smiješak.

No, zemlja je za Franju ne samo majka, nego i „sestra“. Taj naziv ne poništava prvi, nego ga omeđuje: iako nam je majka, nije u njoj apsolutni izvor života i bitka. Ona je i sama *stvorenje* i ovisi o Ocu koji je sve stvorio.

Franjo je bio afektivno vezan sa svim kozmičkim počelima, tako i s majkom i sestrom Zemljom i bilo bi površno i opasno ostati samo na estetskoj razini promatranja njegova *Kantika*.

U svojim najdubljim duhovnim iskustvima Pjesnik je veoma povezan sa zemljom. Možda je dovoljno spomenuti da je dugo i često boravio u pećinama; uspinjao se uz padine Apenina koji okružuju dolinu Rietija, ili uz visoke stijene La Verne. Što ga je onamo privlačilo? Zar sjajna površina stvari? Sigurno ne! Uspevši se gore, ne miruje dok ne nađe kakvu duboku pećinu ili provaliju, da bi se onamo zavukao: „U pukotinama stijena saviše gnijezda i u vrletnim skrovištima bijaše prebivalište njegovo.“ (Celano I., 36) Taj materijalni postupak otkriva njegov nutarnji pokret koji se očituje u *Kantiku stvorenja*: smioni zalet prema Svevišnjem i duboki silazak do najskromnijega i najnižega. U pećini su se odvili svi veliki događaji njegova života: od obraćenja do stigmatizacije na La Verni. U pećini su se vodile bitke, u pećinama je umirao sebi, u pećini se preobražavao u Raspetoga. U pećini je prihvaćao svu tajnovitost svojega bića, u pećini se potpuno predaje Bogu - u utrobi majke Zemlje Franjo se rađa na novi život.

Nije slučajno da je Franjo tri godine prije svoje smrti htio na stvaran i na materijalan način evocirati uspomenu na rođenje betlehenskoga Djetešca, kako bi se, što je više moguće sjedinio s tim velikim otajstvom naše svete vjere. I tada se za njega obnovilo na jedan posve osjetan način otajstvo Boga, koji se rodio u krilu Zemlje, među životinjama.

„Neki krjepostan čovjek imao je viđenje: vidio je, naime, kako u jaslama leži Djetešce i Božjega Svetca, kako pristupa Djetetu kao da ga hoće od sna probuditi.“ (Celano I., 42) Na drugom mjestu kaže isti za Franju: „... s Djetetom je postao dijete.“ (Celano II., 96) Tako nam prekrasno Djetešce, što ga je prema viđenju Franjo držao u naručju, simbolizira otajstveno rođenje božanskoga Djeteta u dubinama duše čovjeka, koji je potpuno izmiren sa svim onim podsvjesnim što nosi u sebi, ono je jasan izraz nutarnjega Božjeg dolaska putovima duboke poniznosti i totalnoga čovještva - putovima Utjelovljenja.

„Pogledajte, braćo, Božju poniznost i izlijte pred njim svoja srca. Ponizite se i vi, da vas on uzvisi. Ništa dakle svoga nemojte zadržati za sebe, da vas cijele primi onaj koji se vama cio predao.“ (*Pismo općem saboru male braće*, Spisi, 48)

- nastavlja se -

Franjini dani, Zbornik radova sa skupa održanog u Zagrebu od 31. 8. do 2. 9. 1982. godine, u prigodi 800. obljetnice rođenja sv. Franje Asiškoga (1182.-1982.), Zbornik Kačić, Split, 1988., str. 129.-132.

s. M. Margita Gašparovsky

| Imamo Papu

Na blagdan blažene s. Ulrike svetu misu u kape-
li u Domu sv. Josipa, na bolesničkom katu, imali smo
uobičajeno u 17.30. Svetu misu predslavio je vlč. Josip
Martinović. U kratkoj homiliji dotaknuo se lika naše
Blaženice, tihe, nesebične, radine službenice uronjene
u Boga.

Naše molitve tih su
dana bile ispunjene žar-
kim vapajima Duhu Svetom
za izbor novoga pape.
U molitvi vjernika spojila
sam zaziv blaženoj s. Ulriki
s vapajem Duhu Svetomu
da ispuni srca kardinala u
konklavama te prepoznaju
onoga kojega je Otac Nebe-
ski odabrao da bude Petar
naših dana. Naravno, mi
nismo znali da su kardina-
li već dali glas za onoga, za
kojega su pretpostavili da
bi mogao biti vrhovni pa-
stir Crkve. Prije završetka
svete mise oglasila su se
u Đakovu crkvena zvona.
U kapeli se osjetila radost.
Imamo Papu. Nakon što
nam je velečasni udijelio
blagoslov, pozvao nas je da
zahvalimo Bogu za taj dar,
pjevući „Tebe Boga hvali-
mo“. Vjerujem da smo bili
prvi, ili barem među prvi-
ma, koji su nakon svete mise, kao euharistijska zajed-
nica, svečano zahvalili Bogu za Petrova nasljednika.
Koja nevjerojatna podudarnost! Završetak svete mise
i svečana zvonjava katedrale i samostanske crkve da
najave novoga Papu. Kasnije smo doznali da su sestre
u samostanskoj crkvi, moleći „Večernje hvale“ Božan-
skoga časoslova, upravo u tom trenutku pjevale „Veli-
ča“. Vjerujem da se s nama radovalo cijelo nebo i cijela
Crkva, a mogu reći i velik dio svijeta.

I možda nije slučajnost da je novoizabrani Papa oda-
brao ime Leon XIV. Ili, prevedeno na hrvatski, Lav XIV.
S papom Leonom XIII. našu Družbu dosta toga pove-
zuje. Razgovarale smo kod doručka o tome. Leon XIII.

odobrio je naša Pravila. Otac Teodozije bio je povezan s
njim. Kad je bl. majka Marija Terezija klečala do nogu
Leona XIII., prigodom otvaranja kuće u Rimu, Sveti joj
je Otac rekao: „Ta poznamo mi vaše majčinsko srce.“

Leon XIII. proglasio je sv. Antuna svetcem cijelo-
ga svijeta. Ostavio je Crkvi molitvu za oslobođenje od

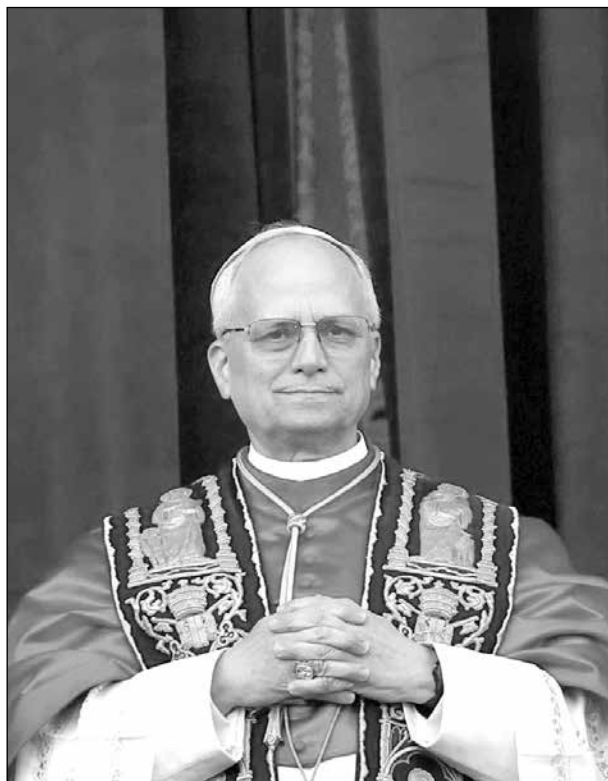
utjecaja Zloga: Sveti Miha-
ele arkandele..., a mi ju, u
Domu sv. Josipa, svakoga
jutra molimo.

Ono što je papa Lav XIV.
rekao u svojem uvodnom
govoru, poruka je i nama:
„Svi smo mi u Božjim ru-
kama. I istovremeno, bez
straha, budimo ujedinjeni,
ruku pod ruku, s Bogom
i među sobom, te kreni-
mo naprijed. Jer mi smo
učenici Kristovi. Krist je
ispred nas. Svijet treba
vašu svjetlost. Čovječan-
stvu je potreban on, kao
most.“

U svojoj propovjedi na
inauguralnoj svetoj misi
18. svibnja 2025. godine
očitovao je program svo-
jega pontifikata. Nije svo-
ju papinsku službu stavio
iznad drugih, nego je, po-
put Isusa na posljednjoj

večeri, opasao ubrus i pokazao da želi služiti. Biti po-
služitelj vjere svojoj braći. Sagnuo se do nogu braće.
Ekumenski duh, ne samo iz homilije, nego iz čitavog
njegova stava, iz njegovih postupaka i govora, snažno
isijava.

Kao što smo žarkom molitvom pratili sam izbor,
tako pratimo svojom molitvom izabranoga Svetog
Oca, za kojega vjerujem i nadam se da će imati iteka-
ko važnu ulogu u rastu Crkve u svetosti i u rastu naše
Kongregacije u svetosti, kao što ju je imao i papa Leon
XIII. Naše je da žarko i usrdno molimo za njega i da ga
slušamo, a Gospodin će se po njemu proslaviti onako
kako On to bude htio.

s. Nada Martinković

Naslovna svetkovina samostanske crkve Presv. Srca Isusova

Milosrdne sestre sv. Križa, u samostanskoj crkvi Presvetoga Srca Isusova u Đakovu, proslavile su naslovnu svetkovinu crkve 27. lipnja 2025. godine, ranjutarnjim euharistijskim slavljem koje je predvodio đakovačko-osječki nadbiskup Đuro Hranić, metropolit, uz vlč. Nikolu Klemena, tajnika Nadbiskupskoga ordinarijata i dr. Ivicu Raguža, rektora samostanske crkve.

Mons. Hranić povezo je evanđelje s otajstvom svetkovine i Jubileja 2025. godine: Današnja liturgijska čitanja i svetkovina Srca Isusova vode nas u srž ove svete Jubilejske godine, Godine nade, i pokazuju nam gdje je izvor mira i radosti u našim vjerničkim srcima: to je Krist Gospodin, to je njegovo sveto Srce, puno ljubavi prema nama, probodeno kopljem na križu. Sveti lik Srca Isusova poručuje nam da smo dionici te i takve ljubavi. Gledajući u taj lik, i mi klikćemo: 'Uzljubi nas' – 'Dilexit nos', kako je riječima sv. Pavla (Rim 8, 37) uskliknuo blagopokojni papa Franjo u svojoj prošlogodišnjoj enciklici o ljudskoj i božanskoj ljubavi srca Isusa Krista koja nosi upravo taj naslov 'Dilexit nos', 'Uzljubi nas' i kojom je čitavu Crkvu pozvao na ovogodišnju posvetu Srcu Isusovu, što ćemo ju mi, Crkva u Hrvatskoj, posvuda ostvariti večeras u 19 sati te izvanjski označiti svečanom zvonjavom zvona sa svih zvonika crkava u našoj Domovini. Činimo to osobito radosno jer tom posvetom hrvatskoga

naroda Presvetomu Srcu Isusovu obnavljamo i onu posvetu Srcu Isusovu što ju je naš narod učinio prije 100 godina, 1925. godine, obilježavajući 1000 godina Hrvatskoga kraljevstva i 1000. obljetnicu krunjenja kralja Tomislava. I zato mi, ovdje u Hrvatskoj, uz Jubilejsku svetu godinu, ove godine obilježavamo i 1100 godina Hrvatskoga kraljevstva, krunjenja kralja Tomislava i na osobit način Splitskih sabora koji su, u svojim zaključcima i odlukama, uvelike usmjerili i odredili daljnji razvoj hrvatskoga naroda i Crkve u našem narodu.

Drage sestre, draga braćo, vjerni pozivu Pape i Crkve, posvetimo se zato danas Srcu Isusovu i postanimo uistinu „strastvene misionarke i misionari koji nastavljaju dopuštati da ih Krist očara i koji jednostavno ne mogu ne prenositi ljubav koja je promijenila njihov život” (papa Franjo, *Dilexit nos*, br. 209)- zaključio je homiliju mons. Hranić.

Samostanska crkva u Đakovu prva je crkva koja je na području Đakovačko-osječke nadbiskupije posvećena Presv. Srcu Isusovu. U njoj je također jedan od vitraja na kojem sv. Margareta Marija Alacoque kleči pred Srcem Isusovim. U večernjim satima sestre, koje su bile u mogućnosti, također su se priključile zajedništvu slavlja Posvete Srcu Isusovu u đakovačkoj prvostolnici.

o. Benedikt Baur (1877.-1963.), OSB

I Još uvijek nedostatici

VIII. POGLAVLJE

(Ovo je poglavlje skraćeno, uzeti su samo neki dijelovi.)

Sestra Ulrika jako pati, kako ona piše, što: „Unatoč tolikih milosti, još uvijek ima nedostataka.” (Bilj.)

Iako se svjedočanstva slažu da nikada nisu uočili pogriješku kod sestre Ulrike, bilo u njezinoj mladosti ili kasnije, tu se radi o pogriješcima koje se pojavljuju na vanjskom području. To, međutim, ne znači da nije imala svakojake nedostatke, pogriješke propusta i brzopletosti, pogriješke u temperamentu, pogriješke za koje je samo ona znala i koje su drugi jedva mogli primijetiti.

Kada Bog udijeli tako veliku milost duši, da se očuva od svakoga svjesnog, voljnog grijeha, ostaje činjenica da on dopušta da se to dogodi, da joj se unatoč svim nastojanjima i naporima uvijek iznova događa veći ili manji broj takozvanih slabosti i pogriješaka temperamenta, brzopletosti i zaborava. Ako to ispravno shvati, to će postati njezin spas; sve to služi rastu u poniznosti i milosti.

Zapravo, sestru Ulriku optuživali su za sve vrste pogriješaka: bila je zaboravna i nepouzdana. Zapravo, tu i tamo i jestponešto zaboravila. U Hegneu je, kao novakinja dobila zadatak da kasno navečer odnese sestrama u praonici nešto za osvježanje. Sve je lijepo posložila, ali je zaboravila odnijeti to sestrama. Drugi put obećala je susestri novakinja da će staviti ugljen u već upaljenu peć. Međutim, sestra Ulrika stavila je ugljen tamo gdje se nalazio pepeo, umjesto u peć. I u Kući sv. Vinka više su joj puta predbacili da je zaboravna. Jednom, naravno, potpuno nepravедно, kad je juha za bolesnoga gosta bila preslana. Jedna djevojka to je učinila, ali nije htjela priznati. Sestra Ulrika prihvatila je teški ukor. Drugi put izgorjela joj je kaša. Bilo je još takvih i tomu sličnih događaja.

Bili su to slučajevi nepažnje i zaborava. Ali, moraju li se shvatiti kao moralna nedjela? Praktički ne. Uza sav rad i gužvu u kuhinji, uza sve različite potrebe i želje gostiju i zahtjeve okoline, nije ni čudo da kuharica jednom nešto previdi ili zaboravi, pogotovo jer je ovisila o pomoći djevojaka naučnica. To su samo ljudske pogriješke.

Slučajevi zaborava, osobito u Kući sv. Vinka, zasigurno su bili povezani s činjenicom da je sestra Ulrika, ubrzo nakon što je došla u Baden-Baden, neprestano patila od jakih glavobolja, koje su se malo ublažile nakon operacije u proljeće 1910. godine.

Doista, nije li zamislivo da u tim zaboravima prepoznajemo posljedice njezine stalne, duboke sabranosti

i intenzivna života s Bogom? Očevdci mogu reći kako je sestra Ulrika, kada je bila „uznemirena”, na trenutak „zastala” prije nego što je stigla odgovoriti. Bila je usred posla u drugom, višem svijetu. Ne može li se njezina „zaboravnost” povezati s tim?

Napokon, možemo vidjeti i nevidljivu moć đavla, koji je progonio i mučio sestru Ulriku po raznim slučajevima „zaborava i nespretnosti” za koje je sestra bila optužena i koji su joj donijeli prijekore i teška poniženja. „Kada je htjela miješati hranu i spriječiti da zagori, njezinu ruku držala je nevidljiva sila. Stoga je bespomoćno stajala kraj štednjaka i morala je pustiti hranu da zagori te su držali da je glupa i ravnodušna.”

Dogodilo se da je sestra Ulrika nosila posude na pladnju. Odjednom joj je pladanj bio izbijen iz ruku. Nova poniženja; ali uistinu nije to bio zaborav ili nemar, nego navale sotone, kakve se događaju u životu različitih svetaca. Ako Bog dopušta đavlu takve smetnje, to je također u Božjem planu, jer po tim poniženjima Bog dušu dovodi do svetosti.

Druga pogriješka s. Ulrike vidi se u tome što nije vodila računa o svojem zdravlju (prema pravilima razboritosti – ali sveti to na-

dilaze), a posebno je zanemarila tešku upalu usne šupljine, zbog čega je bila neophodna operacija 1910. godine. Sestra Ulrika toliko je patila od glavobolje da je nakon operacije jednoj sestri priznala da je mislila da će umrijeti od upale. Svi oko nje rekli su da je jako patila.

Optužba da je sestra Ulrika zanemarila dužnost brige o svojem zdravlju odnosi se prvenstveno na tuberkulozu. Tek nakon što je tjednima bila toliko promukla da više nije mogla glasno ni progovoriti, i tek nakon što je glavna sestra u kuhinji odlučno inzistirala: „Ovako više ne može”, poglavarica ju je poslala k liječniku. Možemo se pitati: Zar nije morala ona sama shvatiti da boluje od bolesti koja je nespojiva s radom u kuhinji, zajedno sa sestrama i djevojkama? Nije li poglavarica to morala ranije primijetiti i intervenirati?

Da bismo mogli donijeti ispravnu prosudbu, morali bismo znati detalje u oba slučaja i znati je li i u kojoj mjeri sestra Ulrika u svojoj savjesti osjećala da ima obvezu učiniti nešto za svoje zdravlje. Morali bismo znati u kojoj su joj mjeri poglavarice ili možda neke druge sestre skrenule pozornost na tu dužnost, a možda i nisu. Prije svega moramo znati da su se u to vrijeme u samostanima slučajevi bolesti tretirali sasvim drugačije od onoga kako se to radi danas. Zbog redovničkoga stava redovnice i redovnici nisu se žurili ni liječniku, ni u bolnicu. Mnoge bolesti tada se uopće nisu mogle izliječiti. U samostanima

se na bolest gledalo sa stajališta težnje za savršenstvom i nastojanja oko bližega nasljedovanja Krista Rasketoga, te kao na sredstvo mrtvenja i posvećenja. Vjerovalo se da će se služiti pravim interesima bolesnika tako što će ih se od novicijata osposobiti da podnose, koliko god mogu, bolest i da bol podnose za Boga i za Krista Rasketoga.

To je zasigurno bio stav i sestre Ulrike, kao i drugih sestara i poglavarica u to doba. Zato sestra Ulrika nije smatrala da je dužna po svojoj savjesti učiniti više za svoje zdravlje ili ranije otići liječniku. Na temelju ovakvog redovničkoga stava, mogla je sestra Ulrika odgovoriti na poglavaričin prigovor i pitanje zašto joj nije ništa rekla o svojoj bolesti: „Nije važno. To ovisi o nebu.“ Danas se u samostanima misli i djeluju drugačije nego u vrijeme sestre Ulrike.

Ali, sestra Ulrika žalila se na sve vrste pogrješkaka i nesavršenosti u svojim bilješkama. Tako ona piše: „Stalno imam tako teške misli prilikom ispita savjesti i ispovijedi da mi opet ne bude bolje, uvijek stari čovjek, i ne koristim se milostima koje primam. I sve što radim, svaki trenutak griješim, ili, ako mi se ponekad nutrina uznemiri i osjećam umor i gađenje: O, kakav grijeh!“

Priznala je oca Hermannu da je „komunikacija sa sestrarima svakim danom sve teža. Ne mogu puno podnijeti, pogotovo ujutro. Samo da nitko ne progovori ni riječi. Često sam tako iznervirana.“ „Vidim se ponekad puna pogrješkaka, pa mislim da nisam mogla primiti tolike milosti, jer sam takva grješnica. Oh, kada bih barem tada cijeli dan bila ponižavana kako bih se iskupila za svoje pogrješke.“ „Nisam nimalo zadovoljna sa sobom- Unatoč brojnim milostima, i dalje imam pogrješkaka i loših navika. A to je užitak u okusu. O, kako sam tu slaba. I ako je to maleno, ali mi se čini više navika. Često sam se mogla svladati: ali ne, zli neprijatelj postaje gospodar. Svaki put dobijem prigovore – i sve je to beskorisno. Želim sada početi energično i vidjeti ne mogu li (to) nadvladati.“

Jednom je upitala oca Hermana: „Kako to, kako mislim, da ljubav slabi, baš kao kad čovjek više ne osjeća svoje udove?“ Ona „vjeruje“ da je moguće da se ljubav „vrati“. „On mi skreće pozornost na najmanju pogrješku, na primjer pri umrtvljenju nepca, da ne jedem ništa ni najmanje izvan obroka; stalno dobivam primjedbe: ‘Mogla si se tamo umrtviti’. Mogu naučiti kontrolirati svoje sklonosti. Čim je Zaručnik ušao, molila sam ga za oprost za učinjenu pogrješku i gorko plakala. Rekao mi je da se popravim, a ja sam mu to obećala.“ (Bilj.)

Sestra Ulrika u svojim je očima bila daleko od onoga što je htjela i željela biti, pa je zbog toga patila. Imala je osjetljivu savjest i istančani osjećaj za ono što nije savršeno i što bi moglo i trebalo biti savršenije od nas ostalih koji smo manje prosvijetljeni i imamo manje ljubavi. Sestra Ulrika mrzila je je zlo iz dna srca. Njezin Ljubljeni čistio ju je i nije tolerirao sjenu na njoj. Čim je shvatila

da On nije u potpunosti zadovoljan njome, molila ga je za oprost i čeznula je za ponižavanjima, cijeli dan, kako bi se iskupila za pogrješku. Tjedan za tjednom, kao i ostale sestre, išla je na ispovijed i optuživala se za svoje pogrješke. Unatoč brojnim milostima, još uvijek je imala pogrješkaka. Postupala je po principu: „Može se i treba se plakati nad svojim pogrješkama i grijesima, ali nemoj se obeshrabriti i pasti u malodušje. Svaka pogrješka treba te ojačati u poniznosti i biti ti od koristi, da uvidiš sve više svoju ništavnost.“ (Pismo sestri Mihaeli, jesen 1912.)

To je zdrava askeza s. Ulrike. Ona zna da ima nedostataka. Ali, ona također zna što treba učiniti: kaje se i plače zbog pogrješkaka, ponizuje se, priznaje svoje nedostatke i očekuje od Boga, ljubljenog Oca, da joj oprost. Priznaje se grješnicom i ne zadržava se dalje na tome. Ona prihvata poniženja i križeve kao pokoru i savršeno je mirna. Zanimljivo je koliko malo spominje grijeh u svojim spisima. Kao da nema vremena da se na njega vraća i da gleda na nj. Cijelim svojim bićem usredotočena je prema pozitivnom, na ono što je pred nama, traženje Isusa, njegove blizine, njegova lica, kako bi se s njim sjedinila.

Koliko Bogu posvećenih osoba, uza svu svoju dobru volju, ne može se nositi sa svojim svakodnevnim slabostima i nesavršenostima, te provode cijeli život boreći se s njima! Sestra Ulrika može nam pokazati pravi put. Grijehe i pogrješke treba oplakivati, pokajati se, neka nam služe za poniženje, ali treba se pouzdati u oprost Oca, koji je pun ljubavi, i sve povjeriti njemu, njegovoj ljubavi. Tada grijesi i pogrješke, koje je netko počinio, ne postaju prepreka sjedinjenju s Bogom, nego sredstvo da se ponizimo, raskajemo, da vidimo da smo nitko i ništa i da se poveća naša revnost i žar prema Bogu, spoznajući da sve dolazi od njega, a ništa od nas.

„Kad bi samo Gospodin Bog brzo uzeo k sebi dijete“, zavapila je jednom baka. A Bog je to učinio, doduše, u sasvim drugom smislu. Bog je dijete, čiji je dolazak bio toliko nepoželjan u obitelji Dettenrieder, od samoga početka na poseban način izabrao u ljubavi i dao mu milost da svoje oči i srce drži usmjerenima prema njemu i vječnosti, tako da mu svijet i zemaljsko ne budu prepreka, već pomoć u usponu do njega.

To je Božja beskrajna ljubav i snaga njegove milosti. Jer njegova snaga pokazuje se u slabosti ljudskoj (usp. Rim 9, 18-23).

- nastavlja se -

Naslov originala: Benedikt BAUR, OSB, *Kein Maß kennt die Liebe*, Das Leben der ehrwürdigen Dienerin Gottes Ulrika Nisch, Kreuzschwester von Hegne, Hegne, 1985.

Preveo: o. Srećko Rimac, OCD

Sestra NIVIJA (Mirjana-Marija) BATRAC

Rođena: 29. srpnja 1936.

Prvi zavjeti: 15. svibnja 1959.

Umrula: 1. travnja 2025.

Dani duboke korizme, dani nasljedovanja Krista osobito na postajama križnoga puta, a u isto vrijeme dani kad se proljeće budi predivnim bojama i zelenilom, mnoštvom

različitoga cvijeća koje naviješta da se bliži dan proslave Uskrsa te pjeva Stvoritelju zahvalnu pjesmu, bili su za s. Niviju dani pripreme za susret s Milosrdnim Ocem. Taj susret dogodio se u konačnom sjedinjenju po sestrici smrti 1. travnja 2025. godine, u 10,40 sati, u Domu sv. Josipa u Đakovu, za vrijeme duhovnih vježbi u zajednici.

Sestra Nivija rođena je 29. srpnja 1936. godine u Donjoj Motičini od oca Antuna i majke Mande rođene Cvijetović. Krštena je 2. kolovoza u Župi sv. Antuna Padovanskoga u Našicama. Bilo ih je sedmero djece. Ona je bila najmlađa. Već od ranoga djetinjstva majka je odgajala svoju djecu u pobožnosti, učeći ih da se mole dragomu Bogu, a osobito im je ulijevala ljubav prema dragoj Gospi.

Promatrajući stariju braću i sestre kako uče i pišu svoje školske zadaće, veselila se i željela je i ona poći u školu. Želja joj se ostvarila i u sedmoj je godini pošla i ona u školu. Voljela je školu i dobro je učila. U drugom razredu primila je Prvu sv. Pričest, a nedugo nakon toga i svetu Potvrdu. Tih lijepih dana dugo se i rado sjećala.

Završivši uspješno osnovnu školu, pošla je u sedmogodišnju školu u Našice. Stanovala je u đaćkom domu, zajedno sa svojom starijom sestrom. Već je tada razmišljala o svojoj budućnosti. Željela se posvetiti učiteljskomu zvanju. Ali, kada je završila sedmogodišnju školu, budući da su roditelji bili siromašni, nisu je mogli dalje školovati. Iako je voljela školu, pomirila se s tim da ne može dalje nastaviti sa školovanjem.

Ostala je s roditeljima i obavljala je kućne poslove. Redovito je pohađala svetu misu i mnogo se molila Majci Božjoj. Kada je osjetila da je Isus zove k sebi, podvostručila je svoje molitve i za kratko vrijeme odlučila je stupiti u redovnički stalež. To je priopćila svojim ro-

diteljima i svećeniku. Oni su joj savjetovali da još malo pričeka, jer je bila slabašna. Bilo joj je teško zbog toga, ali se s tim pomirila. Nakon dvije godine, u svojoj osamnaestoj godini, stupila je u đakovački samostan.

Prvih dana bilo joj je malo teško, ali se za kratko vrijeme priučila na samostanski život. U kandidaturi bila je na dužnosti u šivaonici i ujedno je učila i svirati. Jako se obradovala kada je bila određena za ulaz u postulat. Za to vrijeme upoznavała je bolje redovnički život, a za tim je spremno stupila i u novicijat.

Položivši Prve zavjete, s. Nivija započela je svoj apostolat kao organistica na župama u Privlaci, Drenovcima i Sikirevcima. Potom je u Zagrebu, na Vrhovcu, završila katehetsku školu i od tada je, uz sviranje, bila i katehistica u Skopju, Otoku, Drenovcima, Štitaru, Krapini, Donjem Miholjcu, Slavanskom Brodu, ponovo u Krapini, a od 2017. godine bila je u Zagrebu, na Vrhovcu.

Sestra Nivija svojom je mirnom i vedrom naravi svugdje dobro pristajala. Uz dužnost organistice i katehistice, u šest je zajednica vodila i brigu za sestre kao kućna poglavarica. Bila joj je jako važna zajednica, zajedničke molitve i susreti.

Sestrama je bila iskreno dobra. Sestre su mogle uvijek računati na njezinu sestrinsku pomoć. Rado je pomagala i u kućnim poslovima. Na svim svojim dužnostima bila je savjesna i požrtvovna. Jednom je napisala: „Radit ću od srca rado, jer znam komu služim.“ Marljivo i brižno pripremala se za svaki nastup pjevanja, kao i katehizacije. U ophođenju s ljudima uvijek je bila uljudna i taktična, davala je sliku uzorne redovnice. Nije se bojala nijedne žrtve kako bi život u zajednici učinila ljepšim. Sestrama je bila dobra, pristupala je svakoj uvijek s puno razumijevanja.

U svojem Životopisu s. Nivija napisala je da joj je dan dolaska u samostan bio sretan dan. Tu sreću nastojala je donijeti sestrama i svima koji su joj bili povjereni. Mnogima je ostala u lijepoj uspomeni njezina dobrotu, zauzetost i vedrina, tako da su tražili da ostanu, kad je trebala biti premještena.

U društvu s anđelima i s dragom Gospom, koju je toliko štovala, ušla u radost vječnoga klanjanja i slavljenja Stvoritelja, a nama neka izmoli novih duhovnih kćeri koje će njezinu misiju nastaviti.

s. Nada Martinković

Poštovana č. Majko,
poštovane i drage sestre!

Jutros me je s. Ksenija Majstorović obavijestila da je preminula s. Nivija, kojoj osobno dugujem zahvalnost za svoje prve glazbene korake u Župi sv. Dominika Savija u Slav. Brodu, gdje je djelovala kao orguljašica. Sa sestrom sam ostao u kontaktu sve ove godine, otkako je otišla u Krapinu, Zagreb i sve dok nedavno nije prešla na bolesnički kat u Đakovu, gdje sam ju ljetos, prije povratka u Rim, posjetio.

Koristim prigodu da izrazim iskrenu kršćansku sućut Vama i cijeloj sestarskoj zajednici. Sutra ću prikazati sv. misu za pokojnu s. Niviju u crkvi sv. Jeronima u Rimu. Neka joj Gospodin otvori vrata raja da ga može gledati licem u lice, njega kojemu je vjerno služila sve ove godine.

Zahvalan za sve znano i neznano što je utkala u moje svećeničko zvanje i uz pozdrav,

ulč. Bruno Diklić.

Sestra RANKA (Katica) ULIJAN

Rođena: 31. listopada 1933.

Prvi zavjeti: 13. svibnja 1957.

Umrla: 3. travnja 2025.

U dubokoj korizmi, dok su našim samostanom odjekivale molitve na postajama Križnoga puta, s. Ranka svoje patnje sjedinjavala je s Isusovim.

Doživjela je vrhunac svojega životnog križnoga puta 3. travnja 2025. godine u 4,50 sati, za vrijeme duhovnih vježbi, u Domu sv. Josipa u Đakovu.

Sestra Ranka rođena je 31. listopada 1933. godine, u mjestu Novak, Bapska, u kršćanskoj obitelji, od oca Josipa i majke Marije rođene Dermišek. Krštena je 2. studenoga u župi sv. Jurja, mučenika, u Bapskoj.

Ona je bila najstarija. Imala je još dva brata i tri sestre. Kao najstarija, dok su roditelji radili, ona je čuvala svoju mlađu braću i sestre. Nije joj to uvijek bilo lako, ali ih je voljela i brižno ih je čuvala. U selu je završila četiri razreda pučke škole. Tada su u školi imali dva puta tjedno i vjeronauk, koji je ona jako voljela. Velečasni ih je pripremao za Prvu sv. Pričest. Ona je sve pažljivo slušala i željno je očekivala kada će primiti Isusa u svoje srce. Taj sretni dan dočekala je u osmoj godini svojega života. Od tada je često pristupala stolu Gospodnjemu. Svetu Potvrdu primila je u petnaestoj godini.

Kao dijete, vidjela je jednom sestre Maloga Isusa te je i sama pomišljala da bi mogla biti časna sestra. Ali, došao je II. svjetski rat i ona nije znala koji samostan prima redovnički pomladak. Kao djevojka, rado je polazila na prela i igranke, ali se još nije mogla odlučiti što će biti. Voljela je obitelj, ali ju je više privlačio samostanski život. Saznala je da se može prijaviti u Đakovo u samostan. Ona je to učinila, ali joj je bilo rečeno da pričekaja još jednu godinu. Tako je 1954. godine, navršivši 21 godinu, stupila u naš samostan. Brzo je zavoljela i prihvatila život u samostanu. S radošću je vršila sve što joj je bilo povjereno i ubrzo je ušla u postulat, a zatim i u novicijat.

Položila je Prve zavjete 1957. godine i onda je započela svoj redovnički život na više mjesta i u različitim službama. Njezina vedra, dosjetljiva narav mnogo joj je pomogla da rado, i kao samo po sebi razumljivo, prihvati česte promjene prebivališta i dužnosti. Svakom novom mjestu i svakom novom dužnost, kao i zajednicu, ubrzo je zavoljela. Nastojala je u zajednici biti sunčana zraka, unoseći neumorno radost i vedrinu.

Bila je spretna u ručnom radu. Stoga je najprije radila u Đakovu, u paramentu. Tamo nije ostala dugo jer se ukazala potreba za sakristanskom službom koja joj je povjerena najprije u Rijeci, na Sušaku, a zatim u Drenovcima. Imala je smisla za uzgoj cvijeća i to joj je pomoglo da je veoma ukusno kitila crkve. Kada je trebalo poći u Zagreb, na Vrhovec, dvoriti goste, ona se spremno odazvala. I tu je dužnost znala lijepo osmisliti. Pomogla joj je njezina dosjetljivost i dobar ukus za cvi-

jeće, te su se gosti uvijek našli u lijepo uređenim prostorijama, uljepšanim lijepim cvjetnim aranžmanom.

U Đakovu se 1976. godine osposobila za njegu bolesnika i dobila je već 1977. godine premještaj u Risan, u Dom starih. Tamo je bila njegovateljica šesnaest godina. Imala je prilike Bogu prinijeti mnogo žrtava, ali je starce iskreno voljela i rado im je pomagala. Znala ih je saslušati, razumjeti i obradovati ih. Iz Risna je došla u Đakovo, u provincijalnu kuću, i radila je u vrtu. I tu je uložila svu svoju ljubav i snagu, i divila se Gospodinu koji je sve lijepo i skladno stvorio. Pod njezinim marljivim rukama, i s Božjim blagoslovom, bilo je u vrtu svega, i voća i povrća.

Kada se opet pokazala potreba za dvorborom bolesnih svećenika, u Svećeničkom domu u Đakovu, ona je spremno prihvatila i tu dužnost. Tu je ostala tri godine. U

Jubilejskoj godini 2000. kratko vrijeme bila je u Svetom Vidu, na otoku Krku, gdje je obavljala razne kućne poslove, a potom se opet vratila u Đakovo, gdje je od 2003. godine radila u šivaonici sedam godina. Kada je već bila iscrpljena, prešla je u Dom sv. Josipa i tamo je od 2010. godine vršila razne male službe.

Crkva Gospe Bapske i Gospin bunarić mjesto je hodočašća i mjesto tišine i molitve, ozračje neba na zemlji. Neka Blažena Djevica Marija primi svoju vjernu štovaljicu i povede ju u nebeske vrtove, na slavlje Stvoritelja, zajedno s anđelima i svetima, a našoj zajednici i cijeloj Crkvi izmoli svećeničkih i redovničkih zvanja, koja će poslanje milosrdne ljubavi svjedočiti i donositi novim naraštajima!

s. Nada Martinković

Sestra DAMIRA (Terezija) BIŠKUP

Rođena: 16. travnja 1936.

Prvi zavjeti: 10. listopada 1961.

Umrula: 11. srpnja 2025.

Kad je ljeto počelo darivati svoje plodove, kad su se zlatne ravnice klanjale Gospodaru žetve, uz ljetni povjetarac,

na blagdan sv. Benedikta, dok su samostanom odjekivale molitve za bolesne i nemoćne, okružena sestrama predala je sestra Damira svoju dušu Gospodinu 11. srpnja 2025. godine, u 23,45 sati, u Domu sv. Josipa u Đakovu.

Sestra Damira potječe iz kršćanske obitelji, od oca Ivana i majke Lucije rođ. Barić. Rođena je 16. travnja u Oriovcu. Na krštenju dobila je ime Terezija. Bilo ih je petero djece, brat i četiri sestre. Svoje djetinjstvo, sve do dolaska u samostan, provela je u roditeljskoj kući. Majka je više radila izvan kuće, a baka se uglavnom brinula za djecu. Baka je bila dosta stroga, što mališanima tada i nije baš bilo drago. Međutim, kada su odrasli, bili su joj zahvalni. Učila ih je moliti dok još nisu znali pravo ni govoriti i nije im dopuštala da se igraju s djecom iz susjedstva.

Osnovnu školu završila je u rodnom mjestu, a zatim gimnaziju u Slavonskom Brodu, udaljenom od Oriovca 25 km. Svaki dan putovala je vlakom, a taj način školovanja bio je dosta težak, osobito računajući na zimsko kašnjenje vlakova. Nakon završene male mature, odlučila je da dalje ne će nastaviti školu. Mislila je: ako se bude mogla negdje zaposliti dobro, ako ne, radit će kod kuće.

Još kao dijete znala je reći da će ići u samostan, ali joj nitko nije vjerovao da bi se to moglo ostvariti. Kako je odrastala, tako je sve više u njoj rasla i želja za samostanom. Kada je navršila 19 godina, stupila je u samostan u Đakovu. U samostanu se osjećala sretnom i bila je zadovoljna jer je došla na mjesto za kojim je već odavno čeznula.

Kao aspirantica radila je u kuhinji, a zatim kratko vrijeme kod gostiju. Kasnije je išla na filijalu u Županju, potom u Zagreb, na Rebro, gdje je s našim sestrama radila na dječjem odjelu. Tamo je vidjela svu bijedu duševno i tjelesno bolesne djece te je više nego ikada zahvaljivala dragomu Bogu za duševno i tjelesno zdravlje. Na Rebru je ostala mjesec dana, a onda je poslala na Šalatu, gdje je opet s našim sestrama radila na Klinici za uho, grlo i nos. U početku joj je bilo dosta teško priviknuti se na taj posao, ali nakon nekog vremena lijepo je sve naučila. Na Šalati bila je preko ljeta, a ujesen započela je pohađati školu za dječju njegovateljicu u Klaićevoj bolnici. Budući da je to bilo vrijeme

komunizma, morala je skinuti pelerinu i odoru koju su tada nosile kandidatice, jer nije smjela pohađati školu i praksu u redovničkom odijelu. Škola je trajala dvije godine i dosta je tijekom toga vremena naučila. Tada na Šalati nije bilo mjesta za stanovanje, stoga je bila smještena u samostanu na Vrhovcu te je svakoga dana putovala na Šalatu na posao. Iako je radila u civilu, po njezinu ponašanju vidjelo se kamo pripada te su je zvali „časna sestra“. Uz Božju pomoć, uspješno je završila školu i bila je pozvana u Đakovo u postulat.

Imala je vrlo lijep glas i rado je pjevala u samostanskom zboru, a učila je i svirati kod s. Rafaele Franc (1902.-1985.), što joj je kasnije dobro došlo jer je, uz svoj redoviti posao, na više župa svirala na liturgijskim slavljinama. U novicijatu dobila je ime s. Damira.

Nakon Prvih svetih zavjeta poslana je u Prištinu. Tamo je pet godina radila na bolničkom odjelu kod novorođenčadi. Iz Prištine je premještena u Vukovar gdje je u bolnici radila s bebama u rodilištu. Uz posao, uspješno je završila dvogodišnju srednju Pedijatrijsku školu u Osijeku, a kasnije i Višu medicinsku školu – pedijatrijski smjer - u Beogradu. Bila je i odgovorna sestra u njezi dojenčadi na pedijatrijskom odjelu Vukovarske bolnice.

Iako je imala tešku i zahtjevnu dužnost, s. Damira pronašla je vremena za sviranje i vođenje liturgijskoga pjevanje u Borovu Naselju, u crkvi sv. Josipa Radnika. Pomagala je i kod gradnje nove crkve posvećene Gospi Fatimskoj, također u Borovu Naselju. Za posvetu ove crkve sudjelovala je u izradi deset novih bijelih misnica. Znala je i voljela je raditi ručni rad. Kada je jedna sestra preuzela službu u Župi sv. Josipa Radnika, s. Damira više nije trebala tamo ići, ali se rado odazvala na poziv da pomogne kod liturgijskih slavlja u Lovasu i Bapskoj.

Rad u bolnici zahtijevao je urednost, temeljitost, stručnost, a nadasve ljubav. Sestra je Damira sve ove uvjete vjerno ispunjavala. Voljela je svoju dužnost, napose je imala osjećaja za povjerenu joj malu djecu. Svom ih je ljubavlju čuvala i pazila. Jednom je djetetu dala i svoju krv, kako bi moglo preživjeti. U zajednici imala je brigu za kućnu kapelu, brinući se da sve bude lijepo, čisto i uredno. Rado je boravila u tom molitvenom prostoru.

Za vrijeme Domovinskoga rata, 1991. godine, bila je uvedena radna obveza. Za sve djelatnike nije više bilo slobodnoga dana niti smjene. Odjeli su, radi sigurnosti, bili preseljeni u podrum i u ratno sklonište. Bili su to vrlo teški dani. Bez struje i vode, trebalo je negovati malenu djecu. Osobita briga bila su nedonoščad. Do zadnjega s. Damira ostala je u bolnici. Kada se moglo izići iz bolnice, s. Damira dobila je zadatak, zajedno sa s. Mirkom Brašulj (1932.-2024.), da šestomjesečnu dje-

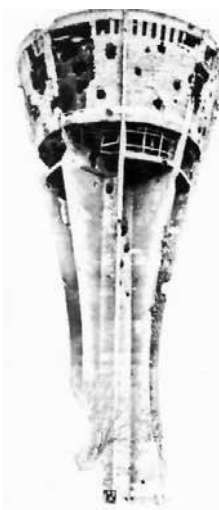
vojčicu, Tanju Šimić, i njezinu dokumentaciju odnese u Zagreb. Predala je dijete u Klaićevoj bolnici, u Zagrebu. Liječnici u Klaićevoj bili su zadivljeni time kako je beba bila dobro negovana u tako teškim uvjetima. Pobrinula se s. Damira da Tanja primi sakramente, pa ju je kard. Franjo Kuharić (1919.-2002) krstio. Tanja je ostala trajno povezana sa s. Damirom. Medijski je spašavanje ovoga djeteta bilo dobro popraćeno, osobito bi se ponavljalo na dan sjećanja na Vukovar. Dokle god je mogla, išla je s. Damira 18. studenoga, na Dan sjećanja na žrtve Domovinskoga rata i Dan sjećanja na žrtvu Vukovara i Škabrnje, u Vukovar.

U Zagrebu je s. Damira bila namještena na Traumatološkoj klinici, gdje je bilo puno ranjenika iz Vukovara koji su se jako obradovali vidjevši poznatu im sestru. Tamo je ostala sve do mirovine 1996. godine. Zbog svojih zasluga u Domovinskom ratu dobila je Spomenicu Domovinskoga rata i Iskaznicu hrvatskoga branitelja.

Sestra Damira ostala je i nakon odlaska u mirovinu na Vrhovcu te je povremeno išla u privatnu dvorbu bolesnika. Kasnije je bila na dužnosti u praonici rublja. Tu je marljivo i požrtvovno radila sve dok je mogla. Uživala je kada je mogla obradovati druge. Gospodin joj je dao mnoge darove kojima je rado pomagala svima. Uz ostale darove, imala je i pjesničkoga dara te je osobito o Vukovaru ispjevala mnogo pjesama, neke se mogu i pjevati, a sabrane su u knjizi „Vjera u beznađu“. Zbirka je izdana u Vukovaru 2019. godine.

Po zagovoru Blažene Djevice Marije i sv. Benedikta, sv. Bone i vukovarskih mučenika, primio ju Gospodin u društvo anđela i svetih, a našoj Družbi izmolila novih duhovnih zvanja koja će, poput nje, hrabro pomagati nevoljnima i pjevati Gospodinu svojim životom.

s. Nada Martinković

Pjesma koju je pročitala nećakinja s. Damire prije sprovodnih obreda na groblju.

s. Damira Biškup

Na današnji dan (16. travnja 1936.)

*Nakon mirnog intrauterinog života
Došao je rođenja moga čas.
Počeh disati svojim plućima
I zaplakah u sav glas.*

*Nebeski Otac odvijeka
Odredio je ovaj dan
I početak mog života
Upisao je u svoj dlan.*

*I nakon četiri dana
K studencu Krsnom me nose,
Vjeru svetu i mnoge milosti
Od Boga za mene prose.*

*I toga dana Gospodin
Imenom mojim me zazvao
Za uzor i zaštitnicu dragu
Sv. Tereziju Avilsku mi je dao.*

*Tekli su dani djetinjstva moga
U obitelji, uz brata i sestre dvije
Natječuć' se u radosti i šali
Tko će od nas prije.*

*A za četiri godine
Po dobrom Božjem planu,
Na radost svih nas
Dobili smo sestricu Anu.*

*Školski dani isto tako
Radosni su bili
Jer ništa nije ljepše
No živjeti u krugu svojih milih.*

*I crkva naša draga
Svojim zvonom nas budi,
Hrlili smo rado tamo
Jer znamo – Isus nas ljubi!*

*I kako godine prolaza
Ja čujem Njegov zov:*

*„Ostavi sve, ja te trebam.
O, dođi pod moj krov.“*

*„Iz bližega me slijedi“
Riječi moje su to.
„Tko sve radi mene ostavi
Primit će stotruko.“*

*Napokon je došao odlaska dan
(7. 3. 1956.)
Želim ti, Isuse, biti bliža,
Pa što da me snađe u životu
Ja želim biti sestra sv. Križa.*

*Vrijeme brzo prolazi
Školovanje, dani formacije
I čekam dan sv. zavjeta
Kad ću ti reći svoj – da.*

*I zlatni zavjeti 2011. godine
Posvećenoga života,
To znači 50 ljeta,
O Bože, dade mi tvoja dobrota.*

*Za sve ti hvala, Gospodine,
Za lijepe dane i one što žrtve nose,
Za sve ti zahvaljuje moja duša,
Jer zlato se u ognju kuša.*

*Od sada hvala još više
Za svaki dan i čas
Jer ti si, Gospodine, sve moje,
Moja radost, nada i spas.*

*U tvojoj ruci sve je:
Godine, dani i noći.
Samo daj da spremna budem
Kad pozvana budem k tebi poći!
Amen.*

Zagreb, 16. 4. 2015.

 s. Damira Biškup

Hrabrim braniteljima

*Širom drage Domovine
Mnogi humci stoje,
Tu snivaju oni
što braniše svoje.*

*Plašila ih nije
Ni dušmanska sila,
Na srcu im samo bila
Domovina mila.*

*Zato, grudo draga,
Ti im laka budi,
Privini ih nježno
Na majčinske grudi!*

Zagreb, 3. listopada 1999.
“Vjera u beznađu”, str. 83.

Sestra TEREZA (Rozalija) SLUNJSKI

Rođena: 2. rujna 1926.

Prvi zavjeti: 6. siječnja 1956.

Umrula: 13. srpnja 2025.

U mjesecu posvećenom Predragocjenoj Krvi Kristovoj zazivi litanija sa zahvalnošću se uzdižu pred lice Onoga koji nas je ljubio i pozvao. Pouzdanje u Gospodina i žarka molitva za jasnoću na putu, životna je poruka naše s. Tereze, koja je tiho živjela i jednako tako tiho preminula 13. srpnja 2025. godine, u 19,20 sati, okružena sestrama, u Domu sv. Josipa u Đakovu.

Sestra Tereza rođena je 2. rujna 1926. godine, u Savskoj Vesi, kao treće djetete od oca Ivana i majke Elizabete rođ. Zobec. Krštena je sljedećega dana u Župi sv. Nikole, biskupa, u Čakovcu i dobila je ime Rozalija. Prvu svetu Pričest primila je u drugom razredu osnovne škole u Savskoj Vesi, a svetu Krizmu primila je u Čakovcu. Kao djetete bila je mirna i povučena. Bila je ozbiljna i točna te su roditelji imali u nju povjerenja.

Već u najranijoj dobi voljela je molitvu i samoću. U crkvu je jako rado išla. Jednom je, kada se vraćala sa svibanjske pobožnosti, skoro nastradala jer ju je gotovo zgazio konj. U tome, što nije stradala, vidjela je Božju zaštitu. Stupila je u Društvo Srca Isusova. Jedina joj je želja bila da ljubi samo Isusa i da daje zadovoljštinu za uvrjede koje se nanose njegovu Božanskomu Srcu. U svijetu nije nalazila pravo veselje, premda ga je tražila. Ali, srce joj je u svemu tome bilo nemirno. Kada je došlo vrijeme da izabere što će biti, molila se da joj Gospodin pokaže koji je njezin životni put. Sjaj ovoga svijeta nije privlačio njezino srce. Zato je podvostručila svoje molitve i redovito je primala svete sakramente. Kada ju je ispovjednik upitao zašto se tako često ispovijeda, ona mu je rekla da želi poći u samostan. Kada je svoju želju priopćila ocu, on se tome usprotivio, ali je konačno popustio i ona je 1952. godine, u 26. godini života, stupila u naš samostan. Bila je sretna jer joj se ostvarila dugo očekivana želja. Završivši postulat, stupila je u novicijat i dobila je ime s. Tereza.

Sestra Tereza u svojem redovničkom životu prošla je kroz gotovo sve zajednice Hrvatske provincije. Prema potrebi, bila je premješтана u mnoge naše zajednice. Na nju su sestre poglavarice mogle uvijek računati, jer je bila pripravna poći tamo gdje je bilo potrebno. Većinu godina provela je u praonici rublja i u glačarnici. Trudila se da rublje bude na vrijeme i dobro oprano, a poslije i vrlo lijepo izglačano. Svoje dužnosti vršila je uvijek vedro i prijazno.

Nakon Prvih sv. zavjeta, 1956. godine, prvo radno mjesto u praonici rublja bilo joj je u Subotici, zatim u Nišu, u bolnici gdje je također radila u praonici. Iz Niša premještena je u Beograd i tamo je dvije godine radila u kuhinji. Sljedeći premještaj bio je u Srijemsku Mitrovicu, gdje je jednu godinu bila sakristanka. Potom je pošla u Osijek, u Tvrđu, i pet je godina obavljala kućne poslove. Iz Osijeka je pošla u Novu Bukovicu. Tamo je također bila sakristanka. Vratila se opet na svoju staru dužnost u praonicu rublja kada je dobila premještaj u Prištinu. Tamo je boravila, u našoj kući, četiri godine. Iz Prištine otišla je u Suboticu, gdje je boravila pet godina. Kada se ukazala potreba da u Đakovu, u Bogoslovnom sjemeništu, treba pomoć u praonici, ona se spremno odazvala i tamo je tijekom četrnaest godina marljivo prala i glačala rublje. Poglavarice su je trebale na Visu i ona je opet bez prigovora pošla tamo i jednu godinu obavljala je razne kućne poslove. Od 1987. godine u Zagrebu je, na Vrhovcu, i dalje spremno i predano vršila dužnost u praonici rublja do 2018. godine. Tada su joj snage počele slabjeti te je primljena u Dom sv. Josipa u Đakovu. Tu je nastavila tiho i predano živjeti za Gospodina, do duboke starosti. Zadnje godine proživjela je prikovana uz bolesnički krevet.

Sestra Tereza živjela je sa zahvalnošću. To pokazuje i njezin omiljeni redak Psalma „Što da uzvratim Gospodinu za sve što mi je učinio“ (Ps 116, 12). Sveta Tereza (sv. Terezija od Djeteta Isusa) poznata je kao Svetica Malih Putova, što znači da je naglašavala nastojanje oko malih stvari u životu s velikom ljubavlju. Tako je i s. Tereza u vjernosti naizgled malim darovima koje joj je Bog darovao, nastojala nasljedovati svoju zaštitnicu i vjerujemo da se sada zajedno raduju u vječnosti.

U zajedništvu sa s. Terezom, uranjamo u Isusovo Srce sve ljude i cijeli svijet. Uranjamo sada i nju, koja je ustrajala u svim kušnjama života i ostala vjerna svom Spasitelju. Molimo Nebesku Majku da ju povede u zajedništvo sa svojim Sinom, a nama izmoli predanih i vjernih duša koje će za Isusa osvajati jednostavnošću i predanjem.

s. Nada Martinković

Katolička tiskovna agencija

Umro je papa Franjo

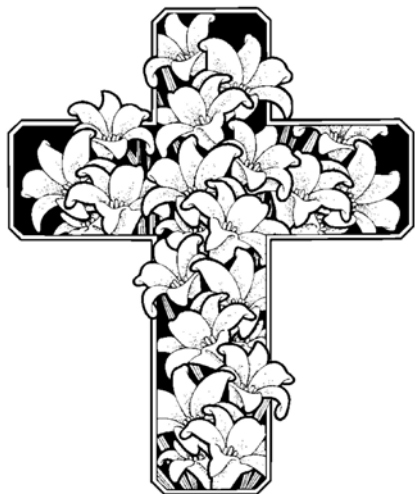
Vijest o smrti pape Franje objavio je kardinal Farrell u službenom priopćenju u ponedjeljak 21. travnja 2025. godine iz Vatikana

Papa Franjo preminuo je na Uskrsni ponedjeljak, 21. travnja 2025. godine, u 88. godini života, u svojoj rezidenciji „Casa Santa Marta“ u Vatikanu, prenio je „Vatican News“. U 9,45 sati, kardinal Kevin Farrell, komornik Apostolske komore, objavio je smrt pape Franje iz Doma svete Marte:

„Predraga braćo i sestre, s dubokom žalošću moram objaviti smrt našega Svetog Oca, pape Franje. U 7,35 ovoga jutra, rimski biskup Franjo vratio se u kuću Očevu. Cijeli je svoj ži-

vot posvetio služenju Gospodinu i njegovoj Crkvi. Učio nas je kako vjerno, hrabro i univerzalnom ljubavlju živjeti evanđeoske vrijednosti, osobito u korist najsiriromašnijih i najisključenijih. S neizmjer-
nom zahvalnošću za njegov primjer pravog učenika Gospodina Isusa, povjeravamo dušu pape Franje beskrajnoj milosrdnoj ljubavi Boga Jedinoga i Trojedinoga.“

Sveti Otac, koji je od 2013. godine bio poglavar Katoličke crkve, izabran je za papu nakon što je njegov prethodnik, Benedikt XVI., podnio ostavku i tako postao prvi papa koji je to učinio u gotovo 600 godina.

U vječnost su se preselili:

- + Štefica Horvat – sestra s. Agneze;
- + Barica Mesić – sestra s. Dragoljube;
- + Anica Bradač – sestra s. Inviolata;
- + Julijana Brnelić – sestra s. Agnezije;
- + Ana Pinna, sestra s. M. Margite G.

Molimo za pokoj njihovih duša!

Fotokolaž – Cvjetnica 2025. godine

Zbor Milosrdnih sestara sv. Križa, pod ravnanjem s. Josipe Pavle Jakić, prvi put pjevao je Muku, na Cvjetnicu 13. travnja 2025. godine, u samostanskoj crkvi Presvetoga Srca Isusova u Đakovu.

JUBILEJ

200. OBLJETNICE

ROĐENJA

**BLAŽENE
MAJKE
M. TEREZIJE
SCHERER**

1825. - 2024.

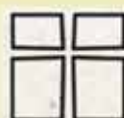
Bl. majka M. Terezija Scherer rođena je 31. listopada 1825. godine u Meggenu, u Švicarskoj. Zajedno s o. Teodozijem Florentinijem, OFM Cap., osnovala je Družbu Milosrdnih sestara sv. Križa. S velikim žarom zauzimala se za djecu, mlade, siromašne, stare i bolesne ljude.

U potrebama vremena otkrivala je volju Božju za sebe i za svoju Družbu. Umrla je 16. lipnja 1888. godine u Ingenbohl (kanton Schwyz), gdje je i pokopana. Sveti Papa Ivan Pavao II. proglasio ju je blaženom 29. listopada 1995. godine.

Izreke majke Marije Terezije kao ohrabrenje i za nas:

- *Ne očajavaj, već gledaj u onoga od koga dolazi sva snaga.*
- *Zajednička molitva ima veliku moć.*
- *Božja dobrota nema granica.*
- *Moraš imati hrabrosti i biti jak.*
- *Otkrijte gram zlata koji se krije u svakom čovjeku.*
- *Bog će dati! Uvijek smo u Božjim rukama.*

 **Milosrdne
sestre
sv. Križa**
HRVATSKA PROVINCIJA

WWW.SEStre-SV-KRIZA.HR